

Berg Judit

RUMINI KAPITÁNY

Kálmán Anna
rajzaival

ÉGERORSZÁG

Opátkallan

Szélkirálynő

É

Plankton

NY

K

D

SZIA-TENGER

KARTÁG-TENGER

Harunkulla

Mergdomp

Lalorkúp

Ezüsterdö

Ringöberék

Ördögkőlyha

Pálinkós-Sziget

Kálmán Anna rajzaival

Berg Judit
RUMINI KAPITÁNY

Első fejezet

A Szélkirálynő útra kel

Galléros Fecó akkor határozta el, hogy felhagy a hajózással, amikor feleségül vette Szimathy Johannát. Nem akarta a hosszú tengeri utak idejére magára hagyni a feleségét, később megszülettek az ikrek, és Fecó, bár vágyakozva gondolt a hullámzó végtelenre, tudta, hogy még sokáig nem fog tengerre szállni. Egy borzasztó nap délutánján azonban minden megváltozott.

Miközben a Szélkirálynő éppen Marcipán-sziget felé hajózott, majd folytatta útját a Fényvizekre, Galléros Fecó börtönbe került. Néhány nap múlva Egérvárost megszállták a szurikáták, Fecó régi ellensége, André de Majré pedig szörnyű bosszút eszelt ki. Felbérelt néhány baglyot, hogy azok egy óvatlan pillanatban rabolják el Fecó gyermekeit. A támadás idején a kis Jucó nem volt a babakocsiban, csak ikertestvérét, Kisfecót sétáltatta a kedves és mindig vidám egérlány, Rozi. A magasból érkező támadók így őket ragadták magukkal.

Pár hónap múlva a Szélkirálynő visszatért, Galléros Fecó megszökött a börtönből, az egérkirály visszaszerezte trónját és a szurikáták is megfutamodtak, így Egérvárosban végre nyomozás indulhatott az elrabolt gyerekek után. Egy Ámbrás Ambrus nevű bálnaőr a Szila-tengeren kifogott egy vízben hányódó palackot Sajtos Rozi üzenetével. Az okos egérlányka megfigyelte és feljegyezte az utat, amerre elrablóik hurcolták őket, és most így próbált Galléros Fecónak hírt adni a hollétükről.

Galléros Fecó egyetlen pillanatig sem tétovázott, azonnal elhatározta, hogy útra kel és végigkutatja az ismeretlen vidéket, ahol sejteése szerint Rozit és Kisfecót őrizték. Már csak az volt a kérdés, talál-e olyan vitorlást, amelynek éppen a ritkán látogatott Szila-

tenger az úti célja. A sors végül úgy hozta, hogy nem más, mint a Szélkirálynő indult a Szila-tengeren át a Kartács-tenger legkeletibb csücskébe, hogy egérszágai finomságokat szállítson a Patantyús-szigetre.

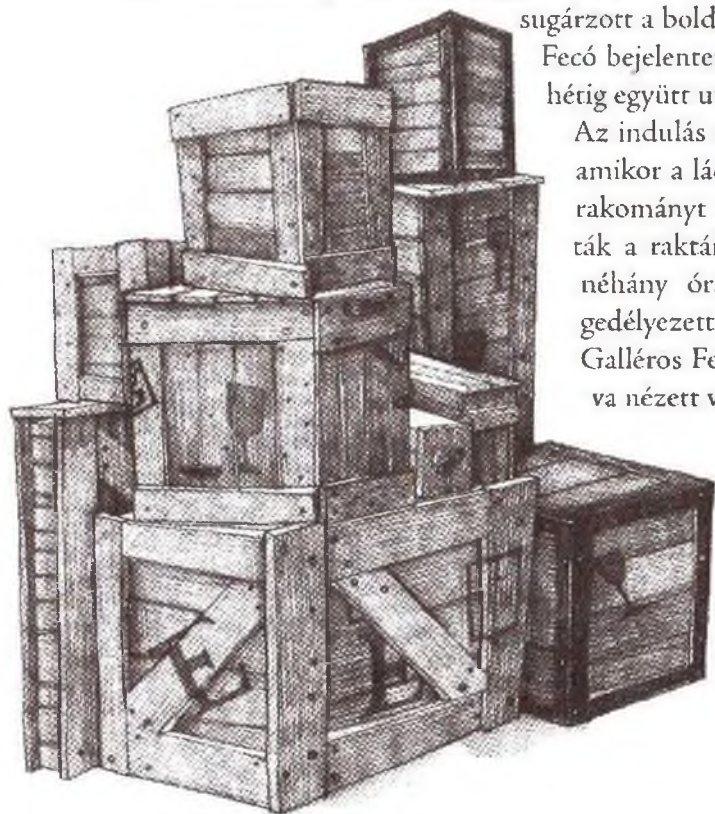
Galléros Fecó megkérte Bojtos Benedek kapitányt, hogy vigye el őt is a hosszú útra. A hajóra matrózként visszaszegődni nem akart, mert nem köthette magát a szolgálati rendhez, hiszen ha útközben a gyerekek nyomára bukkan, lehet, hogy másfelé kell továbbhaladnia, mint a Szélkirálynőnek. A kapitány megértette Fecó kérését, és felajánlotta, hogy addig vitorlázzon velük, ameddig csak szeretne. Fecó cserébe megígérte, hogy amíg a hajón utazik, ugyanúgy fog dolgozni, mint matróz korában, vagyis amíg el nem hagyja a vitorlást, ő is a legénység egy tagja lesz.

A Szélkirálynő matrózai kitörő örömmel fogadták Fecó visszatérését, de leginkább a két egykori hajósinas, Rumini és Balikó

sugárzott a boldogságtól, amikor Fecó bejelentette, hogy néhány hétig együtt utaznak majd.

Az indulás előtti délutánon, amikor a ládába csomagolt rakományt már feltornyozták a raktárban, a kapitány néhány órás kimenőt engedélyezett a legénységnek. Galléros Fecó elgondolkodva nézett végig Ruminin és Balikón.

– Ahogy elnézem, rátok férne egy kiadós...

– Fürdés? Szó sem lehet róla! – tiltakozott Balikó.
Rumini közelebb hajolt, hogy körbeszimatolja.
– Pedig nem ártana! – fintorgott vigyorogva.
– Még te beszélsz? – háborodott fel Balikó. – Idejét sem tudom,
mikor mosakodtál utoljára!

– Persze hogy nem tudod, ha felé se nézel a fürdőszobának! –
vágott vissza Rumini.

Balikó szóhoz sem jutott a felháborodástól, csipőre tett mancsal,
fenyegetően meredt a barátjára.

– Mielőtt végleg összevesztek, megjegyezném, hogy én nem
fürdést, hanem fagyizást akartam mondani – szólt közbe Fecó.

– Mekkora ötlet! – csillant fel Rumini szeme. – Tényleg ránk
férne egy alapos fagyizás. Bár Balikónak fürdeni sem ártana – tet-
te hozzá halkán, aztán gyorsan Fecó háta mögé ugrott, nehogy
Balikó megcibálja a fülét.

Fecó azt javasolta, hogy üljenek be a Tikkadt Talizmánba, mert
ott nemcsak fagyaltot, de finom koktélok is lehet kapni. Oda-
fele útba ejtették Fecó otthonát, hogy Johannát és a kis Jucót is
elhívják a búcsúfagyizásra. A kis társaság hamarosan a Tikkadt
Talizmán teraszán üldögélt, hatalmas kelyhekből kanalazták a
jéghideg finomságot, és az előttük álló útról beszélgettek. Jucó a
babakocsiban ücsörgött, és elégedetten majszolt egy tölcsért, amit
Johanna nyomott a mancsába.

– Tudom, hogy sikerülni fog, Fecó! – mondta Johanna. – Ér-
zem, hogy megtalálod Fecókát és Rozit!

– Nélkülük nem jövök vissza, annyi biztos – fogadkozott Fecó.

– Ránk is számíthatsz! Segíteni fogunk a keresésben! – tette
hozzá Rumini, mire Balikó teli szájjal, de annál nagyobb beleélés-
sel kezdett bólogatni. Amikor végre lenyelte a falatot, ő is meg-
szólt.

– El sem hiszem, hogy pont most nem tudjuk magunkkal vinni
a kalapot, amikor igazán szükségünk volna rá.

– Ez mind a király hibája! – háborgott Rumini. – Egyszerűen ellopta!

– Csodálsz? – neverte el magát Galléros Fecó. – A láthatatlaná tevő kalap a világ egyik legmenőbb holmija. Nincs az a király, aki ne akarná megszerezni magának.

– Kit érdekel a király, ha egyszer az a mi kalapunk! – hördült fel Balikó, és kis híján torkán akadt a következő kanál fagyi. – Mi kaptuk Rufusz mestertől, éveken át vigyáztunk rá, Metamor várában pedig én magam varrtam össze a szakadását varázscérnával. Ráadásul nélküle Rumini nem tudta volna halálra rémíteni a szurikátákat.

– Az volt a baj, hogy kitudódott a létezése. Titokban kellett volna tartanunk – sóhajtott Rumini.

– Jó-jó, de hogy? – legyintett lemondóan Balikó. – Valahogy muszáj volt megmagyaráznunk öfelségének, hogy miféle kísértet űzte el a szurikátákat az Egérvárból.

– Nézzétek a dolog jó oldalát! – szólt közbe Johanna. – A kalap segítségével megmentettétek az országot.

– Más az életét vagy a fél karját áldozza fel a hazájáért, ti a kalapot – tette hozzá Fecó.

– Ez akkor is lopás! – morgott Rumini. – Kölcsönkéri, hogy megnézhesse, aztán megtetszik neki és közli velünk, hogy állam-érdekből megtartja. A végén pedig kiállítja a nyavalyás Egérmúzeumban. Ráadásul azóta a Szélkirálynőn is mindenki erről beszél. Ha láttátok volna Negro fejét, amikor kiderült!

– Láttuk – vigyorodott el Fecó.

– Mondjuk, a látvány felejthetetlen élmény marad – enyhült meg Rumini.

De Balikót nem lehetett lecsillapítani.

– Igen, most nevetünk azon, hogy milyen bambán bámult a drágalátos fedélzetmesterünk, de szerintem tenni fog ő róla, hogy ne örüljünk soká. Biztos lesz egy-két szava ahhoz, hogy éveken át láthatatlanul törtünk borsot az orra alá.

– Tartok tőle, hogy fárasztó utunk lesz – hümmögött Rumini.

– Balikó, akarsz fogadni, hogy napjában hányszor fogjuk felsúrolni a fedélzetet?

– Nem akarok! Beszéljünk inkább valami másról! Nem lehetnénk például még egy fagyit?

– A magam részéről csatlakozom – emelte fel a mancsát Fecó.

– Én is – mosolygott Johanna, aztán kérdően Rumini-re nézett.

– Előfordult már, hogy valaha is cserben hagytalak benneteket?

– méltatlankodott az egérfő, és máris intett a pincérnek, hogy rendelni szeretnének.

Mire a következő adag fagyilat elfogyott, a kimenő ideje is lejárt. A három tengerész hazakísérte Johannát és Jucót, aztán siettek vissza a kikötőbe, nehogy lemaradjanak az esti névsorolvasásról. A kapitány rövid beszéde után mindenki nyugovóra tért, hogy másnap pirkadatkor felhúzhassák a horgonyt.

A Szélkirálynő hajnalban jó széllel indult délkeleti irányba. A legénység jókedvűen, várakozással nézett a következő hónapok elé. Bár legutóbb, a Fényvizekre tett útjuk során kétszer is életveszélybe kerültek, most mindenki abban bízott, hogy gond nélkül tudják célba juttatni a rakományt.

– Higgyétek el, a matematikai törvények alapján kizárt, hogy mindig bajba kerüljünk! – magyarázta Dundi Bandi.

– Mióta értesz te a matematikához? – ámult Roland.

– Nem kell hozzá professzornak lenned, hogy erre rájöjj – legyintett Bandi. – Ha megnézed, a kereskedőhajók többnyire békésen jutnak egyik kikötőből a másikba. Jó, időnként jöhet egy-egy kalóztámadás vagy óriási vihar, de nem állandóan. Muszáj lennie nyugodt, veszélytelen utaknak is.

– Én még egyszer sem voltam veszélytelen úton – szólt közbe Rumini.

– Ne viccelj már! – torkolta le Bandi. – Hiszen évek óta hajózunk együtt.

– Igen. És évek óta mindig bajba kerülünk – tárta szét a mancsát Rumini. – Gondold csak végig, mi történt legutóbb a Ferritszigeten és a Fényvizeken!

– Jó, de azelőtt...

– Azelőtt Datolyaparton jártunk. Nem emlékszel, Bandi? Hiszen kis híján elvéreztél, amikor a Bólé-tengeren ránk támadtak a kalózok. Utána pedig jöttek a vérszívó denevérek, szóval nem nevezném sima ügynek.

Bandi nagyot nyelt. Valóban meglehetősen kalandosra sikeredett az előző néhány utazás. De azért nem mindig volt ez így!

– Vegyük akkor a Datolyapart előtti utunkat! – próbált újabb emlékeket felidézni. – Hová is mentünk?

– A Hódszövetség országaiba. Tudod, az Arany-tengeren rongálta meg a Szélkirálynőt az a hatalmas vihar, utána találkoztunk Hódító Hodrikkal és a Fordító vizével, ami...

– Igazad van, Rumini, ne mondd tovább! – rémült meg a pocakos tengerész. – Ezek szerint azóta kerülünk mindig bajba, amióta te is velünk hajózol.

– Mit akarsz ezzel mondani? Vessek magam a tengerbe? – húzta fel az orrát Rumini.

– Legalább végre megfürödnél! – koryogott közbe Balikó, aki eddig csendben hallgatta a beszélgetést.

Rumini nem tudott visszavágni, mert újra Dundi Bandi vette magához a szót.

– Csak azt akartam mondani, hogy különös ez az egész. Olyan vagy, Rumini, mint egy mágnes. Csak te nem a vasat vonzod, hanem a veszélyt.

– Attól tartok, hogy leginkább Negrót vonzom – dünnyögött Rumini. – Nézzétek, már megint erre jön!

– Jaj, ne! – jajdult fel Balikó, és máris megpróbált eliszkolni, de a fedélzetmester egyetlen intéssel megálljt parancsolt neki.

– Úgy látom, nagyon ráértetek – kezdte Negró vészjóslóan nyájas hangon. – A láthatatlanná tevő kalap nélkül állandóan szem előtt vagytok.

– Ó, már itt sem vagyunk, Negró – készségeskedett Balikó, de Negró figyelmét nem lehetett elterelni.

– Úgy tudom, hogy azt a bizonyos kalapot, ami akkora érdeklődést keltett Egérvárosban, eddig a kabinotokban rejtgettétek. A kapitány szerint bizonyára lapul még néhány érdekes holmi a zsákotokban.

– Ha szerinted a zoknik és gatyák érdekesek, akkor igazad van – vont vállat lazán Rumini, de belülről hirtelen nagyon rossz érzése támadt. Miért emlegeti Negró a zsákjukban lapuló tárgyakat? Csak nem akarja átkutatni a holmijukat?

Sajnos a megérzése nem csalt, mert a fedélzetmester a következő pillanatban kijelentette, hogy árfésüli a két fiú táskáját, mivel attól tart, hogy a rend és nyugalom megzavarására alkalmas eszközöket rejtegetnek.

– Ehhez egyszerűen nincs jogod, Negró! – kelt ki magából Rumini. – Senki sem kutathat a hátizsákomban!

– Kivéve, ha azt gyanítom, hogy veszélyezteted a hajó biztonságát! – toppantott Negró. – Márpedig én pont erre gyanakszom, úgyhogy indulás, hátizsákkutatást tartok most rögtön!

Nem volt mit tenni, a két egykori hajósinas kénytelen volt átadni Negrónak a csomagját. A fedélzetmester egyenként az ágyra borította a zsákok tartalmát, hogy tüzetesen szemügyre vegyen minden holmit. Undorodva turkált a gyűrött ingek és alsónadrágok között, de nem adta fel a keresést. Bár a vascsöppentőt és a látószelencét a fiúk előrelátóan rongyokba tekerték, Negró kíváncsi mancsai végül mindkét varázseszközt megtalálták.

– Ez meg micsoda? – nyitotta ki gyanakodva a látószelencét.

– Ó, semmi különös – vont vállat Balikó –, csak egy régi emlék, a nagymamámról kaptam.

Negró összehúzott szemmel mérte végig Balikót, akinek nehezen sikerült lepleznie az aggodalmát. A fedélzetmester végül maga mellé helyezte a szelencét, és a figyelmét a vascsöppentőre fordította.

– Ez egy kis dísz, amit egy régiségboltban vásároltunk – magyarázta ártatlan tekintettel Rumini, de Negró gyanakvását nem sikerült eloszlatnia. Minden irányból tüzetesen szemügyre vette a vascsöppentőt, aztán a látószelencét is újra felemelte, hümmögve forgatta a szeme előtt a két tárgyat, végül kijelentette, hogy mindkettőt lefoglalja. Rumini és Balikó kétségbeesetten tiltakozott, de ezzel csak azt érték el, hogy Negró megbizonyosodott: a két ártalmatlannak tűnő holmi nagyon is fontos a fiúk számára. Ezért kö-

zölte velük, hogy miután megmutatta a kapitánynak, az út végéig a saját kabinjában fogja tartani mindkettőt.

– Ha visszaértünk Egérvárosba és addig nincs rátok panasz, kikötés után visszakaphatjátok – tette hozzá méltóságteljesen.

– De nekünk most kell! – csattant fel Balikó.

Vesztére harciaskodott, mert Negró máris összehúzta a szemöldökét és kijelentette: ebéd előtt még pont van egy kis idő felszűrni a fedélzetet.

– Ez nem igazság! – hördült fel Rumini, de aztán elhallgatott, mert félt, hogy ha sokat felesel, a végén Negró még ebédmegvónásban is részesíti.

A fedélzetmester diadalmasan távozott a zsákmánnyal, Rumini és Balikó pedig fogcsikorgatva indult a súrolókefékért.

– Ekkora aljasságra azért nem számítottam! – háborgott Balikó.

– Nyugalom! Elérkezett az idő, hogy megtanítsuk a jó Negrót kesztyűbe dudálni – jelentette ki Rumini.

– És mégis, hogy, nagyokos? Se kapunk, se vascsöppentünk, se látószelencénk!

Rumini jelentőségteljesen megkopogtatta a fejét.

– Ami idebent van, azt nem vette el! Túljárunk az eszén, komám!

– Benne vagyok! – szusszant rosszkedvűen Balikó, majd elindult, hogy vizet töltsön a felmosóvödörbe.

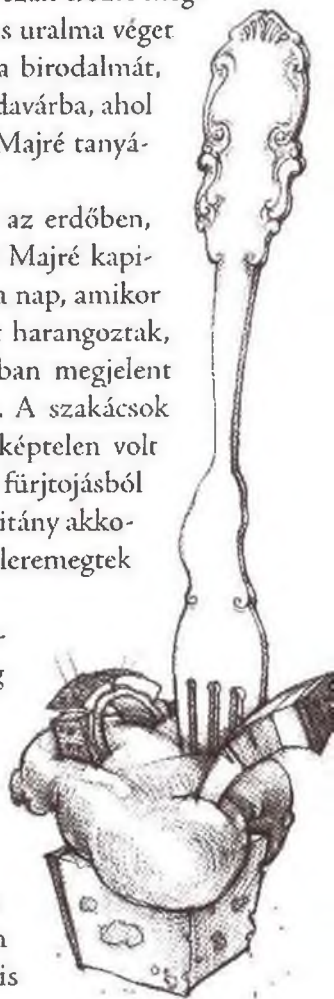

Második fejezet Menekülés

ASzélkirálynő indulását mozgalmas időszak előzte meg. Amikor a szurikáták néhány hónapos uralma véget ért, és Murida, az egérkirály visszafoglalta a birodalmát, első dolga volt, hogy csapatokat küldjön Gudavárba, ahol a hazaáruló rablóvezér, a hírhedt André de Majré tanyá-
zott.

Amióta nem körözött rablóvezérként élt az erdőben, hanem nagy hatalmú uraság lett, André de Majré kapitány sosem kelt korán. Már a hasára süített a nap, amikor átfordult egyik oldaláról a másikra, és delet harangoztak, mire álmosan, csipásan, csikos házikabátjában megjelent az étkezőben, hogy elfogyassza a reggelijét. A szakácsok persze készenlétben álltak, mert őurasága képtelen volt várni. Ha nem került azonnal az asztalra a fúrjtojásból frissen készült szalonnás rántotta, Majré kapitány akkora patáliát rendezett, hogy az ordításába beleremegtek Gudavár ősi falai.

Pedig az utóbbi időben Majré kapitány nagyon is elégedett volt az életével. Soha még rablóvezér nem ért el akkora sikert, hogy erdei útonállóból az uralkodó kegyeltjévé, az ország főhercegévé és hazája legnagyobb urává váljon. Nem kellett hozzá más, mint sok ész, rafináltság, gonoszság és hatalomvágy. Márpedig ezekkel a remek tulajdonságokkal Majré kapitányt bőségesen felruházták, innentől kezdve már csak egy kis

cselszövére és némi szerencsére volt szüksége ahhoz, hogy a magasba törjön.

Miközben a Szélkirálynő még a Fényvizeken járt, André de Majré eszelte ki, hogy a szurikáták foglalják el Egérvárost, sőt, a gonosz tervet is ő vitte sikerre, nem csoda hát, hogy a szurikáták királya hálából hercegi ranggal jutalmazta.

Majré kapitány igazán remekül érezte magát a gudavári palotában. naphosszat lustálkodott, parancsolgatott, lakmározott. Álmában nem gondolta volna, hogy Galléros Fecó szökésének éjszakáján a szurikátákat elűzik Egérvárosból, az egérkirály visszaserzi régi hatalmát, és parancsára csapatok indulnak az ő elfogására. A katonák bizonyára rajta is ütöttek volna, ha nem érkezik időben Ragyabegy tábornok, hogy a rablókapitányt a közelgő veszélyre figyelmeztesse.

Ragyabegy tábornok, a kuvikhadvezér hajnal óta repült, hogy mielőbb megvigye a rossz hírt André de Majrének. A délelőtti napsütéstől elvakulva, tikkadtan szállt le a hercegi vár belső udvarán, de tudta, hogy most nincs idő a pihenésre. A kapitánynak azonnal meg kell tudnia, hogy az egérkirály kiszabadult, belőle pedig újra körözött rablóvezér vált, akinek a fejére vérdíjat tűztek ki! Ha el akarja kerülni a büntetést, azonnal szöknie kell, mielőtt a sereg megérkezik, hogy visszafoglalja Gudavárt.

Az udvar árnyékos sarkában Majré kapitány néhány rablócímborája éppen kockázással ütötte agyon az időt. A kimerült bagolytábornok érkezésére a hétpróbás gazemberek unottan néztek fel, aztán úgy folytatták a játékot, mintha mi sem történt volna.

– Hé, hol van a gádzátok? – dörrent rájuk Ragyabegy.

– Álomországban – kuncogott az egyik legény, akit a társai Dunsztnak neveztek.

– Elurazott? – hökkent meg a tábornok.

– Utazik az minden délelőtt – bólogatott huncut ábrázattal Dunszt.

– És mikor jön vissza? – kérdezte Ragyabegy.

– Dunsztom sincs róla, nagy utazó a mi kapitányunk – kuncozott jókedvűen a rabló.

– Te sem tudod, mikorra várható? – fordult a tábornok idegesen a másik gaffickóhoz, de az üres tekintettel bámult vissza rá.

– Ez itten a Nuku, őt ne is faggassa, mert sohasem beszél!

– fecsegett Dunszt, de Ragyabegy pillantása beléfojtotta a szót.

– Beszélj érthetően! – süvöltött Ragyabegy. – Hol találom André de Majrét?

– Az ágyában alszik a kapitány úr! – csapta össze a bokáját Dunszt.

– Micsoda? Azonnal rohanjatok és keltsétek fel! – csattogott Ragyabegy olyan vészjóslóan, hogy minden épeszű teremtmény azonnal rohant volna, hogy teljesítse a parancsát, de a két rabló nem moccant.

– Keltse fel maga! – motyogta rémülten Dunszt.

– Indulj, ha kedves az életed! – fenyegetőzött Ragyabegy, de a legények csak a fejüket rázták.

– Nem indulok, mert kedves az életem! Ha felébresztem Majré kapitányt, nekem befellegzett!

– Akkor felkeltem én magam! – döntött a tábornok, és máris felröppent, hogy megkeresse Majré kapitány hálószobájának ablakát.

Ragyabegy táboroknak szerencséje volt, mert André de Majré már éppen átesett a reggeli nyújtózkodáson, és szélesre tárta az ablakot, hogy beáradjon rajta a friss levegő. Nagy volt hát a meglepetése, amikor a hűsítő légáramlattal együtt a baglyok fővezére is besuhant a szobába.

– Mi történt? – lépett hátra döbbenten a rablóvezér. – Gyanítom, hogy nem a reggeli kávémat hoztad, Ragyabegy!

– Rossz hírekkel érkeztem, kapitány úr! Attól tartok, hogy vége a hercegségednek!

– Ne huhogj, vészmadár! – csattant fel idegesen André de Majré. – Jelentést kérek!

– Az éjszaka Galléros Fecó kitört a börtönből, megnyitotta Murida király és a többi egérországi főúr celláját is, Magnusz királyt halálra rémisztették, hajnalban a szurikáták fejvesztve menekültek az országból, a baglyaim javát hálókkal befogták...

– Elég, ne folytasd! – állította le a beszámolót a haramia. – Hallgass el, Ragyabegy! Én most szépen visszafekszem az ágyba, te kirepülsz az ablakon, és amikor felébredek, te nem leszel itt. Nem tűröm, hogy az álmaim halálra rémisszenek! Főleg nem ez a fránya Galléros Fecó!

– Nem álmodsz, kapitány úr! Minden megtörtént, amit mondtam – toppantott mérgesen Ragyabegy. – Mostanra Murida, az egérkirály visszavette a hatalmát, a nép boldogan élteti, a szurikáták pedig messzire menekültek.

– A király tudja, hogy én foglaltam el Gudavárt? – kérdezte a rablóvezér.

– Tudja bizony! Reggel első dolga volt útnak indítani a csapatait, hogy fogjanak el téged, és szerezzék vissza Valcer herceg birtokát!

– És ezt csak most mondd? – rémült meg André de Majré. – Tizedmagammal nem tudok az egérhadsereggel szembeszállni. Mielőbb el kell tűnnünk innen!

– Magam is úgy vélem – bólogatott Ragyabegy. – Csak azt nem tudom, hová mehetnénk. Egérorszámban nem maradhatunk, de a szurikáták közé sem szívesen merészkednék.

– Azt mondtad, Ragyabegy, hogy Galléros Fecó elrabolt gyerekeit egy távoli rokonod őrzi. Elmegyünk hozzá, hogy magamhoz vegyem a kölyköket.

– Minek neked még két kölyök is, amikor az egérhadsereg téged üldöz? – értetlenkedett Ragyabegy.

– Nem adom fel a hercegségemet ilyen könnyen! Sőt, úgy döntöttem, hogy ezután én magam leszek az egérkirály! – szolt meg-

fontoltan Majré kapitány. – Méghozzá Galléros Fecó fog engem trónra juttatni!

Ragyabegy rémulten ingatta a fejét. Úgy látszik, a rossz hírek hatására André de Majré teljesen megbolondult! De a rablóvezér gonosz kacajjal folytatta a mondókáját.

– Eljött a bosszúállás ideje, Ragyabegy! Egyedül Galléros Fecó tudott elfogni engem, neki sikerült kiszabadítania Murida királyt, végül elérte, hogy a szurikáták fejvesztve meneküljenek. Ha valaki, hát ő képes lesz szembeszállni az egérhadsereggel, elpusztítani Murida királyt és engem juttatni a trónra.

– Lehet, hogy képes rá, uram, de sosem fog melléd állni és szembefordulni a hazájával!

– Dehogynem. Ha nálam lesznek a kölykei, mindent megtesz majd, amit kérek tőle!

Ragyabegy tábornok kajánul felhuhogott.

– Ez esetben mielőbb hajóra kell szállnunk, uram! – jelentette ki. – A rokonom, Pengecsőr báró a messzi Kartács-tengeren, Latorkúp szigetén lakik, ahol sziklákra épült várában őrzi az elrabolt gyermekeket.

– Milyen hosszú az út?

– A kuvikjaim heteken keresztül, napnyugtától pirkadatig szárnyaltak, mire odaértek.

– Milyen hosszú az út? – ismételte meg a kérdést a kapitány.

– Nem tudom – ismerte be Ragyabegy. – Hajóval nem választhatod a legrövidebb utat, mert nagyot kell kerülnöd, mire eljutsz a Kartács-tengerig. Úgy vélem, akár egy hónapig is eltarthat az utazás!

– Akkor gyerünk, mire várunk?! – szökkent talpra André de Majré, majd az ablakhoz rohant, és kikiabált a kártyázó banditáknak:

– Azonnal kapjátok a holmitokat! Elhagyjuk Gudavárt!

– És a reggelivel mi lesz, kapitány úr? – hökkent meg Dunszt, aki jól ismerte a gazdája szokásait.

– Nincs időnk vacakolni! A reggelit útközben eszem meg! – mondta a kapitány. – Úgy készüljétek, hogy ide röbber nem jö-vünk vissza! Gyerünk, mozgás, szóljatok a többi léhűtőnek is!

Azzal becsapta az ablakot, és villámgyorsan csomagolni kezdte a ruháit, ékszereit, de legfőképpen a fegyvereit. Az udvaron kártyázó legények értetlenül meredtek egymásra. Nuku olyan magasra vonta csodálkozásában a szemöldökét, hogy az szinte a feje búbjáig kúszott.

– Nem csak te nem érted, pajtás! – fordult hozzá a társa. – Dunsztom sincs, mi folyik itt már megint!

Majré kapitány világéletében a gyorsaságáról volt híres. Most is sikerült időben összecsomagolnia a holmiját és útra kelnie a bandájával, hogy az érkező egérekatonák már csak hült helyét találják. Galléros Fecó nem is sejtette, hogy miközben ő Egérvárosban kutat az elveszett gyerekek után, majd a Szélkirálynő fedélzetén elindul a Szila-tenger irányába, Majré kapitány őt megelőzve szintén ugyanarra hajózik, minden eddiginél gonoszabb tervet forgarva a fejében.

Harmadik fejezet

Misztrál Artúr

Két here tartott már a Szélkirálynő útja, de Balikó még mindig nem tudott napirendre térni Negró álnoksága felett. Ehhez persze hozzájárult az is, hogy a fedélzetmester mindennap gondoskodott róla, hogy felesleges munkával, fárasztó és unalmas feladatokkal keserítse a két egykori hajósinas életét. Kevéske szabad idejében Rumini és Balikó félrevonult a kabinjába, hogy addig se legyenek szem előtt, nehogy Negró hirtelen ötlettől vezérelve újabb feladatot osszon ki rájuk.

– Ha meglenne a vascsöppentő, könnyű dolgunk volna. Bármikor bejuthatnánk Negró kabinjába, hogy visszaszerezzük a látószelencét is.

– Egyből tudná, hogy mi voltunk azok! – rázta a fejét Rumini. – Ennél rafináltabb tervet kellene kidolgoznunk.

– Mintha azt mondtad volna, hogy kieszelsz valamit! – méltatlankodott Balikó.

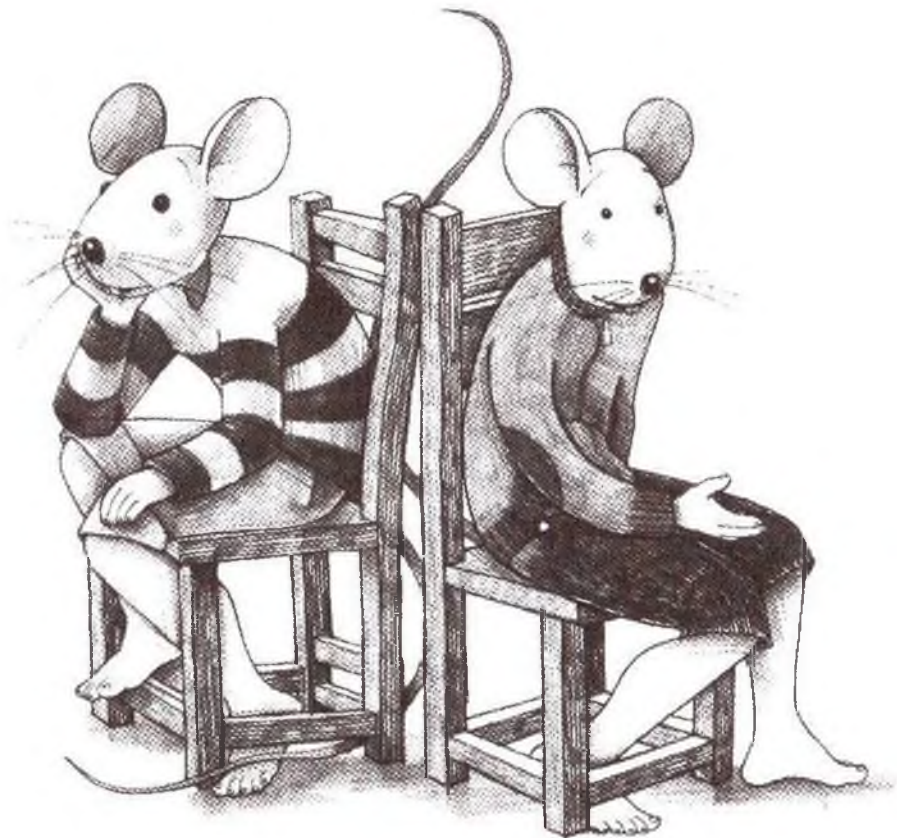
Rumini bocsánatkérően hümmögött.

– Hozzászoktunk, hogy a láthatatlanná tevő kalap és a vascsöppentő minden helyzetből kihúz – mondra. – Nélkülük sokkal nehezebb az élet.

– Nekem mondd? – jajdult fel Balikó. – Hetek óta nem sikerült a kamrába se beosonnunk, hogy legalább egy kis szárított fűgét csenjünk Ajtony dobozából.

– Mindenki rajtunk tartja a szemét! – toldotta meg Rumini. – Ráadásul semmi olyat nem csinálhatunk, ami gyanúba keverné Fecót. Ha kiderülne, hogy eltűnt egy kis finomság, rögtön azt gondolnák, hogy ő is benne volt a buliban. Nem kockáztathatjuk, hogy a kapitány partra tegye útközben.

– Negróval akkor is csinálnunk kellene valamit, mert a végén elkopik a fedélzet a sok súrolástól. Nekem már az is elég lenne, ha nem jönne ki a kabinjából, mert, mondjuk, megfájdulna a hasa.

– Mennyi eszed van, Balikó! – csapott a homlokára Rumini. – Egy jó hasmenéshez igazán nem kell más, mint egy kis hashajtó.

– Tényleg, és azt honnan szerzel, nagyokos? Cincogi doktor minden gyógyszert elzárva tart a kabinjában. Vascsöppentő nélkül sosem jutunk be.

– Töröm a fejem! – ígérte Rumini.

Balikó már éppen rá akarta vágni, hogy nem ártana kicsit gyorsabban törnie, ám ekkor kopogtak a kabinajtón.

– Ki az? – kérdezte aggodalmas ábrázattal Rumini. Erős volt a gyanúja, hogy Negrónak jutott az eszébe egy újabb feladat. Nagy volt hát a megkönnyebbülése, amikor Galléros Fecó hangját hallotta kintről.

– Kikötő közelébe értünk, fiúk! Gyertek a fedélzetre!

A két jó barát máris talpra szökkent. Ajtony napok óta mondogatta, hogy fogytán az ivóvíz, ezért a kapitány megígérte, hogy a Szélkirálynő betér a következő útjukba eső kikötőbe.

Mire a két fiatal tengerész kiért a fedélzetre, a legénység már a hajókorlátnál nyüzsgött. Mindenki a távolban kirajzolódó, halványkéken derengő sziget körvonalát figyelte. Rumini, Balikó és Galléros Fecó egyenesen Sebestyénhez sietett, mert az izmos kormányosnál senki sem tudta jobban, hol jár éppen a Szélkirálynő, és melyik kikötő tűnt fel a láthatáron.

– Jó hírem van, fiúk! – mosolygott Sebestyén. – Ez már a Szilatenger.

– Jártál már erre? – kérdezte Fecó, de Sebestyén a fejét rázta.

– Most hajózom először ezen a vidéken. A térkép szerint tőlünk délre húzódik az opálbálnák otthona, az a távoli földdarab pedig Opálkatlan, a Szilatenger északi kapuja.

– Milyen furcsa név az, hogy Opálkatlan! – húzta el a száját Balikó. – Azt sem tudom, mi az az opál.

– Az opál egy kristály, ami olyan furcsán töri meg a fényt, hogy a szivárvány minden színe felsejlik benne – magyarázta Fecó.

– Akkor biztos tetszene a prizmanóknak! – csillant fel Rumini szeme. – Ha találnánk egy kis opálkristályt, elküldhetnénk Mirciónak Napfényszirtre!

Balikó egyetértően bólogatott.

– Alig néhány órát fogunk a kikötőben tölteni – hűrtötte le a fiúk lelkesedését Sebestyén. – Kötve hiszem, hogy ennyi idő alatt opálkristályt találnátok!

– Ó, mi ritka gyorsan szoktrunk kincsekre bukkanni – kacsin-
tott Balikóra Rumini, de nem folytathatták a beszélgetést, mert
Negró a sípjába fújt, és mindenkinek el kellett foglalnia a szolgálá-
ti helyét, hogy a hajó mielőbb befuthasson Opálkatlan kikötőjébe.

Mivel kedvező szél fújt, a kecses, háromárbócos Szélkirálynő
gyorsan elérte a sziget partjait, és a kikötői őrsegtől kapott en-
gedéllyel horgonyt vetett a kikötőben. A kapitány parancsára
először a vizeshordókat és az élelmiszerkészleteket töltötték fel,
aztán a matrózok kaptak három óra kimenőt, hogy sétálhassanak
és báméskodhassanak egy kicsit indulás előtt. Galléros Fecó rö-
gön elvegyült a kikötőben, hogy a helyiekkel beszélgessen, hátha
hallott valaki a két elrabolt egérgyerekről. Rumini és Balikó úgy
határozott, hogy szokás szerint megy az orra után, hátha valami
különleges finomságra bukkan.

– Hozzatok nekem is egy kis sütit! – kérte Fecó, mielőtt elvál-
tak volna útjaik a parton.

A két jó barát megígérte, hogy feltétlenül szerez Fecónak is nas-
solnivalót, azzal megindultak arrafelé, amerre a legsűrűbben ka-
vargott a tömeg.

Egy utcai árusnál vettek egy zacskó pisztáciát, később fagyiztak
is, de egyetlen olyan helyre sem bukkantak, ami igazán izgalmas-
nak ígérkezett volna. Sem a cukrászdákban kínált finomságok,
sem a kikötőbeli boltok nem keltették fel az érdeklődésüket.

– Az a baj, hogy túl sokat tapasztaltunk már! – kesergett Balikó.
– A világ legkülönlegesebb csemegéit kóstolgattuk a világ legérde-
kesebb városaiban. Nehéz nekünk újat mutatni.

– Ne csüggedj, Balikó! – vágta hátba Rumini. – Aki keres, az
talál. Most például egészen furcsa illat csapta meg az orrom.

– Biztos beleléptél valamibe – vigyorgott Balikó, de Rumini rá se
hederített. Csukott szemmel, nagy beleléléssel szimatolt a levegőbe.

– Tűz és még valami, amit soha nem éreztem – jelentette ki
végül. – Nincs közel, de megnézhetnénk!

– Én semmit sem érzek! – rázta a fejét Balikó. – Ha hiába megyünk, jössz nekem egy fagyival!

– De ha mégis megtaláljuk, te fizeted a fagyit! – jelentette ki Rumini.

Miután ebben megegyeztek, elindultak arrafelé, amerre Rumini orra a szokatlan szagokat jelezte. Végigkanyarogtak a kikötő egyre néptelenebb sikátorain, végül a város szélére érve megpillantottak egy furcsa alakot, amint egy még furcsább színes halom körül rohangál kétségbeesve, miközben megpróbál egy igencsak aprónak tűnő tüzet életben tartani.

– Lehet, hogy érdekes lesz, de finom biztosan nem – húzta a száját Balikó, miután alaposan szemügyre vették a jelenetet.

– Akkor visszafelé kapsz egy fagyit – mondta Rumini. – De előbb menjünk oda, és nézzük meg, mit művel az a fickó! Lehet, hogy segíteni kell neki.

Ahogy közelebb értek, látták, hogy egy bő nadrágos, kockás inges pocok rohangál egy jókora kosár körül. A nagy színes kupac és a kosár között számtalan kötél tekeredett, a tűz pedig a kosár közepén égett. Amikor a pocok észrevette a fiúkat, lelkesen integni kezdett.

– A legjobbkor verődtetek erre! – kiáltotta. – Már azt hittem, kénytelen leszek visszamenni a városba segítségért.

– Mi történt? – kérdezte Rumini.

– Misztrál Artúr vagyok – mutatkozott be a pocok. – A világ első légi utazója. A madarakon kívül, persze.

– Vannak lecsatolható szárnyaid? – hökkent meg Balikó.

Misztrál Artúr hatalmasat nevetett.

– Ez itt egy hőlégballon! Láttatok már ilyet? Olyan, mint egy hatalmas lufi. Tüzet gyújtok alatta, a felszálló meleg levegő megtölti a léggömböt, és az felszáll. Én pedig beülök a kosárba, és repülök vele.

Rumini megborzongott.

– Én már utaztam hóviharban feketesirály-háton, vittek hálóba csavarva vérszívó denevérek, de egy ilyen repülő lufival nem szívesen mennék.

– Pedig fantasztikus élmény!
– jelentette ki Misztrál Artúr. – Tudjátok, micsoda kaland fentről látni a tengert, a kikötőket, a hullámokon ringó hajókat? Szabad vagy, mint a madár!

– De mi történik, ha elfogy a fűtőanyag? És egyáltalán, hogy lehet irányítani ezt a ballont? – kérdezte gyanakodva Balikó.

– Ha elfogy a tüzelő, le kell szállni – magyarázta Misztrál Artúr. – Vannak a kosárban kis homokzsákok is. Ha feljebb akarok menni, kiszórom a homokot, attól könnyebb lesz a léghajó, és még magasabbra emelkedem.

– Jó-jó, de mi van, ha elkap egy légáramlat? – aggódott tovább Balikó. – Messzire elsodródhatsz!

– Ez igaz, de pont ez benne az izgalmas – kacsintott Misztrál Artúr. – Sosem tudhatod pontosan, hol fogsz újra földet érni.

– És most éppen repülni készülsz? – érdeklődött Rumini.

Misztrál Artúr elmesélte, hogy valóban felszálláshoz készülődik, de a ballon kissé átnedvesedett, ezért nem tudja eléggé megemelni ahhoz, hogy beleszálljon a meleg levegő. Mire megemeli, elalszik a tűz, ha a tüzet szítja, nincs, aki a ballon száját megemelje. Rumini és Balikó rögtön vállalkozott, hogy segít a felszállásban. Misztrál Artúr irányításával, nagy erőlködés és nyögések közepette megemelték a ballon száját, miközben a pocok felszította

a tüzet. Nem kellett sokáig küzdeniük, mert a meleg levegő végre utat talált a ballon belsejébe. Ahogy odabent szétáradt és mindent kiröltött a meleg, a hatalmas léggömb lassacskán megemelkedett. Először éppen csak eltolta magát a nedves fűtől, aztán szép lassan felemelkedett, és engedelmesen függőleges helyzetbe állt.

– Gyorsan szállj be, Artúr, mert elmegy nélküled! – idegeskedt Balikó, de a pocok nem sietett.

– Még legalább egy óra kell neki, hogy útra kész legyen. Addig folyamatosan fűtöm alulról.

Rumini bekukkantott a kosárba.

– Látom, nem csak homokzsákot szállítasz – állapította meg.

– De nem ám! – mosolygott Misztrál Artúr. – A Szila-tenger különleges vidék. Tele van kincsekkel, és kincseket érő lények lakják. Nézzétek, ebben a zsákban opálkristályok vannak!

– Egy egész zsák drágakő? – tátotta el a száját Balikó.

– Nem, ez nem tiszta kristály, hanem olyan opálkő, ami növényekbe kristályosodott bele. Fatörzsekben és ágakban is lehetnek opálbenövésék. Ez az opálbálnák kedvenc csemegéje.

Rumini belenyúlt a zsákba, hogy megtapogassa a különös anyagot. Kemény kőmorzsákra számított, ehelyett enyhén érdes, fakéregszerű törmelékbe markolt. Amint kiemelt egy nagyobb forgácsot, látta, hogy kékes, zöldes, rózsaszínes erek hálózják be a sötét fadarabot. Ujjaival könnyedén szét tudta morzsolni, mert sokkal puhább volt, mint amire számított. A szikkadt fa szétporladt, és Rumini mancsát kékesre színezte az opálpor.

– Ez most egy darabig rajtad marad! – kacagott Misztrál Artúr.

– Az opál nagyon makacs anyag.

– Én eddig azt hittem, hogy a bálnák a tengerben élnek. Hogy lehet a kedvenc ételük egy szigeten növő fadarab? – értetlenkedett Rumini.

Misztrál Artúr újra elnevette magát.

– Az már igaz, hogy a tengerben nincsen opálfa. De egyszer valaki talált egy opálkristállyal érezett fadarabot. Zsákba tette, és magával vitte. Ám a raktárban ráesett valami, és az opálfa apró darabokra tört. A gazdája mérgeben beszórta a fatörmeléket a tengerbe. Állítólag azonnal köré sereglettek az opálbálnák. Innen tudjuk, hogy az opálos faforgács ízlik nekik.

– Te állatgondozó vagy? – kérdezte Balikó.

– Dehogyan – mosolygott Misztrál Artúr –, csak szeretek gyönyörködni az opálbálnákban. Nem mindennapi látvány, ahogy egy hatalmas, kékes opálfényben csillogó bálnatest kiemelkedik a habokból. Mások évekig hajóznak, és nem sikerül megpillantaniuk ezeket a gyönyörű állatokat. Én meg csak felszállok a magasba, és kiszórok a vízbe egy zsák opálos faforgácsot. Egy-két állat mindig megjelenik a lakomára, én pedig megcsodálom, aztán repülök tovább.

– Könnyű itt a kikötőben opálos faforgácsot szerezni? – érdeklődött Rumi.

– Törmelékhez nem nehéz hozzájutni. Kőzetekben, növényekben is előfordul, vannak, akik direkt ezt gyűjtik. Mivel az opálréteg túl vékony, drágakőnek nem alkalmas, ezért összetörik, és csillogó porként árulják. Sok mindenre nem alkalmas, de nagyon szép. A piacon időnként lehet kapni.

– De jó lenne nekünk is egy zsákkal! – merengett Balikó. – Úgyis áthajózunk a Szila-tengeren. A közepén beleszóránk a morzsát a vízbe, jönnének az opálbálnák, mi pedig alaposan megnéznénk őket.

– Eszetekbe ne jusson! – rémült meg Artúr. – A bálnák nagyon barátságtalanul szoktak bánni a hajókkal. Okosabb elkerülni őket. De ha legközelebb találkozunk, elviszlek a ballonnal bálnalesre! Persze csak ha nem féltek a repüléstől.

– Nem félünk mi semmitől! – húzta ki magát Balikó.

– Akkor engedjétek meg, hogy adjak nektek valamit búcsúzóul! – mondta a pocok, és beletúrt bő nadrágja hatalmas zsebébe, majd nagy sokára előhúzott egy icipici üvegcsét.

– Mi van benne? Csak nem opálpör? – kíváncsiskodott Balikó.

Misztrál Artúr titokzatos arccal rázta a fejét, majd kijelentette, hogy a kis üveg bátorságszérumot rejt. A csodálatos szer egyetlen cseppje is átítar bátorsággal.

– Minek ilyen szer annak, aki amúgy sem fél? – értetlenkedett Rumi.

A pocok elégedetten bólogatott.

– Hát éppen ez a lényeg. Előfordulhat, hogy nagy bajban a bátrak is megrendülnek. Olyankor egyetlen csepp szérum új erővel tölti el őket. De vigyázzatok, nehogy olyannak jusson belőle, aki nem túl bátor! Az óvatosak és a gyávák ostobán vakmerőek lesznek tőle. Csak a legbátrabbaknak szabad megkóstolniuk, és nekik is egyetlen cseppet, végszükség esetén!

A fiúk megköszönték az ajándékot, amit Balikó azonnal be is süllyesztett a hátizsákjába. Misztrál Artúr azonban még nem engedte el őket. Mindent tudni akart a segítőről,

kérdőzködött, kíváncsiskodott egészen addig, amíg tényleg elérkezett a búcsúzás ideje. A ballon is megtelt meleg levegővel, a bent várakozó homokzsákok alig tudták a földön tartani. Misztrál Artúr megköszönte a két legénykének a segítséget, aztán bemászott a kosárba, elvágta a tartózsínort, majd kiszórt a földre egy zsák homokot. A hatalmas, narancs- és lila színben pompázó léggömb lassan emelkedni kezdett. Misztrál Artúr újabb zsák homokot öntött ki a kosárból, és a súlytól

megkönnyebbült jármű még magasabbra szállt. Most már a szél is belekapott, és a léggömb nesztelenül suhant a nyílt tenger irányába.

Rumini és Balikó tátott szájjal bámult utána. Amikor a ballon már csak aprócska pontnak látszott, Rumini észbe kapott. Jó messzire elcsatangoáltak a kikötőből, a kimenő ideje hamarosan lejár, ideje volna, hogy visszasíessenek a Szélkirálynőre.

Negyedik fejezet

Latorkúp

Latorkúp a Kartács-tenger számtalan szigetének egyike. Tulajdonképpen nem is áll másból, mint a hullámok közül kimeredő hatalmas sziklából, amelyre Pengecsőr báró vastag falú, bevehetetlen várát építették. A szirttetőn magasodó erődtéményt ezért csak a tengeren keresztül vagy a levegőből lehet megközelíteni. Mivel a várfalat minden irányból bástyák és őrtornyok szegélyezik, a védők a lőréséken keresztül ágyútüzet zúdíthatnak a hivatlan vendégekre, így a tenger felől érkező hajókat könnyen el tudják süllyeszteni, mielőtt azok elérhetnék Latorkúp partját.

Sajtos Rozit és Fecó babát a vár egyik tornyában, egy sivár, bárátságatlan, rácsos ablakkal lezárt szobában őrizték. Pengecsőr báró, a várúr parancsára a két gyerekre állandó őrség figyelt, bár a toronyszobából még egy erős felnőtt sem tudott volna megszökni. A várbeli kuvikok nem akarták bántani őket, de tudták, hogy úgy kell vigyázni rájuk, mint a szemük világára, ezért éberren figyelték minden mozdulatukat. Étellel-itallal bőven ellátták őket, nehogy éhezzenek, legyengüljenek és megbetegedjenek, sőt, amikor Rozi néhány játékot kért Kisfecó számára, a baglyok beszereztek neki egy kislabdát, pár építőkockát és egy kiskocsit.

Pengecsőr báró az első hónapban kerek perec megtagadta Rozi kérését, hogy engedjék ki őket levegőzni, ám amikor az egérlány kijelentette, hogy a gyerekek meg szoktak betegedni, ha nem mozgathatnak eleget, hozzájárult, hogy a két fogoly délelőttönként a vár belső udvarán séráljon. Eleinte csak Rozi járkált fel-alá, karjában tartva vagy a kocsiban tologatva az egérbabát, de Kisfecó gyorsan fejlődött, így a második hónap végén Rozi mancsába csimaspaszkodva már ő is körbetotyogta a köves udvart.

A vár zord őrzői hamar megszokták, hogy a toronyszobából időnként énekszó és gyerekkacagás hallatszik, sőt, időnként mint-ha még a kemény tekintetek is megenyhültek volna, amikor az egérbaba vidám göcögését hallották. Mert Sajtos Rozi, aki maga is iskolás volt még, igazán mindent megtett, hogy a kisfiú jókedvű legyen és semmiben se szenvedjen hiányt. Erette, öltöztette, tisztába tette és szeretgette Kisfecót, gyakran énekelt, mesélt neki, eszténként pedig összebújva aludtak a takaró alatt.

Az örök eleinte kertesével strázsáltak a toronyszoba előtt, később már csak egyvalakit állítottak a folyosóra, aztán, mivel beláták, hogy a gyerekeknek esélyük sincsen a menekülésre, leginkább csak egy ferde szárnyú, sánta baglyot küldtek fel őrködni, akinek egyéb munkáknál amúgy sem vehették hasznát. Ez a kacsaszárnyú, Kákompilli nevezetű kuvik szinte egész nap az ajtót őrizte, így ha akarta, ha nem, végighallgatta Sajtos Rozi összes dalát, versikéjét és a Kisfecónak mondott meséket.

Főleg a meséket hallgatta rátott csőrrel Kákompilli. Rozi történeteiben a legkülönlegesebb, legfurcsább lények szerepeltek: szivárványos tücskök, a kéreg repedéseiben élő fabatkák, gyufalángnyi fénylények, színüket változtató gyíkokcskák. Kákompilli eleinte azt hitte, hogy az egérlány könyvből olvassa a szokatlan történeteket, mivel minden mese előtt szóba került egy bizonyos Lényes Könyv, amely csupa sosem látott, ismeretlen élőlényről szól. A kuvik nem is sejtette, hogy a Lényes Könyv Sajtos Rozi és legjobb barátnője, Kámfor Netti közös műve, amibe a két állatbolond lány saját maga rajzolta le az újonnan megismert állatokat. Rozinak és Nettinek tirkos állatkertje is volt otthon, mert befogadtak és gondoztak minden eltévedt, sérült vagy segítségre szoruló élőlényt.

Egyik délután Rozinak eszébe jutott Beppó, az Ábrándpusztán élő csodagekkó, aki a legendák szerint teljesíteni szokta a szemébe néző utazók álmát.

– Képzeld csak, Kisfecó, egyszer én is találkoztam ezzel a Beppóval! – mesélte az egérlány. – Igaz, a nevét nem ő maga árulta el nekem, az később derült csak ki, de beszéltem hozzá, ő a szemembe nézett, és válaszként mindig bólintott. Megkérdeztem tőle, hogy tényleg képes-e valóra váltani az álmokat, mire ő olyan biztatóan nézett vissza rám, hogy rögtön el is árultam neki a legnagyobb vágyamat. Azt kértem tőle, hogy én is felfedezzek egyszer egy ismeretlen lényt, olyat, amelyet még senki sem látott.

Rozi rövid szünetet tartott, hogy megpuszilgassa az egérbaba pocakját. Kisfecó hangosan kacagott, Kákompilli pedig visszafojtott lélegzettel várakozott az ajtó túloldalán. Vajon Beppó, a gekkó tényleg valóra váltotta a mesemondó lány álmát? Rozi közben felkapta a kisfiút, körbetáncolta a barátságatlan cellát, aztán nevetve visszahuppant az ágyra, hogy folytassa a történetet.

– El sem fogod hinni, Fecókám, de Beppó ott rögtön teljesítette is a kívánságomat! – mondta titokzatos hangon. – Képzeld csak, a rüskés bokor alatt a földön, a forró kavicsok között találtam egy félig kiszáradt, átlátszó, csillogó fényű hernyót. Még élt, ezért gyorsan magammal vittem. Friss vízzel lepermeteztem, hogy erőre kapjon, aztán hibiszkuszlevéllel ettettem, amíg be nem bábózódott. Te persze még nem tudod, mi az a hibiszkuszlevél és a bebábózódás, de majd, ha az apukád kiszabadít minket, akkor végre hazamegyünk, és én mindent megmutatok neked a kinti világban. Nem is tudod, milyen gyönyörű a tenger, az erdő és Egérváros, ahol születél! Nem emlékszel már, ugye? De ne félj, Kisfecó, a papád biztos értünk jön egyszer! Addigra talán már beszélni is megtanulsz, igaz?

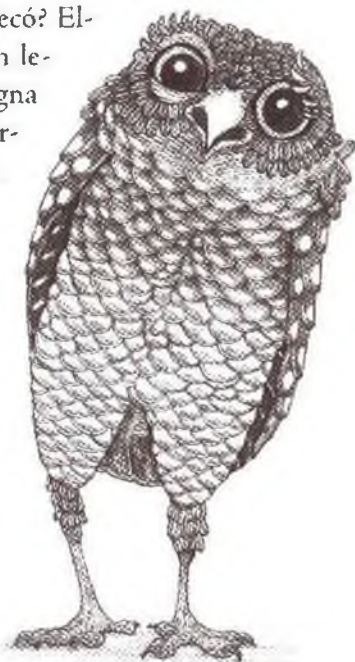
Kisfecó újabb puszikat kaphatott, mert megint göcögni kezdett, Kákompilli pedig türelmetlenül állt egyik lábáról a másikra az ajtó előtt. Mi történt az átlátszó hernyóval? Életben maradt egyáltalán? Pillangó lett belőle vagy valami egészen más?

– Tudod, mi lett a hernyóból, Kisfecő? El-
árulom neked! – folytatta Rozi, aztán le-
halkította a hangját, mintha titkot súgna
a baba fülébe. – Szivárványos szár-
nyú, láthatatlan prizmatündér. A mi
Mollink!

Kákompilli csalódottan huhogott
az ajtó előtt. Egyetlen szót sem hal-
lott a történet végéből. Elképzelése
sem volt arról, mivé változhatott a
különös báb, de szégyellt volna be-
nyitni a kis szobába, hogy megkér-
dezze. Pedig váratlan lárványban lett
volna része, ha mégis kinyitja az ajtót.
Az ágyon ugyanis nem csak ketten
ültek. Rozi mellett átlátszó szár-
nyú, átlátszó testű, szitakötő
méretű szárnyas lányka heveré-
szett. Ő volt Mollin, a prizmanó
lány, aki az Ábrándpusztrán haldokló hernyóból fejlődött ki. Szabad
szemmel szinte láthatatlan volt, egyedül akkor lehetett észrevenni,
amikor a napon repkedett, de akkor is csak a szárnyán megtörő,
szivárványszínű fény villódzása tűnt fel.

Mollinak fogalma sem volt arról, hogy került a forró, sivaragos
szigetre, azt tudta csupán, hogy Rozi mentette meg az életét, az
ő éjjeliszekrény-fókjában bújt ki a bábból, és azóta is az egérlány
viseli gondját. Egérvárosban Mollin lett Rozi állandó társa és tit-
kos barátnője, mindenhová elkísérte, néha a feje körül repkedve,
máskor a zsebében lapítva, sőt időnként a kedvéért veszedelmes
helyekre is bemerészkedett felderítőnek.

Amikor Ragyabegy tábornok baglyai elrabolták Rozit és
Kisfecőt, Mollin akkor is az egérlány pulóvere alatt szundikált ép-

pen, így ő is fogságba esett. Persze bármikor elrepülhetett volna, de esze ágában sem volt magára hagyni a barátját a bajban. Rozi egész úton gondosan vigyázott, nehogy az elrablóik észrevegyék Mollit, részben azért, mert féltette a parányi szárnyas lánykát a kukikok éles csőrétől, másrészt viszont azért, mert azt remélte: szükség esetén hasznát veheti egy láthatatlan segítőnek.

Még Kákompillinek sem volt sejtelve arról, hogy valójában nem két, hanem három rabot őriz. Mesélés közben Rozi ugyan gyakran emlegetett egy Molli nevű, láthatatlan tündért, de a szanta kukik úgy vélte, hogy ő a történetek egyik állandó, kitalált szereplője, akit a kisfiú szórakoztatására gondolt ki az ötletes egérlány. Rozi pedig, aki régóta sejtette, hogy hangja kihallatszik a vastag ajtón, vigyázott, nehogy elárulja a prizmatündér titkát. Mesefiguraként emlegette Mollit, és valahányszor tényleg megszólította, lehalkította a hangját, nehogy véletlenül gyanút fogjanak az ajtó előtt hallgatkozó őrszemek.

A várban töltött hónapok során Molli hasznos munkát végzett. Többször kirepült a rácsos ablakon és körberepülte a szigetet, hogy aztán részletesen beszámoljon Rozinak a látottakról. Tőle tudta az egérlány, hogy nem a szárazföldön, hanem egy kis tengeri szigeten tartják fogva, neki köszönhetően ismerte a vár alaprajzát,

a bástyák elhelyezkedését, a tornyok magasságát, sőt még a lőrések számát is, amelyeket egyik felderítőútja során Molli gondosan megszámlolt. Rozi kért a baglyoktól papírt és ceruzákat, hogy rajzolgatással is szórakoztathassa Kíscécót. A kérését teljesítették, így papírból nem volt hiány. A kicsinek készült színes rajzok hátuljára rózta fel Rozi a várral kapcsolatos feljegyzéseit. Molli elmondá-

sa alapján felvázolta a vár térképét, amit minden egyes felderítőút után tovább pontosított, de lerajzolta az ablakból látható csillagok állását, sőt, levelet is írt.

Sejtette ugyanis, hogy Fecó baba szülei, Galléros Fecó és Johanna rettenetesen aggódnak, ezért mindenáron értesíteni akarta őket arról, hogy élnek és nem esett bántódásuk. Mivel biztosra vette, hogy Fecó nem nyugszik addig, amíg fel nem kutatja őket, Rozi útmutatást is akart adni, hogy merre induljon. Nagyon jó megfigyelő volt, így a több mint két hétig tartó éjszakai utazás során megállapította, hogy végig délkelet felé repültek velük a baglyok, aztán az időjárás változásából azt is kikövetkeztette, hogy elérték a délszaki, trópusi övezetet. Azt is tudta, hogy a világ különböző pontjairól más és más csillagképek látszanak az éjszakai égbolton, így a csillagok állásából következtetni lehet a megfigyelő helyére. Ezért aztán nagy gonddal, a lehető legpontosabban igyekezett lerajzolni az ablakból esténként látható csillagokat.

Már csak az volt a kérdés, hogyan tud minderről üzenet küldeni Galléros Fecónak. Mollira nem bízhatott egy egész levelet, egyrészt, mert a szárnyas kislány el sem bírta volna a papírlapot, másrészt pedig a magában repülő levél bizonyára hamar feltűnt volna a vár őrzőinek. Végül a szerencse és Kákompilli jósága rávezetett a megoldásra. A kacska bagoly időnként egy-egy üveg gyümölcsnektárt vitt a gyerekeknek, hogy a meglehetősen egyhangú koszt mellett egy kis finomsággal vidítsa fel őket. Az egyik kiürült szörpösüveget Rozi elrejtette, és mivel Kákompilli megfeledkezett róla, az egérlány később ebbe dugta az üzenetet, amit Galléros Fecónak akart eljuttatni. Tudta, hogy a palackposta meglehetősen kockázatos, hiszen ha a levelet rejtő üveg nekicsapódik egy sziklának, azonnal összetörik, ráadásul az sem biztos, hogy bárki is megtalálja, ha egyáltalán partra vetődik, de Rozi nem tudott más módon üzenetet küldeni, így bízott a szerencséjében.

Jól is tette, hogy bízott benne, mert a palack és a belsejébe rejtett levél épségben megúszta a zuhanást, amint Rozi az ablakból a hullámok közé hajította, aztán sokáig hánykolódott a Kartács-tengeren, míg végül egy áramlat átsodorta a szomszédos Szila-tenger habjaiba. A Szila-tenger egybeér a Kartács-tengerrel, azért kapott mégis két különböző nevet a hatalmas, egybefüggő vízfelület, mert a Szila-tengeren élő opálbálnák kizárólag a nyugati oldal vizét lakják. Az ő élőhelyüket nevezik Szila-tengernek, míg a szigetekkel sűrűn tarkított, forgalmasabb keleti oldal kapta a Kartács-tenger nevet.

Rozi levelét végül Ámbrás Ambrus, az öreg bálnaőr halásza ki a tengerből, aki Plankton nevű hajóján az opálbálnák vonulását követi, és vigyáz a különleges, ritka fajra, amely a világon egyedül a Szila-tengerben őshonos. Rozi előrelátó volt, és a Fecónak szánt levél mellé elhelyezett egy másikat is, ami a palack kihalászójának szólt. Ebben arra kérte a becsületes megtalálót, hogy juttassa el a másik levelet Galléros Fecónak Egérvárosba. Ámbrás Ambrust őszintén meghatotta az ismeretlen kislány üzenete, és vette a fáradságot, hogy a sirálypostával azonnal továbbítsa is a címzettnek.

Így történt, hogy Galléros Fecó tényleg megkapta a neki szánt híreket, és a Rozi által lerajzolt csillagkép alapján azt is kikövetkeztette, hogy a gyerekeket valószínűleg a déli félteke tizedik szélességi foka környékén tartják fogságban. Mivel Rozi lelkiismeretesen beszámolt minden megfigyeléséről, Fecó sejtette, hogy nem a világ túlsó felén, hanem a viszonylag közeli Szila-tenger és Kartács-tenger környékén kell kezdenie a keresést. Arról azonban nem volt tudomása, hogy André de Majré már az ő indulása előtt útra kelt, hogy magához vegye a Latorkúpon fogva tartott gyerekeket.

Ötödik fejezet Kákompilli

Rozinak feltűnt, hogy néhány napja megélnékült Latorkúp várában az élet. A várbeli kuvikok ingerültebbek, hangosabbak lettek, sok volt a jövés-menés, szárnyzuhogtatás, miközben vezényszavak harsogtak az udvaron. Az egérlány megpróbálta szóra bírni Kákompillit, de a ferde szárnyú bagoly nem merte megszegni a parancsot, ezért Rozi minden kérdését válasz nélkül hagyta. Az egérlány égett a kíváncsiságtól, hiszen olyan régóta teltek eseménytelenül a napjai, hogy mindenáron szeretett volna híreket hallani. Mollí végül megsajnálta és felajánlotta, hogy körülméleli a várat.

– Jaj, ez nagyon veszélyes terv, Mollikám! – tiltakozott Rozi. – Főleg most, hogy minden bagoly összevissza röpköd! A végén még észrevesznek!

– Láthatatlan vagyok, ha elfelejtetted volna! – vágott vissza Mollí. – Nem lesz semmi bajom.

– Jó, de ígérd meg, hogy nagyon vigyázol! – egyezett bele végül Rozi.

A felfedezőútra délelőtt került sor, amikor Rozit és Kisfecót az udvarra kísérte Kákompilli. Miközben ők a friss levegőn sétáltak, Mollí észrevétlenül elindult, hogy kiderítse a sürgés-forgás okát. Falról falig röppenve, kőoszlopok és kiszögellések mögött megapulva járta végig a várat, mindenhová bekukucskált, minden beszélgetést kihallgatott. Egyedül Pengecsőr báró lakosztályába nem merészkedett be, mert a várkapitány ajtaját két nagy termetű, éles szemű, görbe csőrű bagoly őrizte, és Mollí nem merte megkockáztatni, hogy észrevegyék.

Miközben a prizmanó lány fülelt és leskelődött, Rozi labdázni tanítgatta Kisfecót a várudvaron. Az egérfücska boldog kurjongat-

tással próbálta elkapni és elhajítani a labdát, közben izgatottan ugrabugrált, és néha, mivel alig tudott még járni, a fenekére tottyant. Ilyenkor hatalmasat nevetett, és Rozi segítségével újra felállt. Jókedvét az sem zavarta, hogy a várudvar túlsó végében több bagoly is összegyűlt, akik egyéb tennivaló híján a gyerekek játékát figyelték sárgán izzó szemmel.

– Figyelj, Kisfecó, rúgom a labdát! – kiáltott Rozi. – Próbáld te is visszarúgni!

A kisfiú előrelépett, bizonytalanul meglendítette a lábát, és olyan ügyesen találta el a felé guruló labdát, hogy az felemelkedett, és nagy ívben átrepült Rozi feje fölött.

– Hűha! Nem is rudram, hogy ilyen ügyes vagy! – ámult az egérlány, azzal sarkon fordult, hogy visszahozza a labdát, de döbbenten látta, hogy eltűnt.

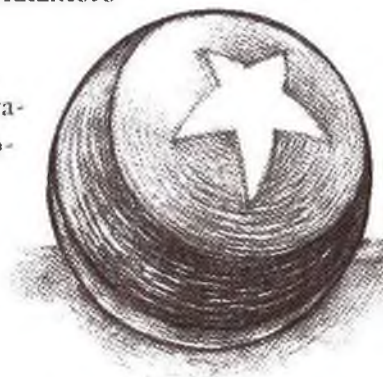
Rozi végigfuttatta a szemét a várudvaron, hogy hová gurulhatott, de nem látott sem gödröt, sem olyan tárgyat, ami alá beszorulhatott volna. Tanácstalanul elindult a várfal irányába, és néhány lépés múlva észrevett a kőfal egyik sarkában egy kis beszögellést. Még közelebb érve azt is látta, hogy a beugróból néhány lépcső vezet felfelé, egy lezárt ajtóhoz, amelyet az udvar többi részéről észre sem lehetett venni. A labda a legalsó lépcső sarkánál állt meg, ott, ahol teljesen eltakarta a kiugró falrész.

Rozi még kettőt lépett a labda felé, ám ekkor az udvar túloldalán hangos huhogással a levegőbe emelkedett egy bagoly, majd két szárnycsapás után leszállt az egérlány mellett.

– Hogy merészeltél idejönni? – förmedt Rozira, és szárnyával jókorát suhintott a karjára. Rozi hátratántorodott, és rémülten felelte:

– Elgurult a labdánk.

De a baglyot nem érdekelte a magyarázat, szárnyával nagyot taszított Rozin, majd rikácsolni kezdett.

– Kákompilli, ide hozzám!

A sánta bagoly kivált a távolban ácsorgó őrszemek közül, és agódó tekintettel közelített. A felbőszült kuvik azonnal rátámadt.

– A te dolgod lett volna vigyázni a kölykökre! Pengecsőr báró világosan megmondta, hogy senki sem mehet az izzasztó közelébe!

– Nyugodj meg, Érckarom, csak a labdáért jött! – tárta szét a szárnyát Kákompilli, de az Érckarom nevezetű alak ettől csak még idegesebb lett.

– Micsoda, feleselni merészelsz velem, te kis nyomorék? Arra sem vagy jó, hogy két nyavalyás kölyökre vigyázz!

– De, Érckarom! – próbálkozott Kákompilli, ám a dühös bagoly nem hagyta szóhoz jutni, hanem szárnyával csapkodni, karmos lábával rugdalni kezdte szerencsétlent. Kákompilli behúzott nyakkal, bicegve menekült.

A távolban figyelő bagolycsapat harsány gúnykacajban tört ki, néhányan a sántikáló Kákompilli után röppentek, hogy ők is megcibálják a tollát. Egy Toka nevű, kövér bagolykatona utánaveetődt, és csőrével a fejére koppintott. Nem csapott túlságosan nagyot, de az ütés éppen elég erős volt ahhoz, hogy Kákompilli megszedüljön és orra bukjon.

– Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon! – rikkantott Érckarom.

– Sánta ez már úgylis! – röhögött Toka.

A kuvikok gúnyos nevetése vette körül a földön heverő Kákompillit, ám egyszer csak mérges hang csattant a hátuk mögött.

– Hagyjátok békén! Nem csinált semmi rosszat!

Sajtos Rozi haragról izzó tekintettel, felháborodottan állt a röhögő baglyok mögött. Érckarom fenyegető tekintettel lépett közelebb.

– Mit mondasz, egérke? Nem értertem kristálytisztán!

– Ne gyere közelebb! – lépett hátra Rozi. – Ha bántasz, Pengecsőr báró nagyon megharagszik!

Érckarom dühösen huhogott. Tudta, hogy az egérvölgyökre nem emelhet szárnyat, hiszen az volt a feladata, hogy vigyázzon rájuk. Gazdája, Pengecsőr báró parancsba adta, hogy a gyerekeknek a farkincája sem görbülhet meg. A felbőszült Érckarom tehetetlen dühvel meredt a bátor kislányra.

– És Kákompillit sem bánthatjátok! – folytatta Rozi.

– Ebbe ne szólj bele! Kákompillinek én vagyok a főnöke! – fújta fel magát a kuvik, és szárnyával újra rácsapott a sánta jószágra, aki éppen a földről próbált feltápáskodni.

– Ha bántani mered, megmondom Pengecsőr bárónak, hogy fecsegtél az izzasztóról! – kiabált magából kikelve Rozi.

Nem tudta ugyan, mi az az izzasztó, de azt sejtette, hogy nem véletlenül haragudott meg Érckarom, amikor a lépcsőhöz gurult a labda. Bármilyen legyen is az a hely, egész biztosan nem szabad a raboknak tudomást szerezniük róla.

Rozi szavai döbbenetes harást keltek. Érckarom elnémult, fejét lehorgasztotta, de a háta mögött hangoskodó kuvikcsapat is elcsendesedett. Ijedten pislogtak a kislányról a távoli lépcsők felé, aztán Érckaromra, végül vissza Rozira.

– Te, főnök, legjobb lenne visszavinni a kölköket a toronyba – súgta halkán Toka.

Érckarom gyűlölködő tekintettel mérte végig Rozit.

– Egyszer még elkaplak! Addig örülj, amíg Pengecsőr foglya vagy!

Dühösen felhuhogott, aztán hátraszólt a megtépzott Kákompillinek:

– Kisérd vissza őket a szobájukba, és ma már ne kerülj a szemem elé! Mostantól nincs sétafikálás és labdázgatás! Be lesz mindenki zárva!

Azzal kitérte a szárnyát és elrepült. Kákompilli felállt, és a többi bagoly tekintetének tüzeiben Rozihoz sántikált.

– Fogd meg a kicsit és gyere! – mondta csendesen.

Rozi felkapta az ijedten álldogáló Kisfecót, és megindult Kákompilli után.

– Jól vagy? – kérdezte a lépcsőházban Rozi, de Kákompilli nem válaszolt. Szó nélkül kísért fel a gyerekeket a szobába, aztán rájuk csapta az ajtót, és kétszer megforgatta a kulcsot a zárban.

Az egérlány egy darabig még szólongatta, de aztán beletörődött, hogy a sánta bagoly némán, egyetlen szó nélkül őrzi őket a zárt ajtó túloldalán. Kisfecó még mindig rémülten szorította Rozi nyakát. Nem értette, mi történt az előbb az udvaron, de érzekelte Rozi riadalmát és haragját, mint ahogy a harcias kuvik gyűlöletét és indulatát is megérezte.

Rozi lehuppant az ágyra, ölébe ültette Kisfecót, és duruzsolni kezdett neki.

– Nem semmi ügybe keveredtünk, kicsikém! Sikerült magunkra haragítani egy hatalmas baglyot. Láttad, milyen gonosz szemmel bámult ránk ez az Érckarom? Na de akkor sem hagyhattuk, hogy bántsák szegény Kákompillit. Jól jegyezd meg, Kisfecó, a gyengéket mindig meg kell védeni! Fecó, a papád sem hagy senkit pácban, majd ha nagyobb leszel, elmesélem, milyen nagy pofonokat szokott osztogatni, amikor tisztességre tanítja a gazfickókat. Egyszer még kalózosokkal is verekedett! Kár, hogy engem nem tanított meg bunyózni, mert akkor most egy kicsit nyugodtabb lennék, de te ne félj semmitől, megvédelek én téged a világ összes baglyától!

Kisfecó mancsával körülölelte Rozi nyakát, mire a lány cuppánós puszi nyomott az orrára. Ekkor röppent be az ablakon a kimerült, pókhálós, porlepte Mollis. Fáradtan lehuppant az ágyra, és elnyújtózott a gyerekek mellett.

– Ennyit a láthatatlanságról – nevette el magát Rozi. – Áttetsző prizmatündérből kis szürke pillangó lettél. Mibe keveredtél, Mollikám?

– Híreket hoztam! – szusszant nagyot a prizmanó lány. – Azért olyan izgatott mindenki a várban, mert vendéget várnak.

– Akkor inkább sütniük kéne valami finomat – fintorgott Rozi.
– Minek egy vendég miatt rohangálni?

– Napjában kétszer fordul a sirályposta, jönnek-mennek az üzenetek. Úgy tűnik, Pengecsőr báró kicsit tart az érkezőktől.

– Akkor minek hívta meg őket? – értetlenkedett Rozi.

– Valami nagyon félelmetes és veszélyes kapitány jön a legényeivel. Lehet, hogy sokáig marad – folytatta Molli.

– A lényeget értem. Az ijesztő vendég miatt olyan idegesek – foglalta össze Rozi.

– Azt is mondták, hogy fel kell fűteni az izzasztót, hadd készüljön minél több mérge – tette hozzá Molli bizonytalanul. – Bár ennek szerintem semmi értelme sincsen. Lehet, hogy félreértettem.

– Nem értetted félre, Mollikám! Tényleg van egy izzasztó nevű hely a várban. Kis híján bajba is kerültünk miatta!

Azzal Rozi suttogva beszámolt Mollinak a délelőtti kalandjukról. A prizmanó lány csodálkozva rezgő szárnyakkal hallgatta. A történet végére érve Rozi összegezte a legfontosabbakat:

– Jó lenne megtudni, miféle mérget készítenek az izzasztóban, és kinek szánják! És az sem lenne baj, ha kiderülne, ki az a veszélyes kapitány, aki hamarosan megérkezik, és akitől ennyire félnek a várbeliek.

Mivel ezekre a kérdésekre egyelőre nem kaphattak választ, Molli megkérte Rozit, hogy mondjon egy mesét. Mindhárman kényelmesen elhelyezkedtek az ágyon, és az egérlány belefogott egy hosszú, szövevényes történetbe, amelynek egy Kákompilli nevű bagoly volt a főszereplője. A mesebeli Kákompilli ferde szárnyal, beteg lábakkal, de jóságos szívvel született, és eleinte nagyon sok megaláztatás érte. Később azonban egy jó tündértől új szárnyakat kapott, és ő lett az erdőbeli szegények védelmezője. Minden állat tőle kért és kapott segítséget, bátran szembeszállt az erdőt uraló vérbaglyokkal, viperákkal, menyétekkel, de még a barlangban élő, kénköves leheletű durranósárkányt is móresre tanította.

Rozi tisztán csengő hangon, jól érthetően beszélt, gondosan ügyelve arra, hogy minden szava kihallatsszon az ajtón túlra. Molli és Kisfecő tátott szájjal, mindenről megfélekedve hallgatta a történetet, de nem csak őket sikerült elvarázsolnia. Az ajtón kívül gubbasztó, tépett kuvik könnyes szemmel, boldogan merült bele a mesehallgatásba, és végre nem a sok ütlegre és rúgásra gondolt, hanem képzeletében a tündértől kapott hatalmas szárnyakon vitorlázott az erdő felett.

Hatodik fejezet

Az opálbálnák

Rumini és Balikó igencsak szaporázta a lépteit, nehogy lemaradjanak az indulás előtti névsorolvasásról. Bár Balikó útközben szívesen megállt volna még egy fagylaltozásra, Rumini szigorú volt, mert nem akart újabb összetűzésbe keveredni a fedéltmesterrel. Úgy hajszolta végig a barátját a városon, hogy amikor lihegve, izzadtan megérkeztek a kikötőbe, rádöbbenek, hogy tíz teljes percük maradt még a kimenő végéig.

– Na, tessék, simán fagyizhattunk volna! – háborgott Balikó. – Mióta vagy te ilyen óvatos?

– Amióta Negró ránk szállt! – mondta Rumini. – Szerintem itt is hagytak volna, ha nem érünk vissza időben.

– Gyáva vagy! – jelentette ki megvetően Balikó. – Ezért nem kapsz a bátorságszérumból sem! Misztrál Artúr megmondta, hogy a magadfajta gyáva vagy óvatos alakok a végén ostobán vakmerőek lesznek tőle.

Az egérfiú csak akkor enyhült meg némiképpen, amikor Rumini felvetette, hogy a hátralevő tíz percben nézzenek körül a mólón, mert a sarkon látott egy kis édességboltot, ahol esetleg vehetnének indulás előtt ezt-azt. Szerencsére a kis üzletben nem volt más vásárló, így nem kellett se várakozniuk, se sorban állniuk. Vettek három tekercs hosszú, vékony gumicukrot, egy nagy zacskó mézes-vaníliás puszedit és egy kisebb csomag opáldrászt. Ez utóbbira az árus beszélte rá őket mint helyi különlegességre.

– Kóstolják csak meg az urak! – nyújtott a fiúk felé egy-egy kékes színben játszó apró golyócskát.

– Mennyei – mosolyodott el Balikó, amint a parányi édesség szétolvadt a szájában.

– Sajnos a régi elfogyott – mondta az árus –, de tudok adni a friss készítésűből.

– Az még jobb! – örvendezett Balikó, de az árus szabadkozva közbevágott.

– Csakhogy a friss sütésű opáldrazsé olyan kemény, hogy beletörök az urak foga. Vagy két hétig állnia kell, mire ilyen finom és omlós lesz.

– Nem baj! – vágta rá Rumini.
– Akkor elteesszük. Úgysem szokott egy napnál tovább tartani az édességünk. Képzeld csak, Balikó, micsoda öröm lesz, hogy két hét múlva megint lesz mit nassolnunk!

Bár Balikó szívesebben vett volna olyan finomságot, amit azonnal magába tömhet, végül mégis beleegyezett, hogy vegyenek egy zacskó kökemény opáldrazsét is. Az árus gondosan leragasztotta a papírzacskót, nehogy kiguruljanak belőle a golyócskák, Balikó pedig a hátizsákjába süllyesztette a kis csomagot. Most már tényleg ideje volt, hogy visszatérjenek a fedélzetre.

A legénység már felsorakozott, mire a két jó barát megérkezett. Galléros Fecó is az utolsó pillanatban futott be, fáradtan és csalódottan, mert semmilyen használható nyomra sem sikerült bukkania. Csak akkor mosolyodott el egy kicsit, amikor a névsorolvasás után Balikó a mancsába nyomta az egyik tekeres gumicukrot.

– A kabinban van puszedli is – kacsintott.

Bár jócskán benne jártak már a délutánban, a kapitány nem akart reggelig a kikötőben vesztegelni, inkább úgy döntött, hogy folytatják útjukat. A raktárban romlékony árut is szállítottak, és Bojtos Benedek szerette volna mielőbb átadni a csomagokat a megrendelőnek, ezért nem maradt idő a falatozásra. Fel kellett húzni a horgonyt, hogy a megváltozott irányú szelet kihasználva kifussanak a nyílt tengerre.

Induláskor és irányváltáskor rengeteg a munka egy háromárbcos vitorlásan, hiszen mindent pontosan be kell állítani, a matrózok inuk szakadtáig kötelek húznak, csomót kötnek, vitorlát feszítenek, hogy a hajó éppen elegendő szelet fogjon be a manőverekhez. Később, amikor csak az irányt kell tartani, és a szél is ugyanarról fúj, kevesebb a munka, a legénységnek jut ideje a pihenésre, szórakozásra, elég, ha néhány matróz látja el a szolgálatot.

Rumini és Balikó azt remélte, hogy amint a hajó beáll a szélbe, és elindul az úti célja felé, lesz idejük beszámolni Fecónak a kikötőbeli eseményekről, és közben a puszedlit is elmajszolhatják. Csak-hogy Negró rögtön indulás után a körelek mellé osztotta be őket, így napnyugtáig nem tudtak hármásban maradni. A szolgálati idő lejárta után korgó gyomorral siettek a konyhába, hogy Ajtonytól megkapják a jól megérdemelt vacsorát, és csak ezután ülhetnek ki a fedélzetre beszélgetni.

Időközben teljesen besötétedett, az égen megjelentek a csillagok, és a szél is elcsendesedett. A Szélkirálynő kecsesen, méltóság-teljesen ringott a hullámok hátán.

– Látjátok, fiúk? – mutatott az égre Galléros Fecó, miközben a szájába tömött egy mézes-vaníliás puszedlit. – Az ott az Alabástrom Kígyó csillagkép. Ezt rajzolta le Rozi abban az üzenetben, amit palackpostán küldött. Azt írta, hogy este tíz körül szokta látni az ablakából. Vagyis akárhol őrzik is, biztosan arrafelé néz a szobája, mert pont tízre jár az idő.

– Lehet, hogy nincs is innen olyan messze – tűnődött Rumini.
– Talán pár szigettel arrébb tartják fogva, és ő is pont most nézi az égen a kígyót.

– Kisfecó pedig biztosan alszik már – tette hozzá Balikó.

Galléros Fecó nagyot nyelt, és gyorsan másra terelte a szót. Elmesélte a két legénykének az alabástrom kígyó legendáját, amelyet egyszer Ércszigeten élő csillagász barátjától, Pecás Giltől hallott. A történet szerint az alabástrom kígyók bőre akkora erővel ruházza fel a viselőjét, hogy szinte legyőzhetetlenné válik. Nem csoda, hogy egy időben rengetegen vadásztak a hófehér bőrű, kék szemű kígyókra, hogy lenyúzott bőriükből kabátot, mellényt készítsenek. A ritka hüllőfaj hamarosan a kihalás szélére sodródott, végül egyetlen példány maradt belőle. Amikor a vadászok őt is üldözőbe vették, hiába menekült, sem az erdőben, sem a tengerben, sem a hegyek közt nem tudott elrejtőzni. Végül felszökött az égre, és csillagokká dermedt. Azóta látható a tiszta déli égbolton az Alabástrom Kígyó csillagkép.

– Mesebeszéd! – tiltakozott Balikó. – A csodás erejű kígyóbőr kabát még hagyján, de azt, hogy egy csúszómászó felszökjön az égbe, én ugyan nem hiszem!

– Lehet, hogy nem igaz, de attól még szép. Én nagyon szeretem a legendákat – jelentette ki Galléros Fecó. – Különbözik pedig kiderült már néhányszor, hogy van igazság az efféle történetek mögött.

– Ugyan mikor? – rázta a fejét Balikó.

– A Fortuna bogár és a parabogár létezésében sem hitt senki, én mégis találkoztam mindkettővel. És a varázserejüket is meg tapasztaltam.

– Meg aztán ott volt Ábrándpusztán Beppó, a gekkó, aki valóra váltja az álmainkat – tette hozzá Rumini.

– Ugyan már, az a vacak gyík egy fél zacskó karamellás mogyorót sem tudott adni, pedig én egy egész zsákról álmodtam! – foryant fel Balikó.

– Beppó megígérte, hogy egyszer még teljesül a legnagyobb kívánságunk. Ő nem holmi édességre gondolt, hanem az igazán fontos álmokra – mondta Rumini.

– Szerinted egy zsák karamellás mogyoró nem fontos? – hökkent meg Balikó.

Rumini elnevette magát.

– Neked mi az álmod? – fordult hozzá Fecó.

– Kölyökkorom óta arról ábrándozom, hogy ha felnövök, hajóskapitány leszek – vallotta be Rumini. – Talán egyszer tényleg teljesül.

– Csak azt ne hidd majd, hogy annak a nyavalyás kaméleonnak köszönheted a sikert! – heveskedett Balikó.

– És te, Fecó? – kérdezte Rumini.

– Nekem most csak az a vágyam, hogy megtaláljam a gyerekeket.

– Meg fogod, ne félj! – mondta Rumini, és biztatóan Fecó vállára tette a mancsát.

– Hé, komám, mutasd csak a kezed! – szólt hirtelen Balikó. – Úgy látom, nem mostad meg vacsora előtt!

– De megmostam! – tiltakozott Rumini, és felmutatta a tenyerét, aztán a következő pillanatban el is tátotta a száját. A mancsa kékes színben csillogott a holdfényben.

– Misztrál Artúr megmondta, hogy az opálpör nehezen jön le. Akkor tapadt rá, amikor szétmorzsoltam azt a fadarabkát.

Fecó alaposan szemügyre vette Rumini ujjait, végül vigyorogva nézett a barátaira.

– Képzeljétek, milyen arcot vágná Negro, ha egy kéken világító tenyér jelenne meg az ablakában! Ijedtében talán még a vacsöppentőt és a látószelencét is visszaadná!

– Rendezzünk egy kis szellemjárást! – kapott az ötleten Balikó, és máris talpra szökkent. – Nézzük meg, hogy lefeküdt-e már!

A három jó barát nagy egyetértésben megkerülte a raktárt, mert a fedélzetmester kabinja a túloldaltól nyílt. A hajókoriáthoz érve Galléros Fecó körülkémlelt. Javában benne jártak már az éjszaká-

ban, a fekete égbolt egybeolvadt a tenger sötétjével, és csak az ezüsrösen világító Hold és a csillagok árasztottak némi világosságot. Ám a távolban furcsa, kékes fény derengett az ég és a víz határán.

- Mi lehet az? – mutatott előre Fecó.
- Valami világít a vízben – hunyorgott Balikó.
- Vagy inkább a levegőben! – vélte Rumini.

A Szélkirálynő a hullámok hátán csendesen, halkán közeledett a fényforráshoz.

– Szerintem ez egy zátony! – rémült meg Balikó. – Riasztanunk kell a kapitányt!

– Odanézzetek, ott egy másik is! – mutatta Rumini. – Nem lehet, hogy ezek inkább halak?

– Ki látott már ekkora halat? – ingatta a fejét Balikó. – Hívom a kapitányt!

De mire elindulhatott volna, felharsant az őrségbe osztott Dun-di Bandi hangja.

– Riadó!

A kiáltásra megélenkült a fedélzet. Minden kabinból álmos tekintetű matrózok siettek elő. Negró fürdőköpenyben rontott a fedélzetre, Bojtos Benedek pedig papucsban rohant a kapitányi hídra. A legélesebb szemű matróz, Sajtos Pedro már kúszott is az árbóckosár felé, hogy fentről vegye szemügyre a tengert.

– Négy világító foltot látok! – kiáltotta. – Kettő közvetlenül mellettünk úszik, két másik a távolból közeledik! Akkorák, mint egy kisebb sziget!

Rumini észbe kapott. Hiszen a Szélkirálynő nemrég érte el a Szila-tengert! Nem lehet, hogy a furcsán világító kékes monstrok opálbálnák? Már futott is, hogy megossa az ötletét a kapitánnyal.

– Valószínűleg igazad van, fiacskám – hümmögött Bojtos Benedek. – Remélem, hogy ezek a bálnák tényleg olyan békés természetűek, mint ahogy mesélik.

– Talán csak kíváncsiak ránk – vélte Rumini, bár a szíve mélyén határozottan rossz előérzete támadt. Misztrál Artúr azt mondta, hogy a bálnák nem kedvelik a hajósokat.

Néhány perc múlva az első kék folt elérte a Szélkirálynőt. A matrózok döbbsen bámulták a sejtelmesen derengő, hatalmas kék testet, amely majdnem akkora volt, mint maga a hajó. A bálna háta kiemelkedett a vízből, a holdfényben csillogó nedves, opálos domborulat szigetként tornyosult a háromárbócos vitorlás mellett.

– Szia, bálna! Nem muszáj közelebb jönnöd! – mondta elvékonyodott hangon Balikó.

Ugyanebben a pillanatban a Szélkirálynő túloldalán egy másik hatalmas test bukkant föl, de túl közel merészkedett, és oldalával nagyot taszított a vitorlásra. A lökéstől a hajó megbillent, a matrózok a korlátnak estek, Dundi Bandi alaposan beverte egy láda sarkában a fejét.

– Megtámadtak minket! – ordított Negró.

– Az opálbálnák békés állatok! – kiáltott vissza Rumini, de a következő lökést már nem lehetett véletlennek értelmezni. Most a másik bálna ütötte magát a hajó oldalának, amitől a Szélkirálynő a másik oldalára billent. Aki nem tudott időben megkapaszkodni, a kabinok falához csapódott a hirtelen mozdulattól.

– Mindenki fegyverbe! Ágyúkat tölts! – süvöltött a kapitány.

Sajtos Pedro mindkét mancsával az árbócosár peremét szorította, nehogy a heves lökések kirepítsék a kémlelőhelyről, de kapaszkodás közben is tisztán látta, milyen gyorsan közeledik szemből a másik két bálna.

– Hová tettétek a szigonyokat? – kiabált kétségbeesetten Negró, aki hamar belátta, hogy kardokkal és ágyúkkal nem sokra mennek a tenger mélyéből fel-felbukkanó hatalmas testű támadókkal szemben.

– Lőjünk a levegőbe, hátha elriasztjuk őket! – kérte Rumini, aki elborzadt a gondolattól, hogy egy éles hegyű fegyvert dőfjön a bálnák oldalába.

A kapitánynak nem volt ideje válaszolni, mert a Szélkirálynő újabb ütést kapott. Az egyensúlyát veszített Dundi Bandi nekicsapódott Rumininek, aki a váratlan irányból érkező ütéstől hatalmas esett. Talán, ha a negyedik lökés egy másodperccel később érkezik, lett volna ideje megkapaszkodni, de az újabb rándulás felkészületlenül érte, végiggurult a fedélzeten, és a következő pillanatban a tengerbe zuhant. Az örült kavargásban nem is vette észre senki más, csak Galléros Fecó.

– Rumini a vízben! Gyorsan egy mentőövet! – ordította, de hiába hajolt a kavargó mélység fölé, sehol sem látta a barátját.

Roland és Balikó futva érkezett, mindketten egy-egy mentőövet cipelve. Fecó leakasztotta a falról a viharlámpást, hogy megvilágítsa a tengert, de ő is előrebukott, mert hátulról újabb bálnatest csapódott a hajó oldalának.

– Nem látom sehol – kiabált Balikó, aki azt remélte, hogy egy jól irányzott mozdulattal odadobhatja a barátjának a mentőövet.

– Hozzatok még fényt! – mondta Fecó, azzal Roland mancsába nyomta a viharlámpást, és a tengerbe vetette magát.

Roland azonnal utánahajította a másik kezében tartott mentőövet. Közben a hajó, Bojtos Benedek parancsára, egymás után több ágyúlövést adott le. Nem a bálnákra lőttek, hiszen azok túl közel voltak ahhoz, hogy megcélozhassák őket, de azt remélték, hogy a hatalmas dördülés elriasztja a megvadult állatokat.

Közben a távolban ismeretlen vitorlás hajó bukkant fel, két oldalán lámpák világítottak, és a fedélzet irányából egészen furcsa, fűtyülő hang hallatszott. Senki sem tudta, hogy az ágyúdörgés vagy az újonnan érkező hajó rémisztette-e meg a bálnákat, de anynyi bizonyos, hogy a kékes színben játszó bálnatestek váratlanul alábuktak a mélybe, és úgy eltűntek, mintha soha nem is jártak volna arra.

A Szélkirálynő legénysége a korlátnál tolongott, Rumini és Galléros Fecó nevét kiabálva. Előkerültek a lámpások is, de a fényben

megcsillanó hullámokon csak a Roland által vízbe hajított mentőöv ringatózott. A kapitány parancsára három-három matrózzal tengerre bocsátották a két mentőcsónakot, hogy hátha megtalálják a vízbe esett legényeket, de hiába eveztek a hajó körül és kicsit távolabb, hiába kiáltoztak és világítottak, a fiúkat a szó legszorosabb értelmében elnyelte a tenger.

Hetedik fejezet

A tenger mélyén

Miközben a két mentőcsónak a Szélkirálynő körül cirkált, azt remélve, hogy megtalálják a vízbe esett Ruminit és Galléros fecőt, a távolból érkező kis vitorlás egyre közelebb ért.

– Meg kell állítanunk! – kapott észbe a kapitány. – Talán a hullámok éppen elé sodorták a fiúkat!

Tubák, a mindig zárkózott, hallgatag matróz szó nélkül felkapott egy lámpást, hogy leadja a veszélyre figyelmeztető fényjeleket. A kapitány a hangtölcsérért szalajtotta Rolandot, hogy mielőbb át tudjon szólni az ismeretlen hajósoknak. A kis bárka bevonta a vitorláit, és már csak a korábbi lendülete sodorta a Szélkirálynő irányába. Bár a sötétben éppen csak a körvonalak rajzolódtak ki, Bojtos Benedeknek úgy tűnt, hogy az érkező hajó fedélzetén csupán egyetlen alak tartózkodik.

– Ne jöjjön közelebb! – szolt bele a kapitány a tölcsérbe. – Két legényem vízbe esett!

– Látják őket? – érkezett a túloldalról a kérdés.

– Sajnos nem. Opálbálnák támadtak ránk! – folytatta a kapitány.

A másik hajó kapitánya mérgesen kiáltott vissza.

– Hogy jutott eszükbe éppen párzasi időben közéjük úszni? Az opálbálnák csak akkor támadnak, ha megzavarják őket.

– Nem ismerjük az opálbálnák szokásait! – csattant fel Bojtos Benedek. – Nekünk senki sem szolt.

– Most már mindegy – érkezett a válasz. – Inkább keressük meg a két matrózlegényt! Megvilágítom a vizet a hajóm körül!

A keresés tovább folytatódott, de a mentőcsónakban ülők és a fedélzeten maradtak is egyre csüggedtebben, összeszoruló szívvel

pásztázták a vizet. Ha Rumini és Fecó élne, minden bizonynal meglátnák őket, hiszen a holdfény és a hajók lámpái kellőképpen megvilágítják a tenger felszínét. Ám az ezüstösen tükröződő habokban sehol sem látszott kapálódzó, úszó vagy lebegő alak, csupán a két vitorlás és a két mentőcsónak himbálódzott a vízen. Mindenki némán tette a dolgát, és másfél óra elteltével sem akaráródott kimondaniuk, hogy két társukat végleg elnyelte a mélység. Balikó könnyes szemmel, szipogva húzta az evezőket, miközben azt motyogta maga elé, hogy „mindjárt meglátom őket!”

Az égbolt már világosodni kezdett, mire Bojtos Benedek kijelentette, hogy feladják az eltűntek keresését. A kis vitorlás egyetlen utasa is kimerült. A két hajó közben teljesen egymás mellé sodródott, így a kapitány hangtölcsér nélkül is át tudott szólni a másik fedélzetre, és még a félhomályban is ki tudta betűzni, hogy a kis vitorlást Planktonnak hívják. A Szélkirálynő matrózai közül egyedül Balikó tudta, hogy Sajtos Rozi palackba zárt üzenetét éppen a Plankton nevű vitorlás gazdája halászta ki a tengerből, de Balikó éppen összekucorodva zokogott a fedélközben, és egyetlen pillantást sem vetett a jószívű bálnaőr hajójára.

Mert Ámbrás Ambrus, a Plankton hajósa az opálbálnák védelmezője és őrzője volt. Bálnaőrként az volt a feladata, hogy távolról kísérelje, megfigyelje és szükség esetén meg is védje a hatalmas testű állatokat. Sípjával a bálnák számára érthető hangokat szólaltatott meg, így beszélgetni is tudott velük némiképpen.

– Ezek szerint nem is a mi ágyúnk riasztotta el a fenevadakat? – kérdezte Bojtos Benedek.

– Szép is lenne, ha az opálbálnák megijednének pár durranástól! – legyintett Ámbrás Ambrus. – Miért éppen tegnap kellett erre hajózni? A bálnák páرزási ideje ma ér véget, holnapra a csorda továbbvonul az áramlattal.

– Lehetséges, hogy a bálnák felfalták a két matrózomat? – kérdezte a kapitány, de Ámbrás Ambrus a fejét rázta.

– Az opálbálnák algával, kishalakkal és a tengervízben lebegő, szinte láthatatlan lényekkel, a planktonokkal táplálkoznak.

Bojtos Benedek lehajtotta a fejét. Ezek szerint Ruminit és Galléros Fecót nem ették meg a támadók, hanem mindketten belefuldak a háborgó vízbe. Bár mindnyájuknak kis híján megszakadt a szíve, nem volt mit tenni. Elbúcsúztak Ámbrás Ambrustól, háromszor elsütötték az ágyúkat a két tengerészfiú tiszteletére, aztán felhúzták a vitorlákat. A kapitánynak nem volt szíve rögtön elhajózni, így késő délutánig még a környéken köröztek, de az est közeledtével végül távoli úti céljuk, a Pattantyús-sziget irányába fordultak. A korábban jókedvű, énekszótól zengő Szélkirálynő a világ legszomorúbb, legcsendesebb hajója lett.

Hol volt eközben Rumini és Galléros Fecó? Valóban belefuldak a vadul csapkodó bálnatestek között a tengerbe? Nem sokon múlt, hogy tényleg ez történjen. Végül a szokásos szerencse, ami mindig együtt jár a balszerencséével, mégis melléjük szegődött. Amikor Rumini a tengerbe pottyant, a közelében úszó bálna azonnal megfordult, mert megérezte az egérfiú mancsára tapadt opálpórádát. Az opálbálnáknak kitűnő a szaglása, és mindennél jobban szeretik az opálpórádát, ezért a hatalmas állat haragját és rámadó szándékát feledve tátott szájával fordult a finom szagok felé.

A bálna szájában sűrű rácshoz hasonló vékony szilák nőnek, ezeken keresztül áramlik a táplálék és víz elegye az állat torkába. Ruminit a sós habokkal együtt szippantotta be az éhes opálbálna, de az egérfiú ügyesen megragadta a mancsa ügyébe kerülő szilát, és úgy belekapaszkodott, mint nagy szélben az árbócrúdba. A bálna szájában érezte az opálpórádát, és elégedetten fordult egyet. Ebben a percben vetette magát a tengerbe Fecó. Rumini a bálna szájából látta, hogy mi történik, de a vad hullámmásban nem merte elengedni a biztos kapaszkodót.

Amint a bálna becsukta a száját, Rumini a sötétben kiabálni kezdett.

– Kapd be gyorsan Fecót is, mert megfullad!

Nem is remélte, hogy a természetes állat érti a szavát, de az opálkőnek különleges hatása van. A bálnák felfogják az opállal borított élőlények üzenetét, legyenek azok akár a szárazföld, a levegő vagy a tenger lakói. Rumini opálpórral borított mancsának köszönhetően a bálna azonnal megértette, mit kiabál. Alábukott, megfordult, és a következő pillanatban tátott szájával bekapta Galléros Fecót is.

– Kapaszkodj a rácsba! – ordította prüszkölő barátjának Rumini.

A sötét bálnaszájban Galléros Fecó vaktában kapott a szilák felé, de szerencsére sikerült az egyiket megmarkolnia.

– Ha kinyitja a száját, ússzunk a felszínre! – kiáltott Rumini, de a cet fordult egyet, és váratlanul alábukott.

A két legény nem tudhatta, hogy ekkor érkezett a másik két bálna, akiket Sajtós Pedro vett észre az árbóckosárból. A jövevények a csorda nyomában járó Ámbrás Ambrus üzenetét hozták. A bálnaőr sípjával azt kérte, hogy hagyják békén a Szélkirálynőt, és ússzanak tovább. A négy megrémlett állat teljesítette Ámbrás Ambrus kívánságát, alábukott a mélybe, és máris továbbúszott, hogy megkeresse a társait.

– Hé, hová mész? Előbb köpjél ki minket! – dörömbölt a bálna öblös szájában Rumini, de a terebélyes jószág ezúttal rá se hederített.

– A többiek azt fogják hinni, hogy vízbe fulladtunk! – érvelt Rumini, de a bálna vagy nem hallotta, vagy egyszerűen csak nem izgatta magát azon, hogy mit gondol néhány csikos ruhás tengerész.

– Fecó, ugye, itt vagy? – kérdezte Rumini, mert a bálna szájában olyan sötétség honolt, amelyet a legsötétebb éjszakán is ritkán tapasztalni.

– Megvagyok, ne aggódj! – hallatszott Galléros Fecó hangja, aztán a következő pillanatban halvány fény világította meg az üreget.

– Van nálad szentjánosbogár-lámpás? – kérdezte elismerően Rumini.

– Van, de beázott. Nem szereti a sós vizet – mondta Fecó. – A derengőmmel világítok.

– Mennyi eszed van! – kapott észbe Rumini, és ő is előhúzta a pulóvere alól a bőrszíjon lógó kis zöld követ, amit Datolyaparton kapott ajándékba a ripacsoktól.

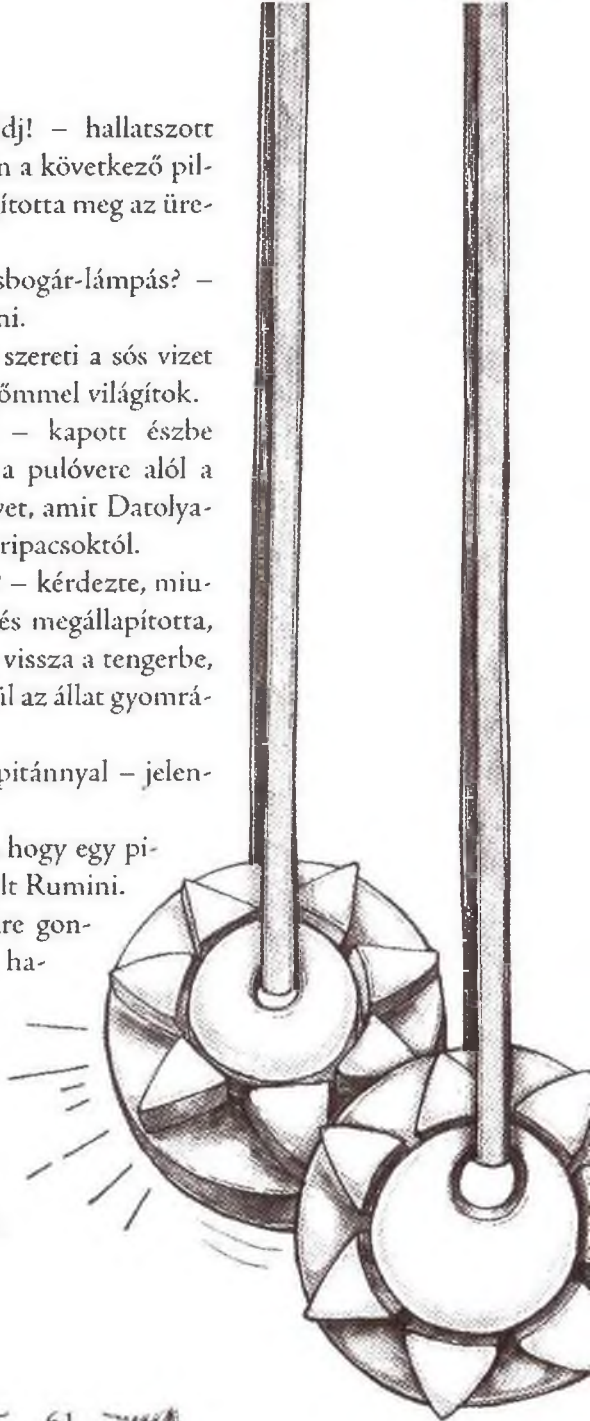
– Most mihez kezdünk? – kérdezte, miután alaposan körülnézett, és megállapította, hogy a bálna szájából vagy vissza a tengerbe, vagy a nyelöcsövén keresztül az állat gyomrába vezet az út.

– Beszelnünk kéne a kapitánnyal – jelentette ki Fecó.

– Kösz. Nem gondolod, hogy egy picit túl messze van? – bámult Rumini.

– Nem Bojtos Benedekre gondoltam, hanem a mostani hajónk kapitányára. Erre a bálnára, ni! – húzta el a száját Fecó.

Rumini erre elmesélte, hogy a vízbe esése utáni pillanatban úgy tűnt, mintha az állat értene, amit mond.

– Akkor próbálkozzunk tovább! – javasolta Fecó. – Hátha hajlandó lesz partra tenni minket.

Rumini nagy levegőt vett, mielőtt megszólalt.

– Figyelj, Böhöm! – kezdte. – Hidd el, hogy mi nem vadászok vagyunk! Eszünkben sem volt szigonyt szúrni belérek. Véletlenül találtunk rátok, és piszkosul ránk ijesztettetek. Majdnem felborítottátok a Szélkirálynőt! Jó lenne, ha szabadon eresztenél, mert a többiek nagyon aggódnak miattunk.

– Jól csinálod! – biztatta Fecó Ruminit, mikor az egérfiú kérdő pillantást vetett rá. – Beszélj tovább!

Rumini elmesélte a bálnának a Szélkirálynő eddigi útját, beszámolt az úti céljukról, sőt, azt is elmondta, hogy Fecó az elrabolt gyerekeit keresi. Mivel az állat a füle botját sem mozgatta, Rumininek új ötlete támadt.

– Azért lenne jó, ha felúsznál velünk a felszínre, mert Misztrál Artúr pont titeket keres. Léggalonnal indult bálnalesre, és egy egész zsák opálos faforgácsot hozott csemegének. Bele fogja szórni a tengerbe, és ha éppen a közelben jársz, te falhatod be!

A bálna érezhetően lassított, és a két tengerész úgy érezte, mintha kissé megremegett volna. Hogy az örömről, izgalomtól rándult-e össze, vagy csak egy hirtelen áramlat dobott egyet rajta, nem lehetett tudni, de a fiúkban feléledt a remény, hogy a nagy állat talán mégis figyel rájuk.

Rumini egy darabig még magyarázott, de végül belefáradt. Ekkor Fecó vette át a szót, ő is megpróbált az opálbálna lelkére beszélni, de hamarosan belátta, hogy szavakkal egyelőre nem sokra mennek. Mivel az egész éjszakát ébren töltötték, a fáradtság és a kiállt megpróbáltatások elgyengítették őket: mindketten úgy érezték, hogy leragad a szemük.

– Szerinted meddig tart ki a levegőnk? – kérdezte nagyot ásítva Rumini.

A szájüreg maga akkora volt, mint egy közepes barlang, és a bel-sejében egyelőre elegendő levegő volt a két matrózfiú számára.

– A bálnák nem halak, időnként fel kell menniük a felszínre lélegezni – mondta Fecó. – Szerintem, amíg ő bírja, mi sem fogunk megfulladni.

– Akkor szundítok egyet – jelentette ki Rumini, és újra jókorát ásított.

– Csak arra vigyázz, nehogy hirtelen nyissa ki a száját a bálna, mert besodródsz a gyomrába! – aggódott Fecó.

– Rögzítsük magunkat! – javasolta Rumini. – Úgyis olyanok a fogai, mint a kerítésléc. Kössük hozzá magunkat valamivel!

– Nem is rossz ötlet – hümmögött Fecó. – Mit szólsz például a nadrágszíjhoz? Az van mindkettőnknek!

Mivel a gondolat igazán megtetszett, a két legény az övével a bálna szilájához kötözte magát.

– Nem túl kényelmes állva aludni, de a semminél jobb! – jelentette ki Fecó, miközben ő is nagyot ásított.

– Aludj jól! – dűnnyögte Rumini, ám mielőtt álomba szenderült volna, kuncogni kezdett.

– Mi jutott eszedbe? – nyitotta ki a szemét Galléros Fecó.

– Csak az, hogy elég időtlenül fogunk kinézni, ha a bálna kitátja a száját, nekünk meg a légmozgástól leesik a gatyánk! – vigyorgott Rumini, aztán szép álmokat kívánt, és már aludt is.

Nyolcadik fejezet

Vipera

André de Majré kapitány napok óta türelmetlenül álldogált a hajó orrában, távcsővel kémelve a messzeséget, hogy mikor tűnnek fel végre a Kartács-tenger szigetei. Alig várta, hogy végre megismerje Ragyabegy tábornok rokonát, Pengecsőr bárót, aki példás gazfickó hírében állt, mégis motoszkált a fejében némi aggodalom. Igaz, hogy Pengecsőr tartja fogva Galléros Fecó gyerekeit, vagyis elvileg szövetségesek lennének, de mégis, ki tudja. Nem árt óvatosnak lenni, mielőtt egy magafajta körözött rabló besérül egy idegen erődítménybe.

– Legokosabb lesz előbb egy kicsit körbeszimatolni, információt gyűjteni! – határozta el Majré kapitány, és máris magához rendelte leghűségesebb rablóját, Sakált.

– No, Sakál! – kezdte André de Majré. – Jól tudom, hogy te ezen a vidéken kezdted a pályát?

– Milyen pályát, kapitány úr? Sose voltam én sportoló! – csodálkozott a hétpróbás rabló.

– Nem is focipályára gondolok, te ütődött! – kapott a fejéhez Majré kapitány. – A rablopályát kezdted ezen a környéken, vagy nem?

– De bizony! – csillant fel Sakál szeme. – Ördögrokolya kikötőjében tanultam a rablást. A mesterem azt mondta, nincs nálam ügyesebb kezű zsebtolvaj a kikötőben.

– Na, ezt már nem hiszem! – csóválta a fejét Majré kapitány. – Ha te lettrél volna a legjobb, nem hagytad volt ott a vadászterületet! Biztos jött valaki, aki ügyesebb volt nálad!

Amikor André de Majré észrevette a Sakál szemében felvillanó haragot és szégyent, gonoszul elnevette magát.

– Szóval igazam van. Mondd csak, ki volt az, aki túltett rajtad!
– Egyvalaki volt csak jobb nálam, kapitány úr! – bizonygatta Sakál. – De ő szerintem magával az ördöggel cimborált. Vékony, izmos fickó volt, látszólag ő sem tűnt többnek átlagos rablónál. De a keze! Olyan észrevétlenül lopott, hogy még a mesteremet is sikerült kifosztania. És az ereje! A legkeményebb legényeket is fél kézzel falhoz vágta.

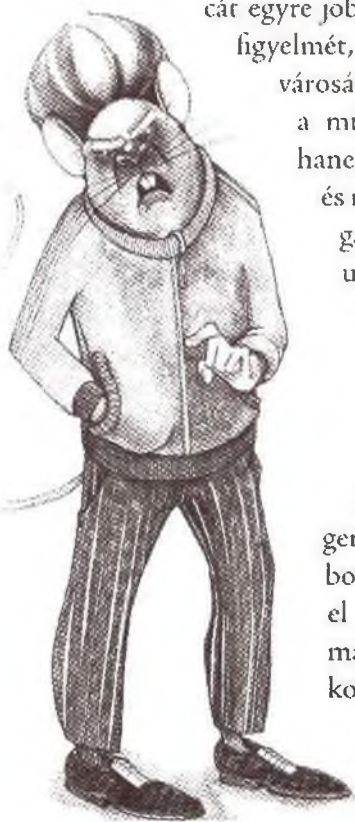
– A nevét mondd, Sakál!

– Úgy hívták: Vipera. Remélem, soha többé nem kerül az utamba.

André de Majré témát váltott, mert látta, hogy Sakál arcát egyre jobban előnti a harag. Hogy elterelje a figyelmét, kikérdezte inkább Ördögrokolya városának fő nevezetességeiről. Persze nem a múzeumok és emlékművek izgatták, hanem a leghírhedtebb szórakozóhelyek és mulatók, ahová az alvilág legsötétebb gazemberei járnak. Majré kapitány ugyanis őket akarta kifaggatni Pengecsőr báróról.

Sakál részletesen beszámolt mindenről, sőt a végén még azt is elmesélte a főnökének, honnan kapta a város ezt a furcsa nevet.

A Pattantyús-sziget fővárosát a tengerparton emelkedő lépcsőzetes dombokra építették, amelyek úgy terülnek el a kies földdarabon, mint egy hatalmas, odavetett fodros szoknya. A rokolya ugyanis szoknyát jelent, de azt még a legostobább rablóinas is tudja, hogy az ördög biztosan nem visel női ruhát! A női ruhada-

rabra hasonlító domboldalt azért nevezték el Ördögrokolyának, mert az évszázadok során számtalan gonosztettet hajtottak végre az erdeiben és a sziklái között.

A környék akkor vált ilyen veszélyessé, amikor felfedezték, hogy a szigetek barlangjai, kőzetei és folyómedrei aranyat és drágakövet rejtenek. Hamarosan kincsvadászok, kalandorok és szélhámosok áradata zúdult a szigetvilágra. Az arannyal, gyémánttal megrakott hajókra kalózkodók, az utazókra erdei haramiák lestek, és a kikötőkben is gyakran söpört végig a támadók ágyúinak kartácstüze. Nem voltak se törvények, se rendfenntartók, mindent az erősebb és kegyetlenebb szerzett meg magának. A vidék lassan a világ legveszedelmesebb helyévé vált, és a lövöldözésektől hangos vizekre ráragadt a Kartács-tenger elnevezés.

Bár az évszázadok során alaposan kifosztották a szigeteket, Ördögrokolya kikötőjében még mindig nyüzsgött a sok zsákmányra leső gazfickó, aranyvadász és csaló. André de Majré úgy vélte, hogy ennél jobb helyre nem is jöhetett volna híreket és információt gyűjteni. Sakál azt ajánlotta, hogy első útja a Döglött Degu nevű mularóba vezessen, mert éjszakánként ott mulat az alvilág színe-virága.

Sötétedés után André de Majré kísérőinek társaságában be is vonult a rossz hírű szórakozóhelyre, foglalt magának egy félreeső asztalt, rendelt ételt-italt bőven, és várta, milyen alakokat sodor köré az éjszaka. Először két pitiáner hamiskártyás igyekezett beszervezni egy pókerpartiba, de Sakál egyetlen szemöldökrándítására elináltak. Később egy nyájas képű, kissé pocakos, hajdan szebb napokat látott alak merészkedett a rablóvezér asztalához. Udvariasan lekapta molyette bársonykalapját, és suttogva tudakolta, hogy az úr véletlenül nem kincsekre vadászik-e.

– Meglehet – válaszolta talányos ábrázattal Majré kapitány.

– Ez esetben engedje meg, hogy bemutatkozzam! – nyalta meg a szája szélét izgatottan a titokzatos látogató. – Kavicsovics Aladár vagyok, szolgálatára. Térképész és nyugalmazott kincsvadász.

– Tágulj innen, amíg szépen mondom! – mordult rá Sakál az izgága alakra, de Majré kapitány leintette.

– Hadd halljuk, mit akar ez a kis kő!

– Kavicsovics, uram, ha szabad kérnem! Kavicsovics Aladár.

– Vágj bele, pici szikla, ne húzd az időt!

– Volna itt néhány térkép – nyúlt a köpenye alá a fickó. – Mint tudja, uram, a Kartács-tenger a világ legjobb kincsléőhelye. Hajdanán mindenki talált magának aranyat vagy drágaköveket, amiből gazdagon élhetett, de az óvatlan kincskeresőket gyakran kifosztották a környékbeli útonállók. Sokan nem merték egyenesen hazaszállítani a kincseiket, mert félték a rablóktól, ezért elrejtették a zsákmányt a számtalan sziget egyikén, és üres kézzel hajóztak haza. Azt remélték, hogy később fegyverekkel és kísérekkel térnek majd vissza az eldugott kincsekért. Legröbbsüket azonban útközben megtámadták, így a kincsek rejtékelyéről készült térképek a rablók kezére jutottak. Az egyszerűbbeket könnyű volt felkutatni, de akadnak rejtjelezett, kódokkal ellátott térképek, amelyeket első látásra senki sem tud megfejteni.

– Térja lényegre, Sóder! – mordult Majré kapitány Kavicsovicsra.

– Mivel régen magam is kincsvadász voltam, uram, úgy ismerem a környéket, mint a tenyeremet. Összegyűjtöttem és megfejtettem azokat a térképeket, amelyekkel az egyszeri rablók nem boldogultak. Néhány aranyért bármelyiket megvásárolhatja tőlem!

– Engem nem versz át, Murva! – csattant fel André de Majré.

– Ha olyan jók a térképeid, miért nem eredsz a kincsek nyomába te magad?

– Nézzen rám, jó uram! Nem vagyok már mai legény. Mit érnék a felkutatott drágakövekkel, ha az első izmos haramia elragadná tőlem? Inkább eladom a térképeket olyan uraknak, akik meg tudják védeni, amit megszereztek. Szolidabb üzlet, de egy magamfajta kisnyugdijas éppen megél belőle.

André de Majré tünődve mérte végig a levitézlett kincsvadászt. Látszott, hogy eljárt felette az idő, de tekintete még mindig ravasz és értelmes volt. Az sem kizárt, hogy valóban használható térképeket árul.

– Nem bánom, mutasd, mid van! – mordult végül az öregre.

A fickó elégedett vigyorral, de alázatos, szolgálatkész arckifejezését percig sem feledve telepedett az asztal mellé. A köpenye alól előhúzza az első megsárgult pergamenlapot, hogy a kapitány elé terítse, ám ekkor daliás, izmos, villogó szemű egérlegény vált ki a tömegeből, és határozott léptekkel megindult az asztal felé. Amikor közelebb ért, látszott, hogy elegáns, hófehér kabátját a legfinomabb kigyóbőrből varrták. Kavicsovics ijedt tekintettel bámult rá.

– Szia, Vipera! – köszöntötte a fehér kabátos legényt alázatos hangon, de aztán összeszedte minden bátorságát, kihúzta magát, és így folytatta:

– Amint látod, én foglalkozom az úrral.

A kigyóbőrös egér köszönésre sem méltatta a térképárust.

– Tűnj innen, Csaladár! – mordult rá. – Ne keresd magadnak a bajt!

– Éppen most akartam mutatni az úrnak egy remek térképet! – ellenkezett Kavicsovics, de amikor Vipera felemelte a mutatóujját, mégis meggondolta magát, és meglepő fürgeséggel talpra szökent. – Igazából éppen indultam. Bocsánat a zavarásért, uram! Szia, Vipera, kár, hogy nem volt időnk beszélgetni!

Amint a kopott öreg elízkolt, Vipera Majré kapitányhoz fordult.

– Vigyázzon a helybeliekkel, uram! Amint látja, hemzseg a kikötő a kisstílű szélhámosoktól. Magán messziről látszik, hogy nem holmi ügyefogyott turista.

– Nincs szükségünk pártfogókra, én is meg tudom védeni a kapitányt! – lépett elő a rablóvezér háta mögül szikrázó szemekkel Sakál. Vipera meglepetten nézett rá, de a következő pillanatban már széles vigyor terült el az arcán.

– Nocsak, a sakálkölyök! Biztonsági őr lettél, kisapám? – kérdezte kajánul.

Sakál viczorogva vágott vissza.

– Erősebb vagyok, mint gondolnád! André de Majré kapitány bandájához tartozom.

Vipera lebiggyesztette a száját.

– Nem érdekel, kinek a talpát nyalod, sakálbébi! Ez itt az én városom, és neked ide nincs bejárásod!

– Ejnye, no! Ne ilyen hevesen! – szólalt meg Majré kapitány. – Én tiszteletben tartom a más vadászterületét, de elvárom, hogy nekem is megadják a tiszteletet! Én vagyok André de Majré!

Vipera elismerően bólogatott.

– Hallottam már magáról! Az északi féltéke leghíresebb rablója, a kegyetlen és könyörtelen Majré kapitány. Mi szél hozta a városomba?

– Átutazóban vagyok Latorkúp felé – mondta André de Majré, és kíváncsian leste, mit szól hozzá a fehér kabátos. A várt hatás nem is maradt el. Vipera szeme összeszűkülött, tekintete megkeményedett, izmai érezhetően megfeszültek a szépen szabott bőrkabát alatt.

– Talán a barátja Pengecsőrnek? – kérdezte Vipera gyanakvóan.

– Mondjuk úgy, hogy van egy közös ügyletünk – biccentett Majré kapitány.

– Ez esetben megkérem, hogy távozzon innen! – húzta ki magát Vipera. – Pengecsőr báró és mérgezett karmú baglyai a Kartács-tenger legveszedelmesebb rablói. Évekkel ezelőtt megállapodtunk, hogy nem zavarjuk egymás köreit. Övé Latorkúp, a környező tenger és szigetvilág, ahol kedvére rabolhat és fosztogathat, Ördögrokolya viszont az én birodalmam. Ide se Pengecsőr, sem a cimborái nem tehetik be a lábukat.

– Engem nem érdekelnek a helyi viszályok! – rántotta meg a vállát André de Majré. – Holnap elhajózom Pengecsőrhöz, de ma ott vacsorázom, ahol nekem tetszik.

– Az én mulatómban ugyan nem! – villant Vipera szeme.

– Hogy merészelsz így beszélni Majré kapitánnyal? – lépett előre haragtól eltorzult arccal Sakál, de a következő pillanatban akkora pofont kapott Viperától, hogy egyszeriben Majré kapitány ölében találta magát.

André de Majré felpattant, és parancsot adott a legényeinek, hogy intézzék el a fehér kabátost. A félelmetes hírű rablóbanda máris körülvette a szemtelen egeret, de legnagyobb meglepetésükre öten sem bírtak vele. Vipera könnyed ökölcsapásai mögött akkora erő lakozott, hogy a kapitány legényei egyetlen ütésétől kiterültek. Végül maga André de Majré fordult szembe az acélos izmú ellentféllel. Először egy széket hajított Vipera felé, de a fickó lazán félrehajolt. André de Majré ekkor felkapta az asztalról a kétkarú gyertyatartót, hogy azt vágja Viperához, de az ügyesen félreugrott, így a gyertya lángja éppen csak a fehér kabát szélét perzselte meg. De ez éppen elég volt ahhoz,

hogy éktelen haragra gerjedjen. Előreugrott, megragadta André De Majré grabancát, és a nyakánál fogva vonszolta a kijárat felé. Bár Majré kapitány maga is rendkívül izmos volt, most mégis döbentően tapasztalta, hogy meg sem tud moccanni a fehér kabátos szorításában. Ekkora erővel még soha életében nem találkozott!

Az ajtóhoz érve Vipera nagy lendülettel kilökte Majré kapitányt az utcára.

– Eltakarodsz a városomból! – bömbölte. – Megégetted a kabátomat, és ez vért kíván! Ha még egyszer meglátlak Ördögrockolya közelében, pépesre verlek és kenyérre kenlek, hogy a legényeid majrékrémes szendvicset kapjanak uzsonnára!

André de Majré feltápáskodott. Eközben vérző orrú, sajtó tesztű követői is megérkeztek. Értetlenül, rémülten bámulták a dühöngő Viperát, akinek az erejéhez foghatót ez idáig még sehol sem tapasztaltak.

– Megkeserülöd ezt még! – rázta az öklét Majré kapitány, miközben vert serege élén megindult a kikötő felé.

– Előbb tanítsd meg verekedni ezt az óvodás bandát! – kiáltott utána Vipera, majd nagy dérrrel-dúrral visszatért a mulatóba.

Kilencedik fejezet

A bálnavadászok

A bálna szájában Rumini és Galléros Fecó ugyanabban a másodpercben ébredt fel kábult álmából, mert az állat egy pillanatra a felszínre emelkedett levegőért, kitátotta a száját, és a hirtelen világossággal és légáramlattal együtt hideg víz is zúdult a nyakukba.

– Utálok reggel zuhanyozni! – zsörtölődött Rumini.

– Egy tejeskávénak én is jobban örültem volna! – hagyta rá Fecó. – Nem esett le a gatyád?

– Idejében elkaptam – kuncogott Rumini. – De most már visszafűzöm bele az övet.

– Én is eloldozom magam! – bólított a barátja, és a két tengerészlegény máris kicsatolta a nadrágszíjat, ami alvás közben biztosította, hogy ne sodródjanak el.

Talán korai volt még kioldani a rögzítést, mert a következő pillanatban a bálna hirtelen alábukott, a biztonsági övektől megszabadult fiúk pedig végigbukfenceztek a szájüregében. Rumini alaposan beverte a fülét, így első mozdulatával nem kapaszkodó után nyúlt, hanem opálpóros mancsával dörzsölgetni kezdte sajjó fültövét. Közben a hatalmas állat újra irányt váltott, és Rumini úgy gurult tovább, mint egy dobozba zárt dió.

– Hullámvasútról nem volt szó! – mérgelődött, miközben mindkét mancsával megragadott egy útjába eső szilát.

Jól is tette, mert újabb hirtelen fordulat következett, és kapaszkodás nélkül egész biztosan újra elsodródott volna.

– Mi ütött ebbe a bálnába? – tűnődött. – Eddig egészen nyugis hajónak tűnt.

– Összevissza dobálja magát. Lehet, hogy megbetegedett? – rálálgatott Fecó.

– Csak nem tőlünk kapott gyomorrontást? – mókázott Rumini, de a következő hatalmas rándulás után érezte, hogy korántsem tréfadolog, amit a bálna művel.

Fecó hirtelen megértette a helyzetet.

– Szerintem megint megtámadott valakit – mondta.

– Igaz ez, Böhöm? – kérdezte Rumini fennhangon.

Nem számított válaszra, annál nagyobb volt hát a meglepetése, amikor a fülében felzendült a bálna hangja.

– Fecó, te is hallod? – kérdezte döbbenten.

– Mit? – kérdezte Fecó.

– A bálna beszédét.

– Szerintem csak a gyomra korog. Inkább kapaszkodj! – szólt Fecó.

– Nem viccelek! A fejemben hallottam a hangját! Azt mondta, hogy elkapták a kishúgát, ezért megöli a vadászokat!

– Mióta érted, amit mond?

– Most szólalt meg először, közvetlenül azután, hogy bevertem a fülem.

– Agyrázkódást kaptál.

– Nem. Tényleg beszél hozzám.

– Akkor próbálj szót érteni vele! – mondta komolyan Fecó.

– Figyelj, haver! – paskolta meg Rumini a bálna szája szélét. – Él még a kishúgod? Itt van a közelben? És kik ezek a vadászok egyáltalán?

Galléros Fecó ámulva figyelte, ahogy Rumini behunyt szemmel koncentrálni, bólogat, végül elszántan kijelenti:

– Segítünk neked!

– Beavathatnál! – bökte meg a vállát Fecó.

Rumini összerezett.

– Az történt, hogy egy bálnavadászhajó hálóba csalt egy tapasztalatlan bálnaborjút. A csorda megtámadta a vadászokat, és megpróbálják elsüllyeszteni a hajót, de a kicsit nem tudják a hálóból kiszabadítani, ezért attól félnek, hogy a hajó magával fogja húzni a tengerfenékre.

– Mondd meg neki, hogy menjen a felszínre, nyissa ki a száját, és engedjen minket körülnézni. Ha nem túl nagy a hajó, ketten is ártalmatlanná tehetjük a legénységet. Ha váratlanul rontunk rájuk, négy-öt fickóval simán elboldogulunk. Ha meg többen vannak, legalább felmérjük a terepet!

Rumini máris tolmácsolta Fecó kérését, mire a bálna engedelmesen megindult felfelé. A felszínre érve kitéotta hatalmas száját, és a fiúk a hullámok között megpillantottak egy kétárbócos hajót. A fedélzetén csak úgy nyüzsögtek a bálnavadászok, szigonyyal a kezükben, ordítva lesték a vízből kibukkanó opálos testű állatokat.

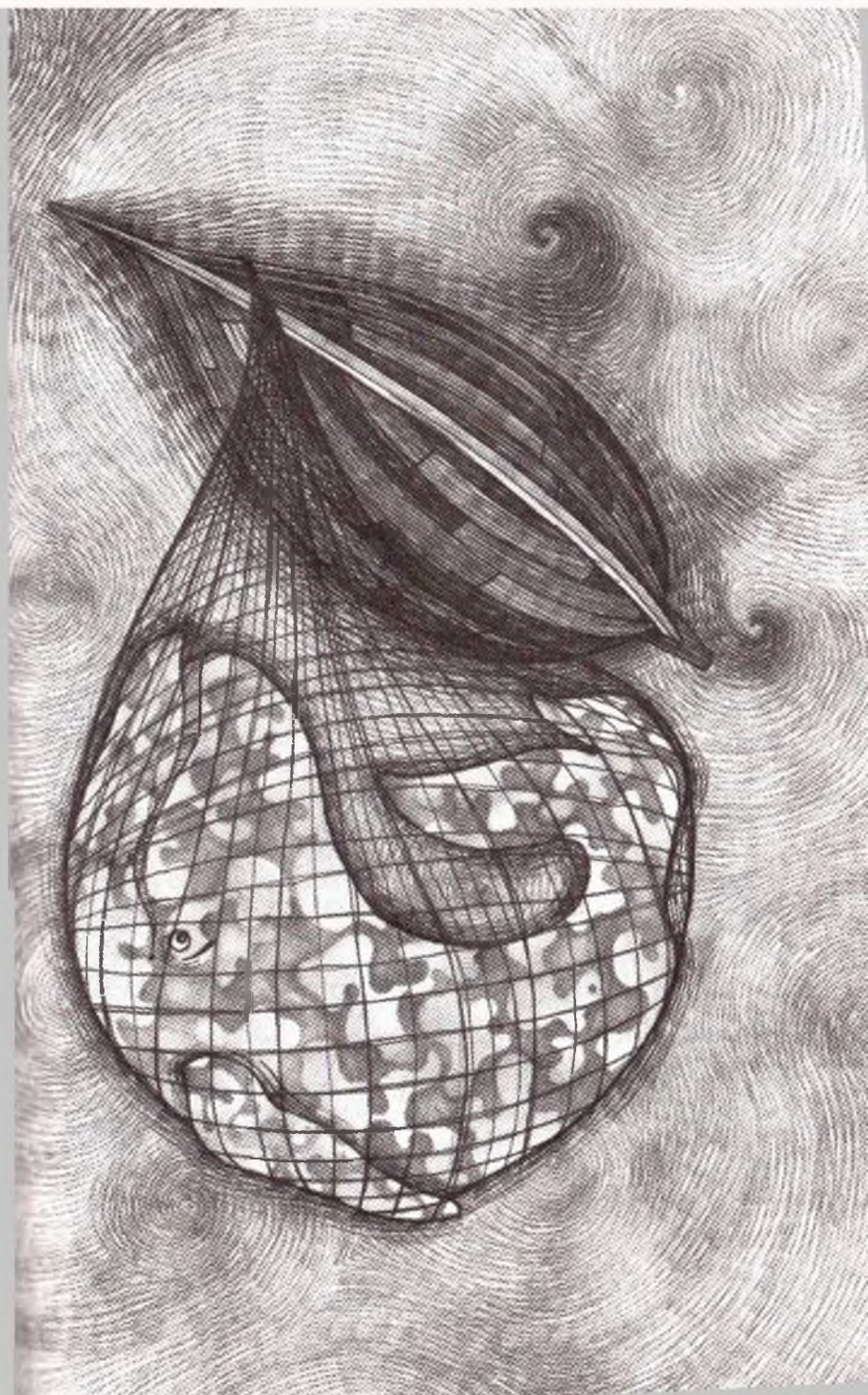
– Hű, mekkora példány! Szigonyt belé! – üvöltött az egyik.

Az opálbálna nem várta meg, hogy eltalálják, hanem azonnal alábukott, kis híján felborítva a vitorlást.

– Ezt biztos nem foglaljuk el ketten pusztá kézzel – állapította meg Rumini, miközben a bálna sziláját markolta, hogy talpon tudjon maradni. Fecó is így vélekedett, de a fejében máris körvonalazódott egy terv. A bálnák a testük ütéseivel csak a hajóban tudnak kárt tenni, de ezzel a borjú életét is veszélyeztetik, ő és Rumini viszont a bicskájuk segítségével el tudnák vágni a hálót, ami a kicsit fogva tartja, feltéve, ha közben nem fulladnának bele a tengerbe.

Rumini máris fordított, aztán becsukott szemmel figyelte a bálna válaszát.

A cet megígérte, hogy az akció idejére ő és a társai abba hagyják a hajó lökdösését, mert a hatalmas testek keltette hullámok között reménytelen vállalkozásnak tűnt a háló elnyiszlása. Megbeszélték, hogy a bálna közvetlenül a hálóhoz úszik, kitéjtja a száját,

hogy a fiúk kiúszhassanak, de amint jeleznek, újra bekapja őket, hogy a szájüregében levegőhöz juthassanak. Kockázatos terv volt, de pillanatnyilag nem volt jobb ötletük.

– Készítsük elő a bicskákat, aztán nagy levegő, és gyerünk! – mondta Fecó.

– Figyelj, Böhöm, háromra nyithatod a kaput! – vezényelt Rumini. – Egy, kettő, há-rom!

A bálna pontosan követte az utasításokat, és sikerült tökéletesen helyezkednie. Amint kitérítette hatalmas száját, a két tengerész azonnal a bálnaborjú mellett találta magát. Valószínűleg a felnőtt állatok már őt is figyelmeztették a tervre, mert a fiúk láttán azonnal abbahagyta a vergődést, és barátságos faroklendítés után kíváncsian figyelte a mentőakció alakulását.

Rumini meghökkent a bálnacsemete láttán. Na, szép! Bálnáéknál ekkora egy kisgyerek? Ha bújócskázni akarna, alig tudna meglapulni a Szélkirálynő mögött a kis csöppség! De nem volt idő az álmélkodásra, mert a háló szorosan tartotta a borjút, ezért mielőbb ki kellett szabadítani. Fecó a mancsával mutatta, milyen irányban kellene átvágniuk a hálót ahhoz, hogy használható méretű nyílás keletkezzen rajta. Nekiláttak. Két-három hálószem átvágása után Rumini érezte, hogy fogytán a levegője. Fecó is intett, hogy vissza kéne térniük a bálna szájába, ezért megadta a jelt, és a hatalmas opálbálna máris elnyelte őket.

– Még legalább tízszer ki kell mennünk, mire a picurka átfér a lyukon! – vélekedett Fecó.

– És őt még szoptatja az anyja! Képzeld, mennyit nyiszállhatnánk, ha már ovis méretű lenne! – tette hozzá Rumini.

– Legközelebb inkább törpeharcsákkal barátkozzunk! – kacsinzott Fecó, aztán újra nagy levegőt vettek, és visszatértek a hálóhoz.

Minden kiúszással nőtt a rés, és a tizedik nekifutás után rényleg úgy tűnt, hogy a kicsi végre kifér rajta. A bátyja elmagyarázta, mit

kell tennie, a borjú pedig bátran nekivágott, hogy átpréselje magát a nyíláson. A háta azonban beszorult, és újra verdesni kezdett.

– Állítsd le, Böhöm! – kiabált Rumini. – Ne ficánkoljon, mert megsérül! Inkább kiúszunk még egyszer!

Most azonban nehezebb volt a dolguk, mert közvetlenül a kis bálna bőre mellett kellett mozgatniuk a pengét. Amint a kicsi megérezte, hogy tovább lazult a háló, újra nekirugaszkodott, és ezúttal sikerült is kitörnie a sűrű szemek szorításából. Hatalmas lendülete azonban elsodorta Ruminit és Fecót, akik pedig, mivel újra elfogyott a levegőjük, éppen vissza akartak térni a bálna szájába. A cet látta, hogy a két egérmatrózt elragadja a tenger, és rögtön utánuk kapott, de hirtelenjében csak Ruminit sikerült bekapnia. Galléros Fecó levegője teljesen elfogyott. Nem maradt más esélye a túlélésre, mint felúszni a felszínre, még ha ezzel azt is kockáztatta, hogy a bálnavadászhajóról észreveszik.

Hatalmas rúgásokkal hajtotta magát felfelé, közben zúgott a feje és zsibbadni kezdtek a végtagjai. Már-már úgy érezte, hogy megfullad, amikor végre mégis a felszínre bukkant. Nem nézett se jobbra, se balra, csak kapkodva szívta magába az éltető levegőt. Egy jó perc is beletelt, mire visszatért annyira az ereje, hogy körülnézzen. Mi tagadás, csöppet sem örült annak, amit látott. A bálnavadászhajó legénysége ugyanis mind rá mutogatott a korlát mögül. Észlelték, hogy a hálóból kiszabadult a zsákmányuk, és most értetlenül, bosszúsan ordibáltak. Ám amikor megpillantották a vízben kapálódzó Fecót, rögtön megértették, hogy az ő mancsa is benne volt a borjú szökésében.

– Gyerünk, fogjátok ki, hálót neki! – ordított a kapitány, mire a legényei azonnal hatalmas halászhálót hajítottak Fecó nyakába.

A tengerészfiú alábukott abban a reményben, hogy a víz alatt újra menedéket talál a bálna szájában, de a lába belegabalyodott a hálószemekbe. Előkapta a bicskáját, hogy gyorsan kiszabadítsa magát, de a hálót közben húzni kezdték, és Fecó kalimpálva,

bicskával a mancsában felemelkedett a levegőbe. Az opálbálna hiába úszott addigra a felszínre, a vízből ilyen magasra nem tudott kiemelkedni, ezért tehetetlenül nézte végig, amint Fecót a bálnavadászbanda beemeli a fedélzetre.

Egy szemfüles bálnavadász közben megcélozta a hatalmas állat hátát, és hegyes szigonyát mélyen beledöfte. A bálna keserves jajdulással bukott alá a mélybe.

Rumini, aki a bálna csukott száján keresztül semmit sem látott, de értette minden szavát, rémülten kérdezte:

– Nagyon megsérültél?

– Azt hiszem, nem – felelte a bálna –, de nagyon fáj, és érzem, hogy vérzik.

– Cápák nincsenek errefelé? – kérdezte aggódva Rumini, aki jól emlékezett még, milyen hamar összegyűltek a vérszomjas fenevadak, amikor egyszer Dundi Bandi vérző mancsát belelógatta a tengerbe.

– Minket nem bántanak – nyugtatta meg a bálna. – De ezeket a vadászokat most vízbe borítom!

– Eszedbe ne jusson! – rémült meg Rumini. – Amíg Fecó a fedélzeten van, nem bánthatjuk őket, mert ha máris bezárták valahova vagy elvesztette az eszméletét, akkor bele fog fulladni a tengerbe, amikor süllyed a hajó.

– Akkor mi legyen? – kérdezte tanácstalanul a bálna.

– Kövessük őket észrevétlenül, amíg lehet! Aztán ha kikötnek valahol, engem is partra teszel! Ha kiszabadítottam Fecót, azt csinálhatsz velük, amit akarsz.

– Rendben van! – egyezett bele a bálna, és lassan elindult a hajó nyomában. Persze kellőképpen mélyen úszott, nehogy fentről észre lehessen venni. Rumini, hátát a sziláknak vetve összekuporodott, és vadabbnál vadabb terveket szőtt gondolatban arról, hogyan fogja Fecót megszöktetni a bálnavadászok fogságából. Töprengéséből az opálbálna hangja riasztotta fel.

– Még meg sem köszöntem! – mondta. – Te és a barátod megmentettétek a húgomat.

– Nem kell megköszönnöd, Böhöm! – paskolta meg az ínyét Rumini. – Világos, hogy nem hagyhattunk cserben.

– Csak azt áruld el, miért szólítasz Böhömnek! – váltott témát a cet.

– Szerinted? – nevette el magát Rumini.

– Tudrommal a böhöm szó jelentése hatalmas, óriási.

– Talált, süllyedt! – mondta vidáman Rumini.

De a bálna még mindig nem értette.

– A csordában én viszonylag kicsinek számítok. Az apám tényleg hatalmas, de ő már elmúlt százéves. És őt senki se merné Böhömnek szólítani.

– Akkor mi a neved? – kérdezte Rumini.

– Cetli.

– Fura név, de nekem tetszik – vigyorgott Rumini, aztán ő is bemutatkozott.

– Amikor bekaptalak, én már akkor is értettem, amit mondasz – jelentette ki Cetli –, te viszont sokáig nem válaszoltál nekem, mintha nem is hallottad volna a szavam. Hogy lehet ez?

– Én is pont ezen gondolkozom – felelt Rumini tűnődve. – Azután kezdtelek érteni, hogy megdörzsöltem a fülem.

– Akkor jó piszkos lehetett! – nyikkant jókedvűen a bálna. – Nem szoktál mosakodni?

Rumini elmosolyodott. Mintha csak Balikót hallaná! Erről persze rögtön eszébe jutott a Szélkirálynő. Vajon mi lehet most velük? És mit csinálhat Balikó? Egy pillanatra összeszorult a gyomra, amikor arra gondolt, hogy a barátja talán éppen őt gyászolja. De nem volt ideje ezen gondolkozni, mert Cetli feljajdult.

– Mi a baj? – kérdezte Rumini.

– Azt hiszem, beletört a szigony hegye, mert nagyon sajog a seb. Nehezemre esik az úszás ilyen mélyen.

- Menj közelebb a felszínhez! – javasolta Rumini.
- Nem lehet. Rögtön észrevennék, hogy követjük őket, ráadásul kaphatok egy újabb dárdát a hátramba.
- Akkor mi lesz?
- A bálna lassan, tagoltan felelt.
- Keressünk egy csendes öblöt, ahol kiszeded belőlem a tüskét!
- De én nem értek hozzá! Nem vagyok orvos! – tiltakozott Rumini. – Ráadásul közben elveszítjük Fecót!
- Muszáj segítened, különben elpusztulok! – mondta fáradtan Cetli. – Ígérem, utána megkeressük a barátodat!

Tizedik fejezet

Ámbrás Ambrus

Cetli sérülése valóban súlyos volt. A szigony érzékeny ponton találta el, ráadásul mélyen belefúródott a bőrébe. Ahhoz, hogy meggyógyuljon, ki kellett operálni a beszorult szigonyhegyet a sebből. Ehhez azonban nyugalomra volt szükségük, egy olyan helyre, ahol Cetli mozdulatlanul feket, és nem kell újabb támadástól tartaniuk. Sekély vizet kellett keresniük, hogy a bálna háta kilógjon a tengerből, és Rumini felkapaszkodhasson rá, de ami mégis elég mély ahhoz, hogy a dagály érkezéével vissza tudjanak evickélni a nyílt tengerre.

A nagy testű állat a vérvesztéségtől elgyengülve lassan, fáradtan úszott egy közeli lakatlan sziget öblébe. Bátran haladt a part felé, egészen addig, amíg a hasa meg nem akadt a fenéken. Ekkor nagyra nyitotta a száját, és megkérte az egérfiút, hogy próbáljon felkapaszkodni a hátára.

Rumini kiúszott a vízbe, és megpróbált felmászni a síkos bálnatesten, de minduntalan visszacsúszott.

– Kerítenem kellene egy létrát vagy egy rudat, amit neked támaszthatok, különben sosem fogok feljutni a sebhez – magyarázta. – Megnézem, hogy a parton akad-e használható kapaszkodó.

– Az túl sokáig tart! – tiltakozott Cetli. – El kell készülnünk, mire ideér a dagály. Inkább kússz fel a szilámon.

– Nem is rossz ötlet! – mosolyodott el Rumini. – Olyan lesz, mintha egy vékony árbócra másznék.

A szila azonban túlságosan vékony volt ahhoz, hogy jó fogás essék rajta, így az egérfiú alaposan kimerült, mire nagy nehezen feltornázta magát a bálna fejére. Az állat síkos háta jobban csúszott, mint télen az egérvárosi korcsolyapálya, így Rumini araszol-

va, nagyon óvatosan közelített a sebhez. Közben lenyűgözve nézte a bálna opálosan csillogó, kékes-zöldes, rózsaszínes fényben játszó szürke bőrét. Csodaszép! Nem csoda, hogy Misztrál Artúr ennyire szeret a magasból gyönyörködni a vízben úszkáló tükrőfényes állatokban!

Közben végre elérte a sérült részt, és a látványtól összeugrott a gyomra. A szigony hegye beletört a sebbe, a beszorult vasdarab mellett folyamatosan szivárgott a vér.

– Figyelj, haver, én kiszedem belőled a dárdát, de nagyon fog fájni! – mondta óvatosan. – Sőt, szerintem utána nem ártana özszevarrni a sebet.

– Van nálad varrókészlet? – érdeklődött Cetli.

– Bocs, azt a Szélkirálynőn felejtettem – tárta szét a mancsát Rumini, aztán, mivel jobb ötlete nem volt, a kezével óvatosan végigtapogatta a seb környékét, hogy lássa, nem kerültek-e bele kisebb szilánkok is. Cetli felsóhajtott.

– Ne haragudj, tudom, hogy rossz! – szabadkozott Rumini, ám a bálna lelkesen tiltakozott.

– A mancsod érintésétől máris jobban lettem!

Rumini észbe kapott.

– Figyelj, tegnap óta csupa opálpor vagyok! Lehet, hogy az opál enyhíti a fájdalmat?

– Elképzelhető! – dűnnyögte a bálna. – Sőt, lehet, hogy emiatt értjük egymást. Én korábban csak bálnákkal tudtam beszélgetni.

– Hát persze! – nevette el magát Rumini. – Hiszen akkor kezdtelek érteni, amikor bevertem és alaposan megdörzsöltem a fülem. Rákenődött az opálpor, és én máris megtanultam bálnául.

Ennek a felfedezésnek mindketten megörültek. Rumini most már szándékosan tette rá a mancsát a sebre, Cetli pedig hálásan fogadta a fájdalomcsillapítást. Rumini már éppen nekikészült, hogy kirántsa a szigonyhegyet a sebből, amikor az öböl bejáratánál megjelent egy hajó.

– Készülj, haver! Lehet, hogy el kell halasztanunk a műtétet!
– ságta Rumini, és lehasalt Cetli hátára, hogy a távolból érkezők lehetőleg ne vegyék észre.

A bálna keserves mozgolódásba kezdett, hogy időben visszajusson a mélybe, de éppen az apály kellős közepén jártak, a vízállás a lehető legalacsonyabb volt, és a súlyos test megfeneklett a homokban.

– Ne aggódj! Megvédelek! – mormolta elszántan Rumini, bár maga sem tudta, hogy fog egymaga szembeszállni egy vitorlás teljes legénységével.

Ám még mielőtt kigondolhatott volna egy remek tervet, Cetli megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ez a Plankton, a bálnaőr hajója. Mindig a nyomunkban jár és vigyáz ránk. Igaz, a bálnavadások sokszor túljárnak az eszén, de olyan sokszor segített, hogy nélküle talán már az egész csorda kipusztult volna.

– Akkor jelezhetek neki? – kérdezte Rumini.

– Igen, hívd ide! – mondta Cetli.

Rumini felállt, és vad integetésbe kezdett. Ámbrás Ambrus, a bálnaőr már régen észrevette az öbölben vesztegelő állatot, de eddig azt hitte, hogy az véletlenül túl közel merészkedett a parthoz, és itt ragadt. Most viszont őszintén megrémült, hogy az opálbálnát elpusztították, és éppen az egyik bálnavadász készül lenyúzni róla az értékes opálbőrt. Ezért felbőszülve, tüzelésre kész fegyverrel közelített az integető Rumini felé. A matrózféú hamar rájött, hogy a hajó ellenséget lát benne, ezért lekapta a pulóverét, és lobogtatni kezdte, mintha zászlóval jelezné békés szándékát.

A Plankton hamarosan olyan közel ért, hogy már hallhatták egymás hangját. A tenger itt már meglehetősen sekély volt, így Ámbrás Ambrus leeresztette a horgonyt, aztán hangtölcsérrel a kezében a korláthoz rohant és kiabálni kezdett.

– Az opálbálnák szigorúan védett állatok! Tilos bántani őket!

– Ezt inkább a bálnavadászoknak kellett volna mondani – kiáltott vissza Rumini. – Cerli megsérült, segítségre van szükségünk.

A bálnaőr nem tévózott. Leeresztette a mentőcsónakot, és evezni kezdett a bálna felé. Amint kellőképpen közel volt már, Rumini kapkodva magyarázni kezdte, mi történt. Elmesélte vízbe esését, aztán a bálnavadászhajó megráadását, a kisborjú kiszabadítását és Cerli sérülését.

– Fel nem foghatom! – rázta a fejét hitetlenkedve Ámbrás Ambrus. – Hús év járom a Szila-tengert a bálnák nyomában, de eddig még soha nem tudtam szót érteni velük. Csak sípokkal kommunikálunk, te meg vízbe pottyansz, és rögtön elbeszélgetsz az egész csordával?

– Csak egy kis opálpör kell hozzá! – rikkantott jókedvűen Rumini, azzal beszámolt a bálnaőrnek a felfedezéséről.

Ámbrás Ambrus a fejét fogta, aztán kijelentette, hogy azonnal meg tud győződni Rumini szavahihetőségéről, mivel akad a fedélzeten egy kisebb láda opálpör.

– Akkor hozd ide gyorsan! Úgyis szükség lesz a műtéthez fájdalomcsilla-

pítóra! – mondta Rumini. – És nem ártana egy nagy tű és erős cérna sem, mert utána össze kellene varrnunk a sebet.

A bálnaőr térült-fordult, és mire tíz perc múlva visszaevezett, mancsát és füleit úgy bedörzsölte opálporral, hogy csak úgy fénylett. Cetli barátságosan szólította meg, és jót nevetett, amikor Ámbrás Ambrus kis híján vízbe fordult a boldogságtól, mert rádöbrent, hogy mostantól valóban képes megérteni a bálnák szavát.

A bálnaőr nemcsak az opálporos ládát és a varródobozát hozta magával, hanem egy kötélhágcsót is, aminek a segítségével könnyen fel tudott kapaszkodni Cetli hátára. Nem kellett hozzá más, mint hogy Rumini átvezesse a bálna hátán a hágcsót, majd a túloldali uszonyra rögzítse.

Együttes erővel újra megvizsgálták a sebet. Ámbrás Ambrus vastagon meghintette opálporral, és utólag Cetli váltig bizonygatta, hogy alig érezte, amikor kirántották belőle a szigonyhegyet. Rumini, akinek Negró parancsára gyakran kellett a szakadt vitorlákat foltoznia, vállalta, hogy néhány öltéssel összevarrja a nyílást. Előtte azonban újabb adag opálport hintett a bálnára, sőt még a tűt is belemártotta a ládikába. Cetli pissenés nélkül tűrte a fájdalmasnak tűnő öltéseket, majd kijelentette, hogy szinte csiklandozásnak érezte a seb összevarrását.

Mivel a dagály érkezéséig még volt egy kis idő, Cetli, Ámbrás Ambrus és Rumini beszélgetni kezdett. Az egérfű emlékezett a bálnaőr nevére, hiszen Galléros Fecó többször is megmutatta neki Sajtós Rozi levelét, amit Ámbrás Ambrus továbbított Egérvárosba a saját kísérőlevelével együtt. A bálnaőr nem talált szavakat. Micsoda hihetetlen véletlensorozat kellett ahhoz, hogy összetalálkozzon a Szélkirálynővel, ahonnét éppen Galléros Fecó és Rumini zuhant a tengerbe a bálnák párzási idejében! És milyen hatalmas balszerencse, hogy pont Fecó esett a bálnavadászok fogságába!

– Vajon mit csináltak vele? – kérdezte aggódva Rumini. – Ugye, nem ölték meg?

– Nem hinném – rázta a fejét Ambrus. – Mivel a zsákmányt elszalasztották, lehet, hogy Fecót akarják eladni, hogy mégis nyertjenek az ügyön.

– Errefelé egereket is vesznek? – kérdezte borzongva Rumini. Eszébe jutott élete első tengeri kalandja, amikor kis híján eladták rabszolgának Pelevárban, és csak Balikó segítségével sikerült megszöknie a föld alatti labirintusból, Félszemű Morti fogságából.

– A Kartács-tenger szigetein mindenfélével kereskednek – bólintott a bálnaőr. – Rabszolgákat éppúgy árulnak, mint lopott kincseket, tiltott fegyvereket, mérget és más veszélyes holmit. Az egyik legnagyobb központ Ördögrokolya, a Pattantyús-sziget fővárosa.

– Valószínűleg oda viszik Fecót – tűnődött Rumini. – Sőt, a Szélkirálynőnek is éppen ez volt az úti célja.

– Akkor nem kérdés, hogy neked is oda kell menned! – szólt közbe Cetli.

Ámbrás Ambrus elgondolkozott. Hogy fog Rumini eljutni a Pattantyús-szigetre? A bálnáknak cseppet sem biztonságos elhagyniuk a Szila-tenger áramlatait, ráadásul Cetli le is gyengült. Világos, hogy ő nem szállíthatja Ruminit odáig. Vagyis csak a Plankton marad, hogy elvigye úti céljához a bátor egérfiút, csak-hogy a bálnaőr nem szívesen hagyta volna magára a vonuló bálnacsordát ilyen vészterhes időszakban. Ámbrás Ambrus gondterhelten sóhajtott, ám Rumini nem figyelt rá, mert hunyorogva kémlelte a bálnaőr háta mögött az eget. A távolban egy léggömb alakja rajzolódott ki.

– Odanézzetek! – mutatott Rumini a magasba.

– Akármilyen legyek, ha ez nem Misztrál Artúr! – jelentette ki a bálnaőr, miután alaposan szemügyre vette a közelgő légi járművet. – Időnként ő is a csorda nyomába ered. Fura fickó, fentről kukkolja a bálnáimat!

– Nem tudjuk idehívni? – kérdezte Rumini. – Talán el tudna vinni egy darabon!

Ámbrás Ambrusnak tetszett az ötlet. Cetli is belelkesedett. Farkával hatalmasakat csapott a vízre, hogy a felfröccsenő habok távolról is úgy festettek, mintha hatalmas szökőkút kelt volna életre a tengeren. A léggömb egyenesen feléjük tartott, Misztrál Artúr minden bizonnyal meg akarta nézni a furcsa vízmozgás okát. Amint elég közelségbe ért, Ámbrás Ambrus a hangtölcséren keresztül megkérte, hogy ha lehet, szálljon le a szigeten. Misztrál Artúr azonnal ereszkedni kezdett.

– Rendes fickó ez a Misztrál – dűnnyögte elégedetten a bálnaőr.
– Fura, de rendes.

Közben a dagály is megérkezett, a vízszint emelkedni kezdett, ideje volt, hogy Cetli megpróbálja visszaúszni a mélybe. Apró, türelmes farkcsapásokkal sikerült meglazítania magát, és egy kis forgolódás után végre tényleg szabadon úszhatott. Búcsúzóul kiemelkedett a vízből, és gyönyörű dallamot dúdolt bele a levegőbe.

– Ritka ajándék, hogy hallhatod a bálnák énekét! – suttogta meghatottan Ámbrás Ambrus, aki Rumini mellett állva figyelte a nagy cetet. – Hálából dalolt neked, fiam!

– Jó tudni, hogy van egy ekkora barátom! – biccentett Rumini.

Cetli még egy utolsó énekfoszlányt küldött feléjük, aztán szép komótosan alábukott és elúszott, hogy megkeresse a csordát, Ámbrás Ambrus és Rumini pedig partra evezett, hogy mire a légballon leszáll, ők is ott várják Misztrál Artúrt a szigeten.

Tizenegyedik fejezet

Gonosz tervek

André de Majré társai kíséretében másnap hajnalban tengerre szállt, és elhajózott Latorkúpra. A háromnapos hajóút során csak úgy forrt benne az indulat, százszor is megesküdütt, hogy bosszút áll Viperán a megaláztatásért, és példásan megbünteti a pökhendi alakot, aki fehér kabátjában olyan pimaszul megfutamította. Örjögő dühe némiképp lecsendesedett, mire a kis vitorlás elérte Latorkúp partvidékét, így Majré kapitánynak sikerült nyugalmat erőltetnie magára.

Az őrséget teljesítő bérelt albatroszok és baglyok már régóta figyelték a közelgő hajót, és időben hírt vittek a vár urának is, hogy felkészülhessen az érkezők fogadására.

Pengecsőr engedélyt adott, hogy a látogatók horgonyt vessenek, majd a kapu elé röppent, hogy személyesen üdvözlje a várába látogató nagyhírű rablót.

– Örülök, hogy végre megismerhetlek, Majré kapitány! – köszöntötte a haramiát.

– Én szintúgy! – bólogatott André de Majré. – Ragyabegy tábornok már nagyon sokat mesélt rólad!

– Remélem, csupa rosszat mondott! – udvariaskodott Pengecsőr.

– A legrosszabbakat! – nyugtatta meg szívélyes mosollyal André de Majré.

Pengecsőr báró egyenesen az étkezőbe vezette a vendégeket, hogy a baglyai társaságában bőséges lakomát fogyasszanak el. Evés közben legdicsebb gaztetteikkel szórakoztatták egymást. Pengecsőr elmesélte, hogyan szokták kifosztani a közeli szigetek kis településeit és a tengerjáró hajókat, Majré kapitány pedig

egérországi kalandjaival hengegett. A desszert felszolgálása közben a báró közelebb hajolt Majré kapitányhoz és elárulta, hogy titkos kamrájában éppen új, mindennél erősebb mérget kísérletezett ki. A mérgezett karmú és csőrű bagolyhadsereggel senki nem mer majd szembeszállni!

A dárídó tetőfokára hágott. A fellelkesült bagolycsapat vígan mulatott André de Majré rablóival, amíg mindannyian ki nem merültek a nagy hejehujzásban. Mikor a többség már pihenni tért, és a szolgák nekiláttak a romok eltakarításának, Kákompilli, aki eddig kint bámészkodott, végre bemerészkedett az étkezőbe, hogy szerezzen magának némi maradékot. A szolgák és az asztal körül kornyadozó, tikkadt mulatozók ügyet sem vetettek rá, mint ahogy az asztalfőn diskuráló Pengecsőr báró és Majré kapitány sem figyelt fel az újonnan érkezőre.

André de Majré éppen ekkor tért át jövetele főcéljára, vagyis hogy magához vegye a várban őrzött két egérkölyköt.

– Nagyon vigyáztunk rájuk – nyugtatta meg Pengecsőr. – Éjjel-nappal őrség figyelte a tornyot, de egy baglyomat külön is melléjük rendeltem.

– Külön őrszem? – csettintett elismerően Majré kapitány. – Nem túlzás ez, barátom?

– Ó, egyáltalán nem. Az a fickó úgyis csak egy ferde szárnyú nyomorék, egy satnya korcs. Semmire sem jó, de óvó bácsinak éppen megfelelt.

Pengecsőr báró hatalmasat nevetett, és Majré kapitány is vele kacagott. Egyikük sem vette észre az asztal túlsó szélén megszeppenülten álló Kákompillit.

– Mi a terved a kölykökkel, barátom? – kérdezte Pengecsőr.

– A fiú apja régi ellenségem – magyarázta Majré kapitány. – Ő juttatott börtönbe Egervárosban. Egyébként mindenre elszánt, veszedelmes fickó, az egyik legrafnáltabb, akit ismerek. Olyan ügyes, hogy képes volt elűzni Egérországból a szurikátákat, több-

szőr megúsza már a halálbüntetést, és eddig minden tömlőcből sikerült megszöknie. Hát most úgy döntöttem, hogy kicsit móresre tanítom. Először is megparancsolom neki, hogy tegyen engem Egérország királyává.

– Már megbocsáss, André, de miből gondolod, hogy hajlandó lesz segíteni neked? – értetlenkedett Pengecsőr. – Hiszen most mondtad, hogy ellenségek vagytok!

– Ezért van szükségem a kölykökre. Ha megfenyegetem, hogy kitekerem a nyakát mindkettőnek, fogadok, hogy rögtön engedelmeskedik.

– És tényleg képes leszel kitekerni a nyakukat?

– Persze! – húzta gonosz mosolyra a száját Majré kapitány. – Amit ígérünk, azt mindig meg kell tartani!

Kákompilli döbbenet hallgatta a beszélgetést. Eleinte csak a sértettség és megbántottság kavargott benne, de ahogy lassacskán felfogta, hogy André de Majré a két kölyök életére tör, hirtelen úrrá lett rajta a harag. Ez a gonosz rabló képes lenne elpusztítani ezt az aranyos kislányt, aki a világ legszebb meséit mondja, és az egérkisfiút, aki olyan boldogan kacag, amikor puszilgatják?

A kacska szárnyú bagoly, bár maga is a rablók közé tartozott, hirtelen úgy érezte, hogy nem engedheti ezt az aljasságot. Sajtos Rozi volt élete során az egyetlen, aki megvédte a gúnyolódókról, és ő volt az egyetlen, aki képes volt elrepíteni a mesevilágba, ahol öbölle is bátor hős válhatott. Most eljött az idő, hogy ő, Kákompilli is megmutassa, hogy mennyit ér! Bár repülni nem tud, száználmas szárnycsapkodását inkább csak vergődésnek lehet nevezni, de mégis lesz bátorsága, hogy megmentse a kislányt és a kisfiút a biztos pusztulástól!

Hirtelen elhatározástól vezérelve elindult a toronyszobába. Hármásával szökkent felfelé a kanyargós csigalépcsőn, ép szárnyával ügyesen segítve az ugrásokat, hogy mielőbb a bezárt gyerekek szobájához érjen. Bár tilos volt a sétaidőn kívül kinyitnia az ajtót,

most mégis elővette a nagy, rozsdás kulcsot és elforgatta a zárban. Rozi és Kisfecó már ágyba bújt, Rozi éppen befejezte az esti mesét, és a kishú egyenletes szuszogása elárulta, hogy mélyen alszik.

Rozi még ébren volt, halkán beszélgetett a párnáján nyújtózó Mollival. A prizmanó lány a vendégek érkezéséről számolt be éppen, amit sikerült egy kitüremkedő kő mögül végignéznie. Amikor Kákompilli belépett, gyorsan a párna alá bújt, nehogy a bagoly észrevegye. Rozi csodálkozva ült fel. A sánta bagoly késő este még sosem jött be a szobájukba.

– Mi történt, Kákompilli? – kérdezte kedvesen. – Nem hallorad a mese végét?

– Baj van, Rozi! El kell szöknöd innen! – verdesett izgatottan Kákompilli. – Megjött André de Majré, és ki fogja tekerni a nyakatokat!

Kákompilli képtelen volt értelmesen összefoglalni a beszélgetést, ide-oda csapongott, megkezdett, majd a közepén abbahagyott egy gondolatot, de rémült szavaiból Rozi így is kivehette, hogy valóban nagy veszély fenyeget.

– Na de hogy tudunk elszökni innen? – vetett véget Rozi a bagolyhuhogásnak. – Egyikünk sem tud repülni. Vagy bújjunk el itt a várban?

– Elbújni nem elég! Megtalálnak! – jajdult fel Kákompilli. – El kell menekülnöd!

– Jó-jó, de hogy? – törte a fejét az egérlány. – Te nem tudsz innen elrepíteni, ezért a szigetről csak hajóval szökhetsz. Várjunk csak! Hiszen André de Majré nyilván nem gyalogszerrel érkezett!

– Egy kétárbócos vitorlás hozta! – dugta ki a fejét a párna alól Moll.

Kákompilli elkerekedett szemmel meredt a szárnyas lánykára. Biztos volt benne, hogy Rozi meséinek tündérkéje kelt hirtelen életre a lány szavai nyomán.

– Kérd meg, hogy varácsoljon nekünk egy hajót – mondta Rozinak áhítattal, miközben ferde szárnyával Mollira mutatott. – A mesebeli jó tündérek mindig teljesítik a kívánságunkat!

– Ő nem tündér, és sajnos nem tud varácsolni! – magyarázta Rozi. – Moll a barátnőm, csak eddig nem tudtad, hogy itt van.

– Hol hagyta a varázspálcát, kicsi tündér? – kérdezte Kákompilli, aki szemmel láthatóan nem fogta fel Rozi szavainak értelmét. De az egérlány gondolatai már messzebb jártak.

– Figyelj, Moll! Van azon a kétárbócoson mentőcsónak?

– Biztos – rebbentette meg áttetsző szárnyát a kicsi lány. – Miért?

– Egy kétárbócos vitorlást egyedül nem tudok elkormányozni, de ha elkötnénk a mentőcsónakot, azon messzire juthatnánk reggelig! – jelentette ki Rozi.

– Tengerre mernél szállni éjszaka egy kis csónakban? – rémült meg Molli, de Rozi szeme dacosan villant.

– A papám régebben matróz volt, a nagybátyám, Sajtó Pedro most is a Szélkirálynőn szolgál, a pótapukám pedig Galléros Fecó, a világ legjobb tengerésze. Naná, hogy be merek ülni egy nyavalyás csónakba! Sőt, magunkkal viszünk egy lepedőt és egy seprőt, amiből árbócot és vitorlát eszkábálhatok. Úgy sokkal gyorsabban juthatunk előre, mintha csak eveznénk.

Rozi pillanatok alatt a tettek mezejére lépett. Batyuba körötte minden holmijukat, a takarót is összehajtotta, hogy magukkal vigyék a hideg ellen, végül óvatosan kihúzta az alvó kishú alól a lepedőt. Bár később vitorlát akart készíteni belőle, egyelőre inkább arra használta, hogy a mellkasához kötözze Kisfecót. Így a kicsi nyugodtan alhatott, és Rozi mancsa is szabadon maradt, mert a lepedő minden irányból erősen tartotta Kisfecót.

– Molli, menj előre és figyeld, hogy nem jön-e valaki! – adta ki a parancsot Rozi, mintha világéletében másokat utasítgatott volna. Még arra is volt gondja, hogy Kákompillit beküldje a konyhába egy kis vízért és harapnivalóért. Aztán a hátára kanyarította a batyut és a sánta bagoly nyomában kisurrant a toronyszobából.

Tizenkettedik fejezet

Az opáldrazsá

Kihasználva a kedvező szelet, a Szélkirálynő néhány nap alatt elérte Ördögrokolya kikötőjét. A kincskeresők és kalandorok jól tudják, hányféle veszélyt rejt a város, de Bojtos Benedek és a matrózai még sosem jártak ezen a vidéken, így mit sem sejtettek a rájuk leselkedő csapdákról. Nem tudták, hogy a kikötőben hemzsegenek a rablók, hamiskártyások és szélhámosok, mint ahogy sosem hallották még hírét az alvilág könyörtelen vezérének, Viperának sem.

A háromárbócos vitorlás csüggedt és szomorú legénysége gyanútlanul szállt partra a világ legveszedelmesebb városában. A kapitány gyorsan túladott a rakományon, a raktárt kiürítették, és nem maradt más hátra, mint hogy új árut szerezzenek és feltöltsék a készleteket. Ezzel azonban másnap reggelig várniuk kellett, így estére mindenki kimenőt kapott. Bojtos Benedek úgy rendelkezett, hogy a matrózok a korai estebéd után két órát tölthetnek a városban, de hamar kiderült, hogy a Fecőt és Ruminit gyászoló tengerészek egyáltalán nem akarnak a kikötőben szórakozni. Evés után mindenki a konyhában maradt, néhányan halkán beszélgettek, mások lógó orral, némán meredtek maguk elé.

Balikó gondolt egy nagyot, és visszaszaladt a kabinba a hátizsákjáért. Eszébe jutott a finomság, amit Opáltkatlan kikötőjében vásárolt Ruminivel, és ami mostanra bizonyára már megpuhult. Csakhogy Rumini és Fecó nélkül nem volt kedve megenni, úgy érezte, hogy a torkán akadna, ha egyetlen drazsészemet is a szájába venne. De talán a többiek örülni fognak, egy kis desszert mindenkit jobb kedvre deríthet vacsora után, arról nem is beszélve, hogy a közösen elfogyasztott édesség igazán méltó emléket állít majd a két elveszített barátnak. Igaz, az árus azt mondta, hogy jó

két hét kell, amíg ehetővé puhulnak a kemény drázsészemek, de lám, ez már egy hét elteltével is kifejezetten omlós!

A legénység örömmel fogadta a kínálást, mindenki szívesen vett a kis csomagból. Jutott mindenkinek elegendő, a kapitány és Negró kétszer is kért, sőt a végén még maga Balikó is kedvet kapott, hogy elszopogasson néhány opálkék drázsét. Amikor a zacskó kiürült, Balikó átkutatta a hátizsákját, hátha kigurult néhány szem, mert még Dundi Bandi és Roland is szívesen reperázott volna. Sajnos a zsák mélyén nem lapult már több golyócska, viszont Balikó keresgélés közben alaposan megvágta a mancsát. Dühösen borította ki a hátizsák tartalmát, hogy megtudja, milyen éles tárgy lapul benne, hiszen legjobb tudomása szerint a bicskáját becsukott állapotban tette a külső zsebbe.

Hamar megtalálta a vágás okozóját. Az üvegcese, amit Misztrál Artúrtól kaptak, miután segítettek útnak indítani a hőlégballont, eltörött.

– Annyi baj legyen – gondolta Balikó. – Rumini nélkül úgysem kóstoltam volna meg ezt a lötytyöt. Eleve furcsa volt nekem. Miféle szer az, amiből a legbátrabbak is csak egyetlen cseppet fogyaszthatnak végszükség esetén, az óvatos, megfontolt és gyáva lényekre viszont kifejezetten veszélyes, mert ostobán vakmerővé teszi őket? Talán jobb is, hogy elfolyt az egész – fűzte tovább a gondolatot –, így legalább biztos nem fog galibát okozni.

Balikó azt gondolta, hogy az eltört üvegcese tartalmát a hátizsák szívta magába, eszébe sem jutott, hogy a varázszer egyenesen a papírzacskóba folyt, és az opáldrázsé éppen enniatt puhult meg a vártnál hamarabb. Még akkor sem fogott gyanút, amikor a desszert elfogyasztása után félórával Dundi Bandi, aki rettegett a magasságtól és billegéstől, azt a mókát eszelte ki, hogy végigegyensúlyoz a kö-

rélen, ami a mólóhoz rögzíti a Szélkirálynőt. A mutatvány nem volt különösen kockázatos, de Bandi bármikor bepottyanhatott volna a hajótest és a kikötő között örvénylő tengervízbe.

A bátorságszérum, amiből tudtán kívül mindenki fogyasztott, lassacskán kezdett hatni. A tengerészek eleinte csak azt érezték, hogy mégiscsak kedvük támadt egy kis esti sétához. A kapitány megörült, hogy alábbhagyott a hajón a csüggedés, ezért a beígért kétórás kimenőt háromórára hosszabbította, aztán mindannyian partra szálltak, hogy elvegyüljenek a kikötőben.

Bár éppen hatalmas vihar volt készülőben, a matrózok a közelgő ítéletidőre fittyet hányva, kettes-hármas csoportokba verődve indultak felfedezni az esti várost, és maguk sem értették azt a féktelen jókedvet és kalandvágyat, ami lassan úrrá lett rajtuk.

– Legszívesebben felmásznék egy háztetőre, onnan beereszknék egy nyitott konyhaablakon, hátha hagytak a tűzhelyen egy kis maradékot vacsoráról – kuncogott Roland.

– Vagy csórhatnánk egy kis sült húst abból a büféből – kacsintott rá Dundi Bandi.

Balikó elhűlve hallgatta a párbeszédet. Mi ütött vajon a barátaiiba, akik máskor attól is berezeltek, ha Rumini kétes forrásból származó mogyoróval kínálta őket?

– Szerintem azért vannak ilyen jó terveink – magyarázta Roland –, mert az utóbbi héten állandóan Ruminire gondoltunk.

– Akkor is furcsa, hogy pont most jut eszetekbe efféle butaság – csóválta a fejét Balikó.

Negró, Frici és Ajtony az egyik étteremben összetalálkozott Kavicsovics Aladárral, aki szokása szerint most is a köpenyébe rejtett térképeket árulta. Negró szeme felcsillant, mikor az öregedő figura kiterítette elé az első megsárgult szélű pergamentekercset.

– Végre egyszer nem csak Rumini fog kincset találni! – örvendezett. – Majd leshettek, amikor Negró ásója alól kifordul a föld, és mindent beborít az arany!

Kavicsovics Aladár még két térképet terített a lelkes kuncsaft elé. Barlangokról, öblökről, dombtetőn álló, kiszáradt fákról magyarázott neki, amelyek mind-mind az eldugott kincsekhez vezető utat mutatják.

– Gyerekjáték ez a rejtjelolvasás! Egymagam felkutatom az összes ládát! – dörzsölte a mancsát izgatottan Negró, és alku nélkül megvásárolta mindhárom térképet.

Kavicsovics Aladár elégedett vigyorral bizonygatta, hogy jó vásárt csinált, hiszen az egyik szigeten drágaköveket, a másikon ékszereket, a harmadikon aranytallérokkel teli ládát fog találni. Negró szíve szerint azonnal útnak indult volna, alig várta, hogy meggyőzhesse a kapitányt: mielőbb húzzák fel a horgonyt és kerüljenek a három kincses sziget irányába.

Bojtos Benedek kapitány eközben Sebestyénnel és Cincogi doktorral róttá az esti utcákat, végül a bátorságszérumtól feltüzelve a legrosszabb hírű, legveszélyesebb kocsmában, a Döglött Deguban ültek le egy kis frissítőre. A három mit sem sejtő tengerészt hamarosan körülvette az alvilág színe-java abban a reményben, hogy megszabadíthatják őket felesleges aranyaiktól.

Pacal, a zsebtolvaj mézesházas mosollyal, magát pincérnek álcázva igyekezett a vendégek közelébe kerülni. Zabos Lóri, a betörő barátságosan faggatta őket, hogy vajon találtak-e már szálláshelyet. Amikor megtudta, hogy az éjszakát a most érkezett kereskedőhajón fogják tölteni, ártatlan arccal tudakolta, hogy kipakolták-e már az árut, és sok őröt hagytak-e hátra. Rekontra Pityu, a hamiskártyás is nagy zsákmányt szimatolt, ezért a három jövevény mellé telepedett, beszédbe elegyedett velük, végül még egy italra is meghívta őket, azzal a felkiáltással, hogy hátha utána kedvük szottyan játszani.

Vipera, aki szintén a törzshelyén vacsorázott, maga is rögtön telfigyelt a gyanútlan utazókra. Éles szemével azonnal meglátta, milyen remek áldozat lehet a három hajós, ezért egyetlen intéssel

elzavarta a zsákmányra leső gazfickókat, és ő maga vetette ki a hálóját a kapitányra és kíséretére.

Pacal, Zabos Lóri, Rekontra Pityu és néhány más gazfickó csalódottan távozott a Döglött Deguból. Már így is haragudtak Viperára, amiért büntetlenül dülja fel bandájával a várost, mindenkinek parancsolgat, de hogy az összes zsírosnak ígérkező fogást is saját magának stoppolja le, már igazán sok volt.

Vipera eleinte barátságosan elbeszélgetett a kapitánnyal, Sebestyénnel és Cincogi doktorral, mesélt nekik a városról, a környék nevezetességeiről és óvatosan kitudta, mi járatban vannak Ördögrokolya kikötőjében. Hamar észrevette, hogy a három tengerész igencsak furcsa hangulatban van, látta tüzesen csillogó szemüket, és kihallotta hangjukból a nagy kalandvágyat, amit a bátorságszérum okozott.

– Volna kedvetek egy kis kártyázáshoz? – kérdezte nagy sokára, amikor már alaposan kibeszélgették magukat.

– Én sosem szoktam – ingatta a fejét Bojtos Benedek, de abban a pillanatban úgy érezte, hogy ez igazán ostobaság. Miért ne játszhatna ő is, amikor mindenki azt állítja, hogy kártyázni nagyszerű szórakozás!

– Szegény, vízbe fúlt barátaink is mennyire szerettek játszani – hümmögött Sebestyén.

– Úgy van! Szálljunk be egy partiba az ő emlékükre! – javasolta lelkesen Cincogi doktor.

Viperának sem kellett kétszer mondani. A zsebéből máris előkerült egy pakli kártya, gyorsan ismertette a póker szabályait, és mielőtt a három hajós meggondolhatta volna magát, már osztott is. Persze eleinte kicsiben játszottak, néhány garas volt csak a tét, és Vipera, aki a földkerekség legdörzsöltebb játékosai közé tartozott, gondosan ügyelt, hogy hagyja nyerni őket. Félóra múlva a kapitány, Sebestyén és a doktor előtt is jókora kupac garas és krajcár

tornyosult, és a három csillogó szemű, lelkes tengerész úgy érezte, hogy a világ legkellemesebb helyére csöppent.

– Mit szólnátok, ha emelnénk a tétet? – kérdezte ártatlan képpel Vipera. – Lehetne az alap mostantól egy arany.

– Benne vagyok! – vágta rá Bojtos Benedek, aki biztos volt benne, hogy aznap este végig elkíséri a kártyaszerencse.

Mindnyájuknak tele volt a pénztárcája, hiszen a rakomány sikeres átadása után a kapitány kiosztotta a legénységnek az út végén járó fizetést, így Sebestyén és Cincogi doktor is úgy gondolta, hogy bátran megkockáztathat néhány aranytallért. A játékosok háta mögött lassacskán kisebb tömeg alakult ki. A mulatóból is odavetődött néhány unatkozó alak, de a város többi szórakozóhelyéről is összegyűlt a Szélkirálynő legénysége. Volt, aki véletlenül tévedt a Döglött Deguba, másoknak a többiek szóltak, de a lényeg, hogy mire a pókerparti elérte a csúcspontját, a hajó minden matróza ott ücsörgött már a környező asztaloknál.

Úgy tűnt, a szerencse valóban a kapitánynak kedvez leginkább, mert hamarosan Sebestyén, Cincogi doktor és Vipera aranyai is ott tornyosultak előtte. Bojtos Benedek elégedetten dörzsölte össze a mancsát. Álmában nem gondolta volna, hogy valaha efféle veszedelmesnek mondott szerencsejátékban próbálja ki magát, ráadásul ekkora sikerrel! Óvatossága utolsó morzsája is odaveszett már, fejébe szállt a sok győzelem, ami nagy részben Vipera ügyeskedésének volt köszönhető. Az utolsó előtti körben olyan jó lapja volt, hogy az előtte álló hatalmas kupac aranyat mind feltette.

A fehérkabátos gazfickónak ravaszul csillant a szeme, előhúzta eddig elrejtett bugyellárisát és az asztalra borította a tartalmát. Aki ezt a kört megnyeri, kisebb vagyont tudhat majd a magáénak! A kapitány elégedett, magabiztos mosollyal tette le az asztalra a kártyáit. Biztos volt benne, hogy Vipera nem tudja az ő remek lapjait felülmúlni. A meglepetéstől szinte szóhoz sem jutott, amikor

kiderült, hogy ezúttal mégiscsak Viperánál voltak a nyerő lapok, és ellenfele a győzelem után máris besöpörte az aranyakat.

– Ezt nem hiszem! Véletlenül hagyott el a szerencsém! A következő körben mindent visszanyerek – nyögte Bojtos Benedek, és azonnal újabb osztást követelt.

– Az a kérdés, van-e miből kifizetned, ha újra veszítesz? – kérdezte udvariasan Vipera. – Mert a kártyartozást nem szokás másnapra halasztani.

– Az én pénzem már odavan – csóválta a fejét Sebestyén.

– Az enyém is – búsongott Cincogi doktor.

– Az én pénzem még ládámban hever a föld alatt – sóhajtott Negró.

– Miféle pénzed? – fordult hozzá érdeklődve Vipera.

– Vettem ma néhány térképet. Nem érdekes – szólott titokzatos arccal a fedélzetmester.

Vipera sunyi mosolyra húzta a száját. Úgy látszik, az a balfácán Kavicsovics mégiscsak sikerrel járt, és sikerült rásóznia pár hamis térképet egy nálánál is nagyobb balekra.

– Sajnos nincs már semnim, csak a Szélkirálynő! – tárta szét a mancsát lemondóan a kapitány. Rettentően fájlalta, hogy nem lesz alkalma visszanyerni a pénzt, amit olyan ügyesen gyűjtött össze az este folyamán.

– Nem bánom. A hajót is elfogadom tétnek – legyintett nagy-lelkűen Vipera.

A kapitány megelégnékült. Egészen biztos volt benne, hogy a következő körben neki kedvez a szerencse, és nemcsak az előbb elveszített aranyakat nyeri vissza, de az ellenfele összes tartalékát is elnyeri. Ezt természetesen nem fogja megtartani, hanem szétosztja a legénység között, hadd legyen a matrózoknak is emlékezetes ez a mai este.

– Mit szóltok, fiúk? – kérdezte Bojtos Benedek izgalomtól remegő hangon. – Ha jó lapjaim lesznek, felteszem a Szélkirálynőt, visszanyerjük ezt a rengeteg aranyat, és nektek is jut belőle!

A legénység felhördült, de meglepő módon senki sem tiltakozott. A máskor igencsak óvatos, megfontolt társaság a bátorság-szérumtól elveszítette a józan ítélőképességét, és most mindannyian úgy érezték, hogy a kapitány nagyszerű ötlettel állt elő. Mi sem könnyebb, mint feltenni tétnek a hajót, hogy legyen mivel visszanyerni azt a sok pénzt!

Egyedül Balikó rémült meg. Bár ő is fogyasztott a szérumból, mégis tiszták maradtak a gondolatai. Talán azért, mert valóban bátrabb volt a többieknél, talán csak azért, mert rengeteg tragikusán végződő pókercsatáról mesélt már neki Fecó, mindenesetre őszintén megrettent a kapitány ötletétől, és azonnal megpróbálta lebeszélni. De Vipera résen volt. Ugyan ő sem értette, hogyan lehet ennyire könnyelmű egy hajóskapitány és a teljes legénysége, de azt szentül eltökélte, hogy nem hagyja veszni a lehetőséget. Hű bandája már a parti kezdete óta a közelből figyelt. Bár Pimpó, Agyabugya és Tipli Tihámér eddig a szomszéd asztalnál poharazgatott, mintha sosem látták volna Viperát, főnökük egyetlen intésére máris felpattantak, szó nélkül felkapták és magukkal cipelték a kétségbeesetten kapálódzó Balikót. A kártyajátéktól felhevült matrózoknak fel sem tűnt, hogy a legénység legifjabb tagját kidobták a mulatóból.

Bojtos Benedek megnyugodott, hogy tervét az egész legénység támogatja, ezért kijelentette, hogy folytathatják a partit, mert fedezetnek felteszi a Szélkirálynőt. Vipera elégedetten bólintott. Kétsége sem volt afelől, hogy ki lesz a következő körben a győztes. Igazán gyerekjáték egy magafajta hamiskártyásnak átverni ezt a kezdő, pókerben tapasztalatlan kapitányt!

Osztott, a kapitány két lapot cserélt, ő hármat, aztán megtették tétjeiket. Bojtos Benedek egyetlen percre sem kételkedett a győzel-

mében. Négy királyt, vagyis egy királysópóker tartott a mancsában. Kis híján dalolni kezdett örömeiben, annyira biztos volt a sikerében. A Döglött Deguban szinte vágni lehetett a csendet, amikor magabiztos ábrázattal az asztalra terítette a lapjait. De Viperának arcizma sem rezgett. Kifejezéstelen tekintettel tett le a kapitány elé négy ászt. Az ászpóker láttán a körülöttük állók felhördültek.

Bojtos Benedek zavartan nézett körül. Egyszerűen nem fogta fel, hogy mi történt.

– Azt hiszem, nem értem – dadogta. – Most akkor mi is a helyzet?

– Az történt, hogy elnyertem a Szélkirálynőt. Mostantól én vagyok a kapitánya. A legénység természetesen ki van rúgva – közölte Viperá, azzal felállt, és köszönés nélkül elindult, hogy összeszedje a csapatát, és elfoglalja frissen elnyert háromárbócosát a kikötőben.

Bojtos Benedek kétségbeesetten rohant utána, nyomában a hajó teljes legénysége.

– Állj meg, barátom! Beszéljük meg! – kiáltott a kapitány, de Viperának esze ágában sem volt társalogni.

– Ezt nem teheted velünk! Mondjuk azt, hogy nem volt érvényes ez az utolsó kör! Hiszen ez csak játék! – hadarta Bojtos Benedek.

Viperá már a mulató ajtajánál járt, de most megfordult, és lassan, hidegen, kimért hangon szólalt meg.

– A hajót a póker íratlan szabályai szerint elnyertem. Az egész kocsmá tanúsíthatja, hogy önszántadból, szabad akaratodból tet-

ted kockára. Az efféle vereségeket nem lehet visszacsinálni, kapitányom! Most menj vissza, rendezd szépen a számlád, és tűnj el a kikötőből! Ha meglátlak a hajóm közelében, a legénycimmel foglak a tengerbe dobni!

Bojtos Benedek úgy érezte, hogy hatalmas, fekete köd ereszkedik rá. Képtelen volt elhinni, hogy ez valóban megtörténhetett. Megszédült, megtántorodott, és egész testével elterült a mulató mocskos kövezetén. Cincogi doktor azonnal mellé guggolt, aggodva kereste a pulzusát, és csak akkor nyugodott meg, amikor kitapintotta a szívverését.

– Vízet és hordágyat kérek! Azonnal vissza kell őt vinnünk a...
– kezdte, de hirtelen elharapta a mondatot. A Szélkirálynőre többé nem térhettek vissza, hiszen ezen a szörnyű, rémálomnak tűnő éjszakán örökre elveszítették.

Addigra már a legénység többi tagja is körülöttük térdelt. Volt, aki csendesen sírt, Dundi Bandi remegve rágta a körmét, mások azon tanakodtak, hogyan tudnák legalább a személyes holmijukat elhozni a vitorlásról.

– A hátizsákomat csak nem nyerte el az a gazfickó – motyogta Frici.

Ám a megpróbáltatásoknak még mindig nem szakadt vége. A Döglött Degu főpincére ugyanis a megzavarodott egerek elé állt, és benyújtotta a számlát. A vacsora és az este fogyasztott italok árát még ki kellett fizetni. A kapitány, Sebestyén és Cincogi doktor aranyai mind Viperá zsebébe vándoroltak az utolsó előtti körben, így végül a matrózok saját arányaikat adták össze, hogy legalább a kétes hírű mulatóból szabaduljanak. Végül Sebestyén és Dundi Bandi kabátjából hevenyészett hordágyat készítettek, hogy legyen miben elcipelni a még mindig eszméletlen kapitányt.

A kétségbeesett, tanácstalan matrózcsapat késő éjjel kivonult az éjszakába, abban a reményben, hogy talán akad a kikötőben egy csendes park vagy üres udvar, ahol meghúzhatják magukat éjszakára.

Tizenharmadik fejezet

A vihar

Latorkúp várában éjfél után ért véget Pengecsőr báró és André de Majré lakomája. A várbeliek alaposan felöntöttek a garatra, és mire az Alabástrom Kígyó csillagkép felkúszott az égbolt tetejére, minden rabló kimerülten hortyogott vagy kókadtan gubbasztott az étkezőasztal mellett. Senkinek sem jutott eszébe, hogy megszervezze az őrzőjáratot vagy ellenőrizze a toronyban raboskodó gyerekeket.

A szökéshez készülődő Rozi és Kákompilli igazán boldog volt, amiért ilyen jól sikerült a multság. A vár főkapuját ugyan zárva találták, de Kákompilli tudta, hogy hol tartja az őrparancsnok a kulcsot. Molli vállalta, hogy beröppen az őrbódéba, és a szundi-káló örök feje fölött kihozza. Egyedül arra nem számított, hogy a rozsdás kapukulcs túlságosan nagy lesz, és apró szárnyának minden erejét össze kell szednie, nehogy lepottyantsa a köre. De Molli, erős és elszánt prizmanó lévén, összeszorította a fogát, és addig küzdött, amíg ki nem hurcolta a kulcsot a kint várakozóknak.

Kákompilli ügyesebbik szárnyával már nyitotta is a kaput, aztán megindult André de Majré kikötőben horgonyzó hajója felé, de Rozi megállította.

– Zárd vissza az ajtót, Kákompilli!

– Minek? – bámult a kuvik. – Rajtam kívül mindenki át tud repülni a várfal fölött.

– Tudom, hogy nem lehet egy csapat baglyot bezárni, de ha meglátják a nyitott kaput, rögtön rájönnek, merre menekültünk. Így talán egy darabig nem veszik észre a szökést.

Kákompilli elismerően biccentett. Űgy látszik, az egérlányka nemcsak gyönyörű meséket tud és tündérekkel barátkozik, de talpraesett és okos is!

Bár Rozi az utolsó pillanatban leakasztott a vár folyosóján a falról egy lámpást, most mégsem merték meggyújtani, nehogy valakinek szemet szúrjon a sötétben imbolygó fénypont. Szerencsére Kákompilli éles bagolyszeme éjszaka látott igazán jól, így ő vezette a társaságot a sziklák közt kanyargó ösvényen a kikötőhöz.

Pengecsőr báró baglyai mindig a saját szárnyukon közlekednek, így a kikötőben egyedül André de Majré kétárbócos vitorlása vesztegelt. Mollí máris felajánlotta, hogy körülkémleli a hajót, megnézi, hogy nincsenek-e örök a fedélzetén, és a mentőcsónakot is megkeresi. Rozi és Kákompilli eközben behúzódott egy sziklahasadékba, hogy se a várból, se a hajóról ne lehessen észrevenni őket. Kisfecő álmában forgolód-

ni próbált, de mivel a lepedő nem engedte, nyöszörögni kezdett.

– Csss, kicsikém, aludj szépen! – csitította Rozi. – Nincs semmi baj, csak sérülünk egyet!

Tíz percbe is beletelt, mire Mollí kifulladásra, fáradtan visszatért. Szerencsére a hajón nem voltak örök, és a mentőcsónakot is sikerült megtalálnia, így a kis csapat nyugodtan vízre szállhatott. Persze egyáltalán nem volt könnyű dolguk. A fedélzetre még csak-csak feljutottak, de a csónakot vízre bocsátani komoly erőpróba volt. Végül egy kötél segítségével mégis sikerült úgy leereszteniük, hogy ne csobbanjon túl hangosan. Ezután már csak az evezőket kellett leadogatniuk, és útra is kelhettek.

– Hová megyünk? – kérdezte Rozi, amikor végre kényelmesen elhelyezkedtek, és Kákompilli megragadta az evezőket.

– Nem rudom – ismerte be a bagoly. – Évek óta nem mozdultam ki a várból. Sehol sincsenek barátaim.

– Akkor bízzuk magunkat a hullámokra! – jelentette ki az egérlány. – Kár volna másfelé eveznünk, ha a sodrással is haladhatunk.

Mivel Kákompillinek sem volt jobb ötlete, hagyták, hogy a csónakot hátukra vegyék a hullámok és magukkal sodorják az ismeretlen vizekre. A bagoly evezőjével is hajtotta a lélekvesztőt, máskor igazított egyet az irányon, vagy arra figyelt, nehogy egy hevesebb hullámlökés felborítsa őket. Rozi, aki hónapok óta raboskodott már a várban, boldogan szívta magába a sós levegőt, élvezte az arcába felfröccsenő tengervizet, és megállapította, hogy a szabadság a legjobb dolog a világon.

A magukkal hozott seprűnyélből és lepedőből árbócot és vitorlát eszkábáltak, az egyre élénkülő szél belekapott a fehér vászonba, a mentőcsónak pedig szinte repült az éjszakában. A hullámok percről percre magasabbak lettek, és a kis csónak veszett tempóban száguldott. Rozi azt fontolgatta, hogy bevonja a vitorlát, nehogy irányíthatatlanná váljon a jármű, de percről percre halasztotta a döntést, hiszen minél gyorsabban sodorja őket a szél, annál nagyobb az esélye, hogy előbb-utóbb elérik a szárazföldet. Ezért aggódva bár, de eltökélten tartotta a lepedő sarkát. Kisfecó nem érezte a fenyegető veszélyt, összekucorodva, békésen aludt Rozi ölében. Mollí bebújt az egérlány kardigánja alá, nehogy a viharossá vált szél felkapja és elsodorja.

Az eső váratlanul érkezett. Úgy zúdult le az égből, mintha egy vízzel teli tömlőt hirtelen felhasítottak volna. Egy újabb szélroham kicsavarta a csónak közepébe rögzített árbóc-evezőt. Rozi ösztönös mozdulattal utánanyúlt és megragadta, de csak az evezőt sikerült megmentenie, a fehér lepedő felröppent az égbe, és a következő pillanatban eltűnt a szemük elől. A viharral képtelenség

volt szembeszállni. Rozi lekucorodott az ülések közé, hogy minél kisebb felületen tudjon belekapaszkodni a szél. Maga alá bújította Kisfecót, és csendesen fohászkodott a viharfelhőkhöz, hogy mielőbb vonuljanak el. Kákompilli sem tudott hová bújni, végső kétségbeesésében ráborult a csónak fenekén lapuló gyerekekre, hogy testével és szárnyával védelmezze őket az ítéleridőtől.

A vihar pilléként sodorta magával a menekülőket, akik a zuhogó esőben, a csapkodó villámok és mennydörgés közepette teljesen elveszítették az időérzéküket. Egyikük sem tudta volna megmondani, hogy perceken vagy órákon át tartott-e vajon a szárguldás. Aztán az őrült vágta váratlanul véget ért, mert a csónak nagyot döccent és felborult. Rozi kétségbeesetten ragadta meg az egérbabát, miközben átfutott a fején, hogy sokáig nem fogja tudni a felszínen tartani mindkettejüket, ám ekkor nagy megdöbbenésére földet érzett a lába alatt. A mentőcsónak csodával határos módon partot ért. A következő pillanatban hatalmas hullám csapott át rajtuk, és kis híján vissz sodorta őket a vízbe, de az egérlány fél kézzel megragadott egy kiálló gyökeret.

Bár az őrjöngő viharban semmit sem láttak, annyi bizonyos volt, hogy a csónakot egy szigetre vetette a vihar. Kákompillinek is sikerült a parton megkapaszkodnia, így átmenetileg biztonságba jutottak. Csakhogy a vadul csapkodó hullámok bármikor visszashorhathatták őket a vízbe, így mielőbb beljebb kellett evickélniük a szárazföldre. A következő villám fényében megpillantották, hogy nem sokkal messzebb sziklafal, körülötte pedig sűrű erdő magasodik.

– Jussunk el oda! – süvöltött Rozi, és csak Kákompilli bólintásából tudta, hogy a bagoly érzékeny füle a vad szélzúgásban is megértette a szavát.

Nem volt könnyű a szakadó esőben és erős szélben elvergődni a sziklafalig, de hosszas küzdelem árán végül mégis sikerült. Itt azonban olyan félelmetesen hajladoztak a fák és zúgtak a lombok, hogy Rozi úgy vélte, kockázatos volna bemerészkedniük az

erdőbe. Szerencsére Kákompilli észrevett a sziklafalban egy üreget, ahová behúzódtak. Amint bejutottak a szélről és esőről védett zugba, kimerülten roskadtak a földre. Nem törődtek többé sem a külvilággal, sem azzal, hogy vajon a rejtekhelyük tovább folytatódik és barlanggá öblösül-e a szikla belsejében.

Rozi megsimogatta az ijedten pislogó egérfiúcska fejét, és elismerően így szólt:

– Kisfecó, látszik, hogy az apukád vérét örökölted! Áthajóztad az éjszakát, túlélteél egy hajótörést és egy vihart, és közben egy picit sem sírtál! Te vagy a világ legbátrabb babája!

Kisfecó aprócska karjával átkarolta Rozi nyakát, mintha azt akarta volna mondani, hogy az egérlány gondoskodása nélkül bizony nem tudott volna ilyen bátran viselkedni. Rozi cuppanós pusztit nyomott a pofijára, aztán lerángatta róla az átázott ruhákat. A sziklaüregben fülledt volt a levegő, a vizes ruhák nélkül sokkal melegebben érezték magukat. Mollinak hangosan korgott a gyomra, de Rozi megvigasztalta.

– Nincs miért aggódnod, Mollikám! Ha elcsitul a vihar és kisüt a nap, hatalmas lakoma vár rád!

– Ideje volna! – bólogatott keserves ábrázattal Molli, és a hasára tapasztotta a kezét, hátha akkor nem hallatszik a korgás.

– Mi rosszabbul jártunk – sóhajtott Rozi. – Odaveszett az elemózsia, amit a várból hoztunk.

– Biztos találunk ehető gyümölcsöket, ha eláll az eső! – jelentette ki Molli.

– Addig viszont szundítsunk! – indítványozta Kákompilli, és ez ellen senkinek sem volt ellenvetése. Néhány perc múlva a négy kimerült hajótörött már az igazak álmát aludta.

Egyikük sem tudta, mennyi ideig szundikáltak, de amikor kinyitották a szemüket, nyoma sem volt viharnak és szélzúgásnak. Kintről az eső utáni napsütésben lélegző erdő bódító illata áradt, és barátságos sárga fény szűrődött az odúba.

- Ebéd! – kurjantott Mollí, és máris kilibbent a levegőre.
Vagyis csak libbent volna, mert az első szárnycsapás után ré-
mülten huppant vissza Rozi vállára.
- Senki ne mozduljon! – recsegett egy barátságatlan hang a nyí-
lás bejáratánál. Kákompilli, Rozi és Mollí óvatosan körülnézett.
Amennyire a félhomályban kivehették, több száz apró élőlény állt
körülvöttük. Bár első látásra feketének tűntek, a beszűrődő fény-
ben itt-ott vörös, sárga, neonzöld és türkizkék színek villantak fel.
Az apró testű állatok ott nyüzsögtek az üreg falán, a boltozaton
és a földön is.
- Kik vagytok, és mit akartok tőlünk? – kérdezte óvatosan Rozi.
– Még hogy mit akarunk?! – hördült fel az egyik alak, mire az
üregbe gyűlt lények gúnyos kvattyogásba kezdtek.
- Még ők kérdezik, hogy mit akarunk!
– Mondd meg nekik, Dendrotti, hogy mit akarunk! – harsogott
az egyik alak, mire a barátságatlan hang gazdája rázendített.
– Nyugtot akarunk! Vissza akarjuk kapni elrabolt társainkat!
És legfőképpen bosszút akarunk állni a fosztogatásért!
– Mi nem bántottunk titeket! – jelentette ki Rozi, és megpró-
bált felülni, de a kuruttyolás fenyegető zúgássá erősödött.
– Ha megmozdultok, megismeritek a mérgünket! Minden dár-
dát bemártottunk a szerbe, ami annyi szenvedést okozott már!
– Ti békák vagytok! – kapott észbe Kákompilli.
– No lám, mégiscsak ismeresz minket! A főrabló elárulta magát!
– vartyogott diadalmasan a Dendrottinak nevezett alak.
– Tévedtek, mi nem tartozunk közéjük! – tiltakozott Kákom-
pilli. – Mi Pengecsőr báró elől menekülünk.
– Most persze letagadod! – zúgott a tömeg. – Valld csak be,
hogy újabb rabokért jöttetek! Sokan odaragadtak az enyves ágak-
hoz, most biztos őket akarjátok magatokkal vinni!
– Egy szót sem értek az egészből! – mondta haragosan Rozi.
– Menekülők vagyunk, akik véletlenül keveredtek ide. Ha a társa-

tok csapdába estek, segítünk őket kiszabadítani, de előbb el kell mondanotok, hogy mi ez az egész.

A békák összetanakodtak. Rozi és a még mindig alvó egérbaba szemmel láthatóan nem tartozott a baglyok közé, de Kákompilliben ősi ellenségüket vélték felismerni. Egy Udinka nevű békalány a jövevények védelmére kelt, és váltig állította, hogy a kedves ismeretlenek semmiképpen sem lehetnek a baglyok szövetségesei. A vartyogó tanács hosszas kuruttyolás után végül úgy döntött, hogy Kákompillit továbbra is az üregben tartják, de Rozi kísérelhet a levegőre, ahol a békák szószólója elmeséli a háborús készültség okát.

– Gyerünk, ne húzd az időt! – sürgette az egérlányt Dendrotti.

– Mássz ki gyorsan! A kuvik itt marad!

– Maradjatok a fák takarásában! – huhogott Kákompilli. – Latorkúpon már biztos észbe kaptak, és a keresésünkre indultak. Nem lenne jó, ha egy kósza járőr kiszúrna a magasból!

– Ne aggódj, Kákompilli! Hamarosan visszajövünk érted! – szólt hátra Rozi, miközben felkapta Kisfecót, és kimászott a nyíláson. Molli közvetlenül a nyomukban repült, nehogy lemaradjon az izgalmasnak ígérkező eseményekről.

Tizennegyedik fejezet

A léghajó

Misztrál Artúr igazán remekül értett a hőlégballon irányításához. Bár a sziget alig kínált leszállási lehetőséget, neki mégis sikerült az egyetlen tisztás kellős közepén leereszkednie. Amint az utazókosár biztonságosan földet ért, ő máris kérdések özönét zúdította a bokrok mellett várakozó Ruminire és Ámbrás Ambrusra.

– Nahát, ti ismeritek egymást? Nem azt mondtad, Rumini, hogy egy nagy háromárbócoson szolgálsz? Hogy kerültetek ide együtt erre a lakatlan szigetre? És az a fiatal opálbálna? Csak nem sérült meg? Láttam ám a magasból, hogy valami gond volt vele, ugye, nem nagy a baj? És egyáltalán, miért kellett leszállnom? Segítsek valamiben?

Ámbrás Ambrus türelmetlenül intett.

– Csukd be a szád, Artúr, hogy más is szóhoz jusson! Elmondom, mi a helyzet.

A bálnaőr röviden elmesélte Rumini és Cetli ismeretségének történetét, aztán elmagyarázta, hogy a matrózfiúnak mielőbb el kéne jutnia a Pattantyús-szigetre, Ördögrokolya városába.

– Elég hosszú út, léggömbbel több napig is eltarthat – hümmögött Artúr. – De ördögien szép arrafelé a táj! Egyetlen tengeren sincs annyi sziget, mint itt, a mi vidékünkön. Fentről nézve igazán festői a sok kis zöld folt a nagy kék tenger közepén. Velem tartasz? Magammal vigyelek?

– Nagyon hálás lennék, Artúr! – derült fel Rumini képe.

– Akkor ne tétovázzunk! Most kedvező a széljárás, ha elcsípünk egy jó áramlatot, talán két nap alatt odaérünk!

– Nahát, ez pont olyan, mint a hajózás – ámult Rumini. – Széljárás, áramlatok, még jó, hogy zátonyok nincsenek.

– Azok tényleg nincsenek – hagyta rá Artúr –, bár ha alacsonyan szállok, egy-egy magasabb fa vagy világítótorony csúcsán is könnyű fennakadni.

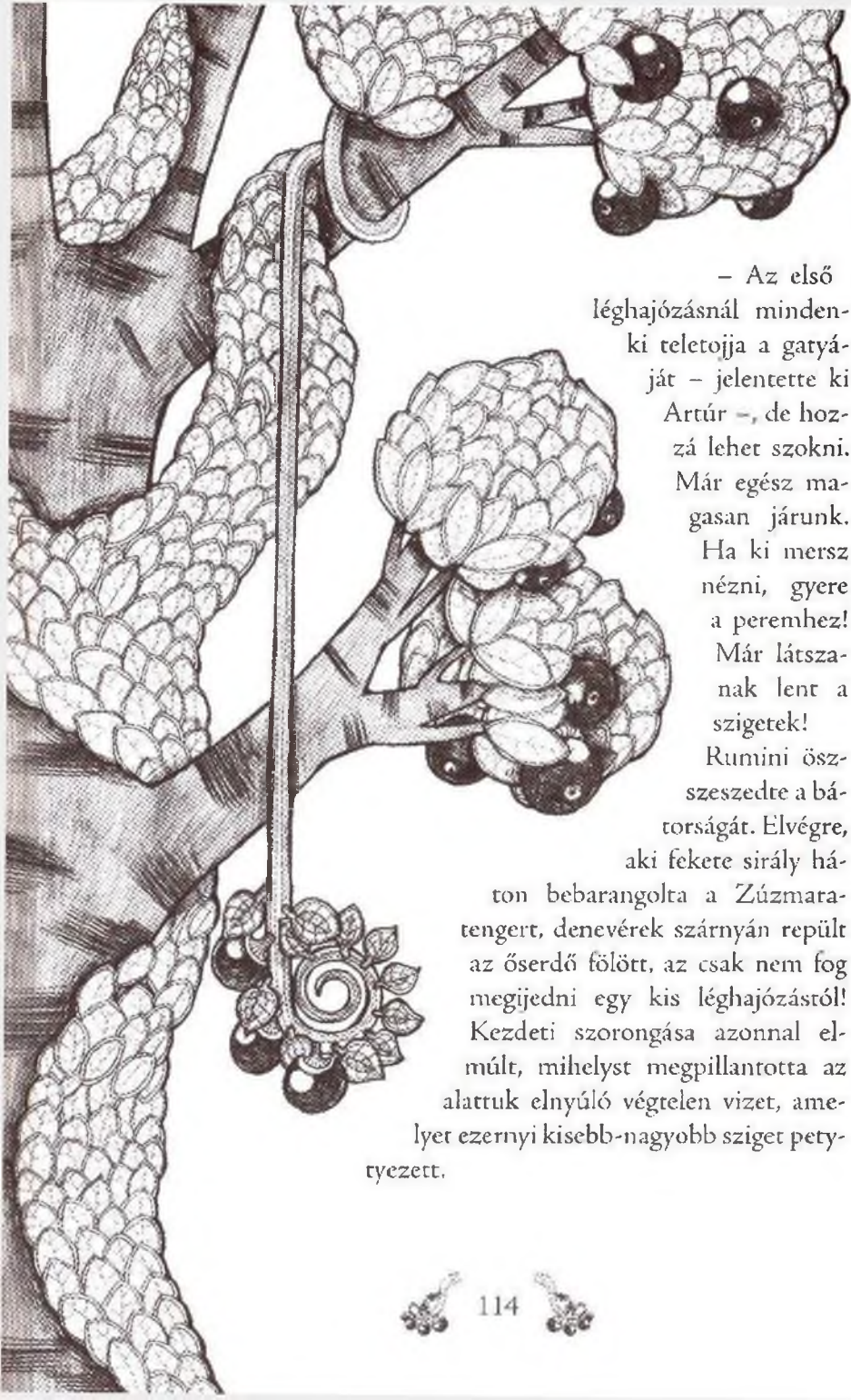
Látva Rumini rémült tekintetét, Misztrál Artúr elnevette magát, és megígérte, hogy mindig kellő magasságban fognak utazni. Aztán búcsút vettek Ámbrás Ambrustól, aki már alig várta, hogy újra vendégei, az opálbálnák nyomába szegődhessen. Miután a bálnaőr felhúzta a horgonyt, Ruminiék Artúr útmutatása szerint nekifogtak, hogy a léggömböt előkészítsék a felszálláshoz. A matrózfiú még jól emlékezett az első találkozásukra, így pontosan tudta, hogyan kell a ballon szájánál tüzet rakni, hogy a felszálló meleg levegő egyenesen a léggömb belsejébe szálljon, és a magasba emelje.

Miközben az indulásra vártak és Artúr a tüzet szította, Rumini körülnézett a környéken. Az egyik fán lédús, vörös gyümölcsök nőttek, ezekből szedett egy kosárra valót az útra. Egy sziklahasadékban forrásvízre is bukkant, így a léggömb kiürült vizeztömlőit is sikerült újratölteniük. Mire a ballon megtelt levegővel, a léghajó is megtelt enni- és innivalóval. Rumini elhelyezkedett az utazókosárban, és izgatottan leste Misztrál Artúr szakszerű mozdulatait. Amint a rögzítőkötelet eloldotta, a léggömb emelkedni kezdett. Rumini eleinte nem aggódott. A léggömb utastere nagyobb és kényelmesebb volt, mint a Szélkirálynő árbóckosara, ráadásul egyelőre pont olyan magasságban jártak, mint amilyen magasra a vitorlák felcsavarása közben is fel kell mászni a matrózoknak.

Hanem amint a léggömb feljebb emelkedett, Rumini jobbnak látta lekuporodni az utazókosár aljába. Misztrál Artúr újra elnevette magát.

– Kérsz egy csepp bátorságszérumot?

– Kösz, nem – dühnyögte Rumini. – Nem félek, csak elsőre kicsit furcsa.

– Az első léghajózásnál mindenki teletolja a garyáját – jelentette ki Artúr –, de hozzá lehet szokni. Már egész magasan járunk. Ha ki mersz nézni, gyere a peremhez! Már látszanak lent a szigetek! Rumini összeszedte a bátorságát. Elvégre, aki fekete sirály háton bebarangolta a Zúzmaratengert, denevérek szárnyán repült az őserdő fölött, az csak nem fog megijedni egy kis léghajózástól! Kezdeti szorongása azonnal elmúlt, mihelyst megpillantotta az alattuk elnyúló végtelen vizet, amelyet ezernyi kisebb-nagyobb sziget petyezett.

– Mindegyiken laknak? – érdeklődött a kisegér, de Misztrál Artúr a fejét rázta.

– A többség lakatlan, vagy rablóbandák tanyáznak rajta. Errefelé nem életbiztosítás taláalomra leszállni valahol.

Rumininek támadt egy gondolata. Fecótól tudta, hogy a kisfiát és Sajtos Rozit baglyok rabolták el. Hátha Artúr róluk is hallott! A világutazó tűnődve meredt a messzeségbe, aztán kijelentette, hogy baglyok egyedül a Latorkúp nevű szigeten tanyáznak, de ő annak a közelébe sem megy, mert állítólag egyetlen karmolásuk is halált okoz!

– Pengecsőr báró rablókuvikjai életveszélyesek! Kedvtelésből is támadnak, azt élvezik, ha pusztíthatnak! Eszedbe ne jusson odamenni!

Rumini nagyot sóhajtott. Valószínűleg éppen ezek a baglyok őrzik Rozit és Kisfecót, így előbb-utóbb muszáj lesz látogatást tenniük Latorkúp szigetére.

– Már csak Fecót kellene megtalálnom – gondolta. De nem maradt ideje tovább tűnődni, mert Misztrál Artúr újra faggatni kezdte, ezúttal Fecóról, Roziról és elvesztett társairól. Rumini sokáig mesélte a kalandjait, Misztrál Artúr pedig újabb és újabb részleteket akart tudni, végül elismerően csettintett.

– Ez nem semmi, öcsém! Akkor most egyszerre több küldetésed is van, ha jól számolom. Egy, keresed a Szélkirálynőt a társaidal, ezért el kell jutnod a Pattantyús-szigetre, kettő, meg kell találnod a bálnavadászhajót, hogy kiszabadítsd a Galléros fiút, három, Latorkúp várában ki kell cseleznetek a baglyokat és kiszabadítani a kislányt meg a babát, már amennyiben tényleg ott őrzik őket, titeket pedig nem emésztenek el menet közben a kuvikok.

– Így van – biccentett Rumini. – Végül is nem olyan vészes.

– Igazad van, csak lazán! – csettintett elismerően Artúr. – Kár túlaggódni az efféle kalandokat.

Mivel Rumini belefáradt a mesélésbe, most ő kezdte kérdezgetni Artúrt, aki igazán mindent tudott az alattuk elterülő vidékről. Évek óta röpködött léggömbjével a Szila-tenger végtelen tükre és a Kartács-tenger megannyi földdarabja felett, ismerte az opálbálnák mozgását, a különleges formájú szigetek partvidékét, a lent elterülő városkák éjszakai fényeit. Délután a régi időkben zajló kincsvadászháborúkról mesélt Rumininek, este azonban, amikor leszállt a sötétség, a háború előtti birodalomra, a mesésen gazdag és szép Opálföldre terelte a szót.

– Itt még a kutakból is opálos víz fakadt – magyarázta. – Azok pedig úgy csillognak éjszaka, mint a földre pottyant csillagok.

– Nem is tudtam, hogy az opál világít a sötétben – ámult Rumini.

– Magától nem is – rázta a fejét Artúr. – De ha látnád telihold idején! A kutak vize visszatükrözi a holdfényt. Csudaszép olyankor a táj!

– Nem veszélyes éjszaka repkedni? – jutott Rumini eszébe.

– Égbe nyúló sziklák közé nem merészkednék. De itt, a tengeren mi bajunk lehet? – mosolygott Artúr.

Valóban nem esett bántódásuk, bár egész éjszaka úton voltak. Misztrál Artúr nem szeretne alvásra fecsérelni a drága időt, így napfelkelteig vígan szállt a léggömb. Rumini viszont a kosár padlójára kucorodott, magára húzott egy pokrócot, és olyan édesen aludt, mintha a Szélkirálynőn lett volna a saját kényelmes ágában. Reggel leszálltak egy kis szigeten, hogy megrornáztassák elgémberedett tagjaikat, és megmosakodjanak a fák közt kanyargó patak vizében, aztán folytatták útjukat a Pattantyús-sziget felé.

A léghajón nincsen kormány, Misztrál Artúr mégis remekül irányította a repülő szerkezetet. Ismerte az uralkodó légmozgásokat, tudta, milyen magasságban lehet felkapaszkodni a délkeleti áramlatra, és mikor kell magasabbra emelkedni, ha más irányba akarja sodortatni magát. Rumini elbűvölten figyelte, ahogy útitársa keze

alatt a hatalmas ballon mindig arrafelé halad, amerre szükséges. Kora délután Artúr is ásítózni kezdett, ezért megkérte Ruminit, hogy néhány órára vegye át a ballon irányítását.

– Nincs más dolgod, mint tartani az irányt – magyarázta. – Ez a légáramlat egyenesen Ördögrokolya felé visz minket. Csak arra figyelj, hogy ha ereszkedni kezdenénk, szítsd fel a tüzet! De ne túlságosan, mert ha ennél magasabbra emelkedünk, akkor már a keleti szélcsatornába jutunk.

Rumini megígérte, hogy mindent pontosan úgy tesz, ahogy Artúr magyarázta, és bármilyen gond esetén azonnal felébreszti. De eleinte nem kellett aggódnia. A léggömb békésen suhan a távoli szigetek felé, és Rumini legnehezebb feladata az volt, hogy nyitva tartsa a szemét, amely minduntalan le-lecsukódott a bályasztó repüléstől.

– Nem alhatok, nem alhatok! – mormolta magában eltökélten. – Én vagyok most a kapitány! Meg a kormányos – tette hozzá. – Sőt, a fedélzetmester és a legénység is egy személyben! – döbönt rá kiszáradva.

Hangosat kordult a gyomra.

– Bár én lehetnék a hajószakács is! – sóhajtott, de aztán észébe jutott a finom, lédús gyümölcs, amit a szigeten szedett indulás előtt. – Legénység, sorakozó! – kommandírozott saját magának.

– Rumini kapitány parancsára Rumini szakács extra adag gyümölcsöt oszt a legénységnek. Az első Rumini fedélzetmesteré lesz, a második Rumini doktoré, a harmadik Rumini matrózé. A negyediket eltesszük a hétralvó Artúrnak, az ötödik legyen Rumini hajósinasé, a hatodik pedig Rumini kormányosé. Ki maradt ki? Hát persze, Rumini őrszem! Máris övé a hetedik gyümölcs! Az utolsó szemet pedig eltesszük Artúr kapitánynak, hogy legyen mit ennie, ha majd ha visszaveszi a szolgálatot.

De Artúr kapitány egyelőre az igazak álmát aludta. Rumini egy darabig kémlelte a messzeséget, aztán azon tűnődött, hogyan

fogja megralálni és kiszabadítani Galléros Fecót, utána a tengert pásztázta, hátha megpillantja a Szélkirálynőt. Elvégre ők is ebből az irányból hajóznak a Pattantyús-sziget felé! Micsoda móka lenne fölérjük szállni és leintegetni! Hogy örülne Balikó! Negró meg biztosan azt hinné, hogy kísértetet lát! Rumini érezte, hogy gondolatai egyre távolabb repítik, ahogy újra úrrá lesz rajta az álmoság.

– Artúr, hadd aludjak most én! – bökte meg a kosár sarkában szundikáló alakot.

– Rendben, Rumini, öt perc és átveszem! – motyogta Artúr.

Rumini megnyugodva dőlt hátra. Mindjárt elengedheti magát, Artúr máris felkel, és újra ő fogja irányítani a ballont. A gondolat olyan kellemes volt, hogy egészen elzsongította.

Amikor legközelebb magához tért, sötét éjszaka volt már, az eget sűrű felhőréteg borította, és a léggömb örült tempóban száguldott, amerre a viharos erejű szél sodorta. Misztrál Artúr még mindig az igazak álmát aludta a kosár mélyén.

– Ébresztő! – ordított Rumini, és a nagyobb nyomaték kedvéért megrázta horryogó útitársát.

– Mi történt? Hol vagyunk? – tért magához Artúr, de felállni nem tudott, mert a szél kis híján kisodorta a kosárból.

– Nem tudom, én is elaludtam! – igyekezett Rumini túlharsogni a szélzúgást. – Le kellene szállnunk! – tette még hozzá, mert biztos volt benne, hogy a ballon köteleit az orkán előbb-utóbb szétszaggatja, és mindketten a tengerbe fognak zuhanni.

– Kösz a tippet! – üvöltött Artúr, kezével jelezve, hogy az ügy teljesen reménytelen, mert a szélvihar úgy sodorja a ballont, mint egy száraz falevelet.

– Akkor mit csináljunk? – harsogta kétségbeesve a matrózfiú.

– Kapaszkodjunk és imádkozzunk! – adta ki a parancsot Artúr, és a jó példával elől járva mindkét mancsával belecsimpaszkodott a kosár peremébe.

Tizenötödik fejezet

Kalendula anyó

Balikó idegesen toporgott a Döglött Degu előtt. Bár a vihar java elkerülte a várost, az eső így is alaposan rázendített, és hideg szél süvített végig a házak között. Balikó legszívesebben visszatért volna a Szélkirálynőre, de megbénította az aggodalom. Egyetlen lépésnyire sem mert távolodni a helytől, ahol számára érthetetlen módon mindenki megbolondult. Vissza nem mehetett, mert a kidobólegények zord tekintettel őrizték az ajtót, ezért egy eresz alá húzódva fohászkodott magában, hogy a társai ne tegyenek örültséget. Ám amikor fél óra múlva megpillantotta a bárból kilépő kétségbeesett, megzavarodott társait, rögtön tudta, hogy megtörtént a lehető legszörnyűbb dolog: oda a Szélkirálynő!

A tengerészek tanácstalanul néztek össze. Mindannyian tudták, hogy a hajóra visszatérni értelmetlen, Vipera valószínűleg már meg is szállta a bandájával, és egy csapat rablóval harcba szállni tomboló viharban, éjnek idején, egy ismeretlen kikötőben csak bajt okozhat. A nagy ijedelemtől a bátorságszérum hatása mindenkiből elpárolgott, és a matrózok hirtelen maguk sem értették, miként kerülhettek ebbe a rettenetes helyzetbe. De hiába tűnt felfoghatatlannak az egész szörnyűség, abban megegyeztek, hogy a Szélkirálynő elvesztése nem rémálom, hanem nagyon is valóságos.

Először is a kapitányt kellett biztonságba helyezni. Bojtos Benedek a friss levegőn sem tért magához, ájultan feküdt a hevenyészett hordágyon, és Cincogi doktor egyre jobban aggódott, hogy mi lesz, ha nem sikerül időben orvosságot szereznie.

– Minden városban szokott lenni kórház – jelentette ki fennhangon a doki. – Mielőbb oda kell vinnünk a kapitányt!

Csakhogy egyikük sem tudta, merre induljanak. Jóval elmúlt már éjfél, a kikötőben csupán néhány szakadt alak csellengett, de mindannyian eliszkoltak, amikor a tengerészek megszólították őket. A csapat végül elindult a szebben kivilágított városrész irányába, de hamarosan belátták, hogy túlságosan ver az eső, és túl nagy a város ahhoz, hogy a puszta véletlenre bízzák a kórház megtalálását. Végül fáradtan berértek egy útjukba eső kis parkba.

Egy nagy fa tövében óvatosan lefektették a kapitányt, aztán mindannyian köré telepedtek, hogy itt vészeljék át az éjszakát. A sűrű lombok felfogták a záport, a környező bokrok pedig a szél erejét is megtörték, így a társaság viszonylagos menedékre lelt. Senki sem beszélt, a kimerült, csuromvizes legénység csüggedt hallgatásba burkolózott.

Titkon mindannyian azt remélték, hogy ha elszundítanak, ébredés után a saját ágyukban találják magukat a Szélkirálynő fedélzetén. Többen le is hunyták már fáradt szemüket, amikor a sövény túloldaláról motoszkalás hangzott fel. Frici, Brúnó, Roland és Sebestyén azonnal talpra szökkent.

– Ki jár itt? – kérdezte Sebestyén, aki tudta, hogy amíg a kapitány gyengélkedik, első tisztként át kell vennie az irányítást.

A csörtetés azonnal megszűnt, a bokor túloldalán mázskáló alak nyilvánvalóan megtorpant.

– Ki jár itt? – ismételte meg a kérdést Sebestyén immár hangosabban. – Akárki vagy is, nem kell félned tőlünk!

– Tudom, hogy nem kell – hangzott a válasz, és a sötét ágak mögül előripegett egy hajlott hátú, idős alak. Az arcát és a ruháját ugyan nem lehetett látni a sötétben, de a hangja alapján nem is volt kétséges, hogy egy vénségesen vén anyóka áll előttük.

– Nem tudja, hol találjuk a kórházat? – bátorodott fel az öregasszony láttán Cincogi doktor.

– Dehogynem tudom, itt van a közelben! – jelentette ki az anyó. – Meg is mutatom, csak kövessetek!

A tengerészek feltápáskodtak. Mindannyian nagyon kimerültek ugyan, de a tudat, hogy a kapitányt a kórházban talán magához tudják téríteni, erővel töltötte el őket. Szerencsére a vihar elcsendesedett már, és az eső csak szemerkélt.

– Gyertek utánam! – mondta az öregasszony, és csoszogva, a pocolyákat kerülgetve megindult a legsötétebb sikátor felé. A tengerészek követték, percig sem gondolva arra, hogy a vénség talán nem is a kórházba vezeti őket.

Hosszú percekén át kanyarogtak a barátságtalan, szűk utcákon, míg végül az anyó megállt egy roskatag viskó előtt.

– Megérkeztünk. Kerüljerek beljebb! – mondta kedvesen.

– Hiszen ez nem is kórház! – hökkent meg Cincogi doktor. – Miféle tanyára hoztál bennünket? Biztosíthatlak, hogy az utolsó garasunktól is megszabadítottak már, tőlünk nincs mit elrabolni!

– Gyertek már! – toppantott türelmetlenül az anyóka. – Ez az egyetlen hely, ahol segíteni fognak nektek ma éjjel.

A tengerészek tanácstalanul néztek Sebestyénre és a doktorra, de az anyóka már ki is nyitotta a kaput, és bebicegett.

– Mi bajunk eshet? Tízen vagyunk, meg tudjuk védeni magunkat – mormolta Sebestyén, azzal intett, hogy kövessék, és megindult az öregasszony után.

Ütött-kopott, áporodott szagú, mégis tiszta szobába léptek. Az anyóka mécsesét gyújtott, és az imbolygó fényben a tengerészek végre megpillantották a ráncos öregasszony barátságosan csillogó szemét.

– Fektesseitek a beteget az ágyra, és vegyétek le a zubbonyát! Aztán ti is szabaduljatok meg a vizes göncöktől! – rendelkezett az anyóka, és miközben a matrózok teljesítették a kérését, ő egy kish szekrényhez tipegett, ahonnét először nyűtt ingeket és kabátokat osztott a didergő legényeknek, majd egy szépen csiszolt, halványkék üveget vett elő.

– Mondjátok el szép sorjában, mi történt ezzel a szerencsétlennel! – kérte az öregasszony, és ráncos kezét a kapitány homlokára szorította. Sebestyén beszámolója közben egyetlen másodpercre sem pillantott fel, csak a beteg rezzenéstelen arcát figyelte. Amikor a kormányos odáig jutott a történetben, hogy Vipera elnyerte a Szélkirálynőt és a kapitány ájultan csuklott össze, az öregasszony kinyitotta a kék üveget, és egy kis port szórt a tenyerébe, amivel erősen bedörzsölte a kapitány halántékát és mellkasát. A légénység feszült figyelemmel leste a hatást, de a beteg továbbra sem moccant.

– Nagy a baj, nagy a baj, kevés ide az opálpör – motyogta maga elé az anyóka.

– Mi van a kapitánnyal? Lehet rajta segíteni? – kérdezte Balikó, aki képtelen volt tovább türtőztetni magát.

– A szörnyű eset úgy megrémítette, hogy képtelen visszatérni a valóságba – dűnnyögte az öregasszony. – Ámbrakence kellene, hogy magához tudjam téríteni.

– Nem tudom, mi az az ámbrakence, de reggel elmegyünk a patikába, és szerzünk, amennyi kell! – szusszant megkönnyebbülve Sebestyén.

– Nem olyan egyszerű az, fiam! – nézett rá szomorúan az anyóka. – Az ámbrakence drágább az aranyból, ráadásul nem is kapható gyógyszertárban. Csak a hozzáértők tudják kikeverni.

– Akkor hogy fogjuk beszerezni? – rémült meg Balikó.

– Ha szerezték egy kis ámbrát, elkészítem én magam – ígérte a véség. – Hanem ámbrához jutni a mai világban... nem könnyű feladat.

– Egyáltalán mi az az ámbrá? – vágott közbe türelmetlenül Negró. – Ismerős nekem ez a szó.

– Megvan! – kapott a fejéhez Balikó. – A bálnákat szokták más néven ámbrás cetnek nevezni.

– Úgy bizony! – bólogatott az öregasszony. – Mert az ámbrát a bálnák testében termelődik. Különleges hatású, illatos anyag. A legjobb gyógyszer a világon.

– Nehezen hiszem, hogy a receficekéregnél is hatékonyabb – rázta a fejét Cincogi doktor.

– A receficekéreg véres sebekre, fájdalokra való. Ide viszont ámbrakence kell, fiacskám! – jelentette ki az anyóka.

Cincogi doktor meghökkent. Jócskán benne járt már a korban, idejét sem tudta, mikor szólította valaki fiacskámnak.

– Akkor most menjünk vissza a Szíla-tengerre, hogy kérjünk a bálnáktól egy kis ámbrát? – rémült meg Dundi Bandi. – Nem hinném, hogy adnak azok a vérszomjas dögök!

– Az opálbálnák nem vérszomjasak – rázta a fejét az öregasszony. – És talán máshonnan is szerezhethünk, de sok-sok arany lesz az ára.

– Hiszen nekünk most egy megveszekedett garasunk sincsen – fakadt ki Sebestyén.

– Pedig ha lenne, talán kiválthatnánk a Szélkirálynőt is – csilant fel Balikó szeme. – Hogy örülne a kapitány, amikor magához tér!

– Én tudom, honnan lesz pénzünk! – húzta ki magát váratlanul Negró. – Tegnap vásároltam három kincses térképet. Körbejárjuk a szigeteket, megkeressük az elrejtett aranyakat, és máris gazdagok leszünk!

– Te komolyan elhiszed ezt a mesét a térképekről? – hökkent meg Balikó. – Szerintem átvert téged az a fickó a kikötőben.

Negró szeme szikrát szórt haragjában, és kis híján galléron ragadta Balikót, hogy alaposan megrázza, amikor újra megszólalt az anyóka.

– A kikötőben hemzsegnek a csalók és a hamisítók, de a régi Opálfölde szigetein még ma is rengeteg kincs rejtőzik. Talán tényleg igazi lelőhelyet mutat valamelyik térkép.

– Hol van ez az Opálfölde? Ilyen nevet nem láttam a tengerész-térképeken – csóvára a fejét hitetlenkedve Sebestyén.

– Mindjárt elmesélem – hümmögött az anyóka. – Az álom úgyis kiszállt a szemetekből, ezen a szegény kapitányon meg egyelőre úgysem segíthetünk. Legjobb lesz, ha főzök nektek egy kis körömvirágteát, és elmondom, amit tudnotok kell a vidékről.

A matrózok hálásan fogadták az öreganyó javaslatát. Hiába voltak fáradtak, a sok átélt izgalomtól újra éberek lettek, így hát kényelemesen elhelyezkedtek a kis szobában. Ki az ágy szélére, ki a lócára, ki pedig hátát a falnak vetve a szőnyegre telepedett. A vizes kabátokat, ingeket a bútorokra akasztották. A pislákoló fényben úgy festett a kis szoba, mint egy szedett-vedett hajó, amelynek cafatokban lógnak a vitorlái.

Az öregasszony térült-fordult, és negyedóra múlva gőzölgő kannával tért vissza. Belekevert két kanál mézet, aztán bögrébbe,

csorba szélű csuprokba, kaspókba töltötte a forró italt, és kiosztotta az átfázott legénységnek. Végül ő maga is elhelyezkedett a fonott hintaszékben, összehúzta magán a vállkendőjét, és tünődve a kezére nézett.

Balikó borzongva vette észre, hogy az anyókének hat ujja van. Rövidre vágott, kerek körme különös színben játszott a fagyúgyertya fényében, mintha sokféle színű, gyöngyházfényű körömlakkal pingálta volna ki.

– Azzal kezd, hogy ki vagy te, anyóka! – kérte Sebestyén.
– A nevem Kalendula anyó – fogott bele a vénasszony a történetbe. – Egy majdnem kihalt népnek vagyok az egyik utolsó leszármazottja.

– A hatujjúak népe? – kérdezte óvatosan Balikó.

– Jó megfigyelő vagy, fiacskám! – bólintott az anyó. – Mi, topálok hat ujjal születünk, a körmünk pedig...

– Foltos! – vágta rá Balikó.

Az anyó elnevette magát.

– Én inkább opálszínűnek mondanám.

Kalendula anyó elmesélte, hogy a Kartács-tenger és a Szila-tenger vidékét hajdanán Opálföldének nevezték. A világ leggazdagabb birodalma nemcsak kincseiről, de szépségéről és az itt lakó nép jóságáról is nevezetes volt. Akkoriban furcsa, hatujjú emberkék, a topálok éltek errefelé. Békességben művelték a földet, és amikor a napi munka után kezet mostak, jól látszott, hogy mind a hat ujjukon opálfényben csillog a körmük. Opálfölde trónján évezredek óta szépséges mosolyú, ábrándos lelkű királynők követték egymást, akik szeretettel uralkodtak a gazdag birodalomban. Aztán egyszer csak minden megváltozott.

A kincskeresők és kalandorok érkezése felforgatta a topálok életét. A rablók gátlástalanul megszerezték maguknak mindent, ráadásul sokan várakat, telepeket építettek, aztán háborúskodni kezdtek, és Opálfölde hamarosan a legveszedelmesebb, leghírhedtebb birodalommá vált, amelyet megközelíteni is életveszélyes volt. A békés topálok tehetetlenek voltak a kalandorokkal szemben, nem tudták, hogyan kell harcolni, megvédeni a javaikat, hiszen ők soha nem tanulták az erőszakot. Az utolsó topál királynő, Tégedille megpróbált harcba szállni a fosztogatókkal, de a rablók serege hamarosan megfutamította. A királynő kétségbeesetten menekült szigetről szigetre, de üldözői vicsorogva lihegték a nyomában.

Kalendula anyó elhallgatott, tünődve meredt a kis szoba félhomályos sarkába.

– Mondd tovább! Mi lett a királynővel? – sürgette Balikó.

– Senki sem tudja. Évszázadokkal ezelőtt történt az eset, és csak legendák maradtak fenn az eltűnéséről.

– Miféle legendák? – kérdezte Balikó, aki cseppet sem szerette a befejezetlen történeteket.

– Ismerek egy régi-régi éneket, amit még a nagyanyámtól tanultam – mondta Kalendula anyó, azzal halkán zümmögni kezdte a dalt:

*Fut, menekül Tégedille,
de üldözők a nyomában.
Nem rejti el barlang mélye,
nem bújhat a föld gyomrába.
Sűrű bozót nem ad enyhét,
nem fogadja be az ég sem.
Észak, nyugat, dél és kelet
menedéket nem ad mégsem.
Ám mielőtt összerogyna,
opáleső hull az égből,
és a királynő megmenekül
az üldözők seregétől.
Földi kutak égi fénye,
észak, nyugat, dél és kelet
tükörbe néz a telihold
a királynőt közbül leled!
Harminchárom ezüstoszlop
őrzi testét – lelke pille.
Keresheted, mégsem sejtéd,
hol rejtőzik Tégedille.*

– Én ebből egy szót sem értek – mérgelődött Negró. – Mi az, hogy harminchárom ezüstszlop őrzi testét? Bezárták talán egy várba? Vagy egy oszlopcsarnokba? Egyáltalán, hol vannak erre felé ezüstszlopok?

– Éppen ez az, hogy sehol – felelte az anyó. – Ezerszer átkutatták már Opálfölde minden zegzugát, de a dalban szereplő ezüstszlopokat nem találta meg senki.

– Utálom a legendákat – morgott Negró. – Felesleges időhúzás. A világban is rendet kell tartani, nemcsak a fedélzeten!

– Nekem tetszik ez a dal. Énekeld el újra, kérlek! – motyogta Balikó alig hallhatóan.

Kalendula anyó elmosolyodott.

– Későre jár, hamarosan virrad. Most aludjatok néhány órát! De nem bánom, még egyszer eldalolom nektek, hátha szebb lesz tőle az álmotok.

Az anyó halkán énekelni kezdett, a tengerészek pedig végre lehunyták fáradt szemüket, mélyeket lélegeztek, és hagyták, hogy a dallam átrepítse őket az álmok birodalmába.

Tizenhatodik fejezet

A találkozás

A léghajó, fedélzetén a két nemrég felébredt utassal, az igen csak megszeppent Ruminivel és Misztrál Artúrral, falevélként sodródott az éjszaka támadt viharban. Alattuk, nem is olyan messze, pislogó fények villantak. Bár esélyük sem volt arrafelé kormányozni a száguldó járművet, mégis felébredt Ruminiben a remény, hogy valamilyen csoda folytán segítséget kaphatnak.

- Nézd, ott egy város! – harsogta.
- Inkább egy vár! – hunyorgott Artúr.
- Ismered?
- Szerintem az Latorkúp!
- Ott lakik Pengecsőr, a kuvikbáró! – hökkent meg Rumini.
- Ott, hogy a tornádó tépje darabokra! – szitkozódott Artúr. – Jó messzire elsodródtunk!

Többet nem beszéltek. Artúr megpróbált úrrá lenni fékevesztett járművén, de nem járt sikerrel. A vihar kénye-kedve szerint sodorta őket tovább. Egyszer kis híján nekicsapódtak egy sziklatömbnek, aztán a szél újra magasba emelte a ballont. Ég és föld, élet és halál közt lebegtek órákon át, mígnem a szél ereje gyengülni kezdett, elejtette majd újra felkapta a légballont, végül egy hirtelen torpanással a feje tetejére fordította. Egyetlen pillanat alatt történt minden: Artúr nem számított a váratlan irányváltásra, ijedtében elengedte a kosár peremét és kiesett, de mire Rumini kétségbeesetten felüvöltött, a szél már új erőre kapva tovább is sodorta a ballont. A nagy sötétségben nem lehetett látni, hogy Artúr szárazföldre vagy vízbe érkezett-e, mint ahogy azt sem, hogy egyáltalán túlélte-e a zuhanást.

Rumini néhány percig még sodródott, de a ballon már olyan alacsonyan szállt, hogy beleakadt az útukba eső szigeten a fák felső ágaiba. Néhány tartókötél elszakadt, a többi azonban megfékezte a kosár száguldását, és lerántotta a földre. Rumini hatalmasat nyekkent, ahogy a sűrű aljnövényzet között földet ért. Annyi ereje maradt, hogy megmozgassa a kezét-lábát, megállapítsa, hogy csodával határos módon nem tört el semmije, aztán elveszítette az eszméletét.

Amikor magához tért, néhány pillanatig nem tudta, hol van. Hunyorgó szeme előtt fűszálak lengedeztek, szája sárral és kavicokkal volt tele, és minden porcikája sajgott. Zúgó fejében homályosan felderengett a viharban sodródó ballon, aztán a kosár borulása és a zuhanás, amely után minden elsötétült.

– Artúr! – motyogta maga elé, mert ekkor döbrent rá, hogy útitársát néhány perccel a földet érése előtt elveszítette. Erejét megfeszítve próbált feltápáskodni, ám ekkor váratlan dolog történt.

Először sikítást, aztán kacagást, végül kétkedő kiáltást hallott:

– Rumini! Te vagy az?

Egy ismerős arc hajolt fölé, a csillogó fekete szemek hitetlenkedve bámulták, aztán újra felcsendült Sajtos Rozi csodálkozó-neverő hangja:

– Jól vagy? Hallod, amit mondok? Hogy kerülsz ide? Hiszen egyenesen az égből pottyantál!

Rumini biztos volt benne, hogy agyrázkódást kapott, és most látomásai vannak. Összeszedte minden erejét, és fejét felemelve újra csak Artúr nevét nyögte.

– Jaj, Mollí, hallod, félrebeszél szegénykém! Azt hiszi, hogy Artúrnak hívják – rémült meg a Rozi formájú látomás, és egy puha kéz érintette Rumini homlokát.

– A te neved Rumini! Én pedig Rozi vagyok, nem ismeresz meg? Itt van velem Mollí és Kisfecő is. Megszökrünk a baglyoktól, és

most hazafelé tartunk. Vagyis nem tartunk semerre, mert összefőrt a viharban a csónakunk!

Erre aztán Rumini is felült, mancsával erősen megdörzsölte a szemét és a homlokát, de mivel az egérlány még mindig nem tűnt el, döbbszerűen nyújtotta ki a kezét, hogy megérintse.

– Jaj, el is felejtettem, hogy te meg Balikó hisztek a szellemekben – kacagott Rozi. – Igazi vagyok, ne aggódj! – azzal nagy jókedvében megölelte Ruminit.

A matrózfiút melegség járta át, aztán elvörösödött, és arra gondolt, micsoda szerencse, hogy ezt Balikó nem látja, mert innentől kezdve se vége, se hossza nem lenne a gúnyos megjegyzéseinek. Közben Rozi is elengedte, és türelmetlenül bámult rá.

– Szedd össze magad, mert megőrülök a kíváncsiságtól!

De Rumini még mindig nem szólalt meg, hanem kimeredt szemmel Mollira bámult.

– Nem értem... egy prizmanó lány... Mirkó... Hogy kerültem Napfényszirtre? – motyogta.

Rozi türelmetlenül megragadta a kezét, közelebb hajolt és a szemébe nézett.

– Ez itt Molli, akivel eddig még nem találkoztál. Nincs itt semmiféle Napfényszirt. Kérlek, inkább mondd el, hogy kerültél ide!

Rumini pislogott. Még mindig nem ocsúdott fel teljesen a meglepetéstől.

– Nyilván ezzel a színes izével jöttél, és téged is elkapott a vihar – próbált segíteni az egérlány.

Rumini végre erőt vett magán, megköszörülte a torkát és akadózva megszólalt.

– A Szélkirálynővel indultunk. Velünk jött Fecó is, hogy megkeressen titeket...

– Micsoda? Fecó kiszabadult? – vágott közbe Rozi, és izgatottan felkapta Kisfecót, akit első csodálkozásában a fűbe ültetett.

– Hallod ezt, kicsikém? Mondtam én, hogy eljön értünk a papád!

Elnémult, és rémülten meredt Ruminire.

– Hol van most Fecó? Ugye, nem esett baja a viharban?

– Nem hinném – sietett megnyugtatni Rumini. – Már egy-két nappal ezelőtt elváltak útjaik.

Rozi megkönnyebbült sóhajtás után máris újabb kérdésáradatot zúdított rá.

– Miért váltatok el? Hol a Szélkirálynő? És honnan tudátok egyáltalán, hogy itt keressetek?

– Te magad írtál Fecónak üzenetet – mosolygott Rumini. – Figyelj, elmondom gyorsan az egész ügyet, csak ne vágj közbe!

– Hé, csak nem fogtok itt nekem mesedélutánt tartani? – csattant fel egy mérges hang Rumini háta mögött.

– Tíz percet adj, Dendrotti, mert megöl a kíváncsiság! – nézett a hang irányba kérlelő tekintettel Rozi.

Rumini megfordult, és egy apró, fekete békát pillantott meg, akinek oldalán élénk türkizkék csík ékeskedett. Körülötte, a kosár és a fűben összegabalyodott színes ballon felületén tarka békák serege tanyázott.

– Ez itt Dendrotti és a csapata – magyarázta Rozi. – Állítólag nagyon veszélyesek, persze csak akkor, ha mérgesek, mert amúgy nagyon cukik, főleg, amikor ilyen dühösen forgatják a kis szemüket!

– Nyílméregbékák vagyunk! Még szép, hogy mérgesek vagyunk! – harsogott Dendrotti.

– Attól még, hogy mérgező vagy, nem kéne állandóan mérgelednöd! – csóválta a fejét Rozi.

– Én nem is vagyok olyan mérges – kuruttyolt Udinka. – A rózsaszín csík inkább csinos, nem igaz, Rozi?

– Elég a fecsegésből! – vartyogott egyre dühösebben Dendrotti. – Induljunk már!

– Előbb beszélek Ruminivel – jelentette ki ellentmondást nem tűrve Rozi.

A matrózféú megígérte, hogy csak a lényegre szorítkozik, és a békavezér kénytelen-kelletlen beleegyezett, hogy kivárja a történet végét. Rumini igazán rövidre fogta, és csak dióhéjban mesélte el Fecó kiszabadítását, Egérország megmentését, a Szélkirálynő indulását, az opálbálnák támadását, és végül saját útját a légballonnal, amely éppen itt, ezen a szigeten ért véget.

– Ideje is volt, hogy véget érjen! – türelmetlenkedett Dendrotti. – Indulnunk kell!

– Hová? – kérdezte Rumini, mert úgy érezte, neki is kijárna némi magyarázat.

– A társaink kiszabadítására! – harsogott a békavezér. – Pengecsőr kuvikjai csapdákat állítottak a szigeten. Ide járnak Latorkúp-ról, és az én népemre vadásznak.

– Elkapták Toxinettet is! – sóhajtott könnyes szemmel Udinka. – Pedig olyan erős volt!

Dendrotti megvetően mérte végig.

– Mindjárt gondoltam! Toxinetti! Minden üresfejű békacsitri érte rajong!

– Azt hittem, a mérgező békákat a baglyok sem szeretik! – vágott közbe Rumini.

– Nem a húsunk, hanem a mérgünk miatt kellünk – húzta ki magát Dendrotti. – Mit gondolsz, mitől halálos a karmolásuk? Békaméregbe mártják a karmukat támadás előtt.

Rumini elismerően biccentett. Micsoda fegyver! Nem szívesen találkozott volna méregtől csöpögő karmú, harcias baglyokkal. De nem volt ideje sokáig tünődni, mert Dendrotti indulást vezényelt. Rozi felkapra Kisfecót, aki eddig a fűben ücsörgött, és mindannyian megindultak a békavezér nyomában. Útközben Dendrotti elmagyarázta, hogy a baglyok időnként megszállják a szigetet éjjel, és átlátszó, ragacsos anyaggal kenik be a fák ágait. A békák igyekeznek elkerülni a ragasztós helyeket, de sosem lehet előre kiszámítani, melyik ágra fognak ráragadni. A sötétben ugyanis nem látják tisztán, hogy a baglyok merre állítják fel ragacsos csapdáikat. A leragadt békákon viszont már nem lehet segíteni, mert bárki, aki a közelükbe merészkedik, szintén odatapad. Így aztán rehetetlenül várják, hogy a kuvikok értük jöjjenek, és Latorkúp várába hurcolják őket.

– Ti könnyen ki tudjátok szabadítani őket, mert nagyok és erősek vagytok! – magyarázta Dendrotti a hangjában némi irigységgel. – Ti biztos nem ragadtok bele abba a trutyiba!

– Meglátjuk – mondta óvatosan Rozi. – Kitalálunk valamit, annyi biztos.

– Egyelőre inkább vigyázzatok, hogy ne térjete le az ösvényről! Veszélyes errefelé a talaj! Kitörhet az a hatalmas bokátok! – figyelmeztetett a béka.

Molli előreröpült, mert égerte a kíváncsiság. Mielőbb szeretne volna megalálni az ághoz ragadt békákat. Rozi aggódva kiáltott utána, hogy ne szálljon le sehol, mert a ragasztó az átlátszó szárnyait és törékeny testét is könnyedén rabul ejtheti. A prizmanő lány azonban rá se hederített, villámként cikázva szállt a fák között, és pillanatok alatt eltűnt a kis csapat szeme elől. Néhány perc múlva azonban csapzottan, ijedten, levegőért kapkodva tért vissza.

– Állj, ne menjetek tovább! – kiáltotta. – Megjöttek a baglyok!
– Elkéstrünk! – jajdult fel Dendrotti. – Mondtam én, hogy baj lesz az időhúzásból!

– Nem a békákért jöttek, hanem minket keresnek! – lihegte Mollí rémülettől kitágult szemmel. – Arról beszélnek, hogy át-
lésszük az egész szigetet. Megtalálták a csónakot, amivel jöttünk!

– A légballont is biztos észre fogják venni! – dűnnyögte Rumini.
– Bújjunk el Kákompillinél a barlangban! – pördült meg Rozi, de Dendrotti izgatott kuruttyolásba kezdett.

– Nem fogunk odaérni! A baglyok nagyon gyorsak. Itt helyben kell elrejtőznünk!

– Mégis hol? – fordult körbe riadtan az egérlány. – I hiszen itt nincs semmilyen rejtékhely!

– Csak hiszed! – fontoskodott Dendrotti. – Be tudtok mászni a levelek alá?

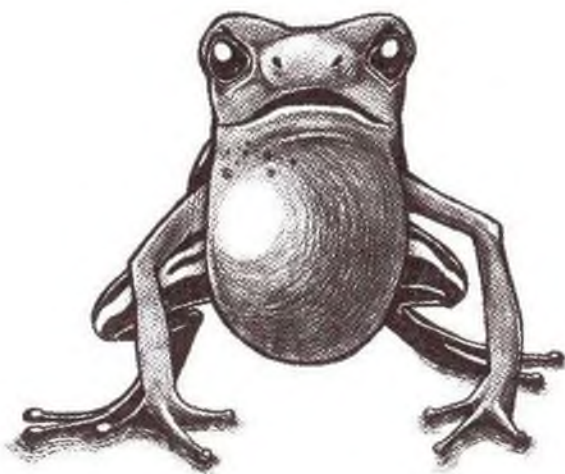
– Az aztán szuper búvóhely lesz! Ki fog lógni a lábunk!
– Dehogys! Gyertek! – vezényelt a csíkos béka, és mint valami hadvezér, máris beugrált a dús aljnövényzet alá. Tarkabarka rársai azonnal követték. Rumini lehajolt, benézett a széles levelek alá, majd elégedetten csettintett.

– Ilyet még nem pipáltam!
A növények tövével nyílások sötétlettek. Egy hajdan itt élt állat vájhatta ki a járatokat, aztán elhagyta otthonát vagy elpusztult, és a széles, sötétzöld levelek teljesen benőtték a tisztást. Csak az itt lakó békák tudták, hogy a zöld növénytakaró egy félig beomlott alagútrendszer rejt. Némelyik lyuk elég széles volt ahhoz, hogy Rumini, Rozi és Kisfecó meglapulhasson benne.

– Próbáljunk beljebb tolatni a járatokba – suttogta Rumini –, hogy ha benéznek a levelek alá, akkor se vegyenek észre!

– A tolatás nem elég – vartyogott Dendrotti –, mert ezek mindent kiszagolnak!

Azzal rászökkent Rumini vállára, és sűrű sárga levelet eresztett rá.

– Te most komolyan rám pisiltél? – fortyant föl a legényke. – Nem elég nagy neked az erdő?

– Ekkora a fejed, mégsem tartasz benne semmit? – mérgelődött a béka. – A szagodat próbálom eltüntetni.

Intésére a többi nyílméregbéka is odaugrált, és ahol tudták, le-spriccelték a bujkáló egereket. Egyedül Udinka vette a fáradságot, hogy kikérje Rozi véleményét.

– Mit szólnál, ha idecsurgatnék a füled mögé? – kuruttyolta kedvesen. – Majd vigyázok, hogy inkább a nyakadba folyjon, ne a szemedbe!

Rozi fintorogva tűrte, hogy a békalányka ráeressze a csípős szagú, sárga folyadékot. Kisfecő kuncogott, Rumini viszont megadóan behunyta a szemét. Inkább legyen békapisis, mint egérszagú, ha ezzel meg lehet téveszteni a rájuk vadászó kuvikcsapatot.

Tizenhetedik fejezet

Kavicsovics Aladár

A Szélkirálynő legénysége fáradtan ébredt. Egyáltalán nem sikerült kipihenni magukat az előző éjszaka szörnyűségei után, ráadásul Kalendula anyó kis házában egymás hegyén-hátán, a falnak dőlve vagy a szőnyegre kuporodva tudtak csak szundítani. Mindannyian sajgó tagokkal, zúgó fejjel tértek magukhoz, és első pillanatban azt gondolták, hogy a Szélkirálynő elvesztése és a kapitány hirtelen jött betegsége rossz álmom volt csupán. Amikor rádöbbsentek, hogy amit álmomnak vélték, az maga a valóság, szörnyű kétségbeesés és rosszkedv lett úrrá az egész társaságon.

Cincogi doktor és Kalendula anyó újra megvizsgálta a kapitányt, akinek előző este óta szemernyit sem változott az állapota. Aztán az öregasszony friss teát készített, és a kamra polcáról levette az utolsó két befőttesüveget. A körrekompóton kívül nem tudta mással megkínálni az éhes matrózokat, de ők ezért a néhány falatért és a meleg italért is hálásak voltak. A hevenyészett reggeli után gyors kupaktanács következett. Kalendula anyó kijelentette, hogy a városi kórházban sem tudják majd magához téríteni Bojtos Benedeket, a kezelésért viszont legalább tizenöt aranyat fognak kérni. A matrózok tanácstalanul néztek Cincogi doktorra. Az öreg orvos széttárta a kezét.

– Ha Kalendula anyó megengedi, itt maradhatna a kapitány, amíg sikerül ámbrát szereznünk.

Az anyó persze megengedte, sőt megígérte, hogy mindent megtesz a beteg gyógyulásáért. A matrózok ezek után elhatározták, hogy kísértálnak a kikötőbe és megkeresik Viperát. Talán meg lehet lágyítani a szívét, hogy visszaadja a Szélkirálynőt! Ha ez nem sikerülne, akkor legalább a személyes holmijukat megpróbálják

visszaszerezni a kabinokból. Vipera nem lehet annyira kőszívű, hogy ne értene meg szorult helyzetüket!

Egyedül Balikó hallgatott sötét tekintettel és még sötétebb gondolatokkal. Galléros Fecó meséiből pontosan tudta, hogy a gazfickók-nak a legritkább esetben szokott megesni a szívük az áldozataikon.

Amikor a legénység végre felkerekedett, hogy Vipera keresésére induljon, Balikó balsejtelmeiktől gyötörve követte társait. Sajnos rossz előérzete beigazolódott. Hamar megtalálták Viperát: a Szélkirálynő fedélzetén állva osztogatta parancsait a csapatának, akik lelkesen kutatták át a hajó összes kabinját, a raktárt, a konyhát, de még a takarítószeres szekrényt is, számba véve minden fellelhető ingóságot. A csüggedt matrózcsapat láttán a fehér kabátos rablóvezér vidám integetésbe kezdett.

– Hahó, igazán örülök, hogy erre jártok! Már az egész város tudja, milyen nagyszerű hajót nyertem az éjjel.

– Kedves uram! – fordult hozzá Sebestyén tisztelettudó hangon, visszafojtva minden indulatát. – Ez a hajó a mindenünk. A munkahelyünk, az otthonunk, a megélhetésünk. Kérlek, add vissza nekünk! Mindannyian különös állapotban voltunk regnap, a kártyaparti idején. Mintha elveszítettük volna a józan eszünket!

– Nem az eszeteket vesztettétek el, hanem a hajótokat – nevette Vipera. – Most már az enyém, és eszem ágában sincsen visszaadni. A legényeim pedig – mutatott körbe a melléte álló izmos banditákon – készek megvédeni, ha esetleg harcolni akarnátok.

Sebestyén végigfuttatta tekintetét a felfegyverzett rablókon. Egyértelmű volt, hogy a maroknyi tengerésznek esélye sem volna feljükk kerekedni.

– Akkor legalább a holminkat hadd hozzuk ki a kabinokból! – kérte.

– Hová gondolsz, barátocskám? – méltatlankodott Vipera. – A hajót elnyertem kabinostul, csomagostul, bűdös zoknistul. Most pedig tisztuljatok innen!

– Ne tedd ezt velünk, kérlek! – kiáltott Dundi Bandi, és kerek arcán két kövér könnycsepp gördült végig.

– Tudjátok mit? – szólt Vipera leereszkedő hangon. – Ha eny-nyire fontos nektek ez a teknő, ötezer aranyért visszavásárolhatjátok. De hamar hozzátok a pénzt, mielőtt meggondolom magam!

– Jól tudod, hogy semmink sem maradt – szólt szomorúan Sebestyén.

– Akkor sikeres kéregetést kívánok nektek, barátaim! – húzta kegyetlen mosolyra a száját Vipera. – És ha elfogadtok egy jó tanácsot: máskor ne kártyázzon az, aki nem tud!

A reményvesztett matrózok a fedélzeten álló gazfickók harsány röhögése közepette továbbindultak. Maguk sem tudták, pontosan merre menjenek, vitte őket a lábuk, hogy minél messzebb kerüljenek a rettenetes szégyentől és szívfájdalomtól.

A sarkon túl, egy kávéház teraszán megpillantották Kavicsovics Aladárt, az öregedő térképárust, aki most is bő köpenyében burkolózva szürcsölgette reggeli tejeskávóját.

– Nicsak, az öreg! – rikkantott Negró, és máris megindult arafelé.

Kavicsovics ijedten húzta össze magát a széken.

– Emlékszel rám? – kérdezte Negró, feleletre sem várva. – Három térképet vettem tőled tegnap este! A kincskereséshez hajót kéne bérelnem, csak hogy nincs több pénzem. Ezért arra gondoltam, hogy visszavehetnél tőlem kettőt.

– Sajnos az árut nem tudom visszavásárolni. Nekem már nincs rá szükségem – jelentette ki az öreg sunyi tekintettel.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy hamisítványok? – rémült meg Negró, és fenyegetően lépett közelebb. A matrózok is köréjük gyűltek, haragos, komor tekintettel. Kavicsovics Aladár reszketni kezdett.

– Dehogyan! Mindhárom térkép kiváló, uram! – bizonygatta kevés meggyőződéssel.

– Akkor meg mire vársz? Vegyél vissza kettőt!

– Nem tehetem. Most költöttem el az utolsó aranyamat – mutatott kétségbeesetten a kávésbögrére.

– Van egy ötletem! – próbálkozott újra Negró, aki úgy kapaszkodott a kincskeresés ötletébe, mint az utolsó szalmaszálba. – Te biztos sok mindenkit ismersz a kikötőben. Szerezz nekünk egy kölcsönhajót, aztán gyere velünk kincset keresni! Osztozhatunk a nyereségen!

– Senki sem fog nekem kölcsönt adni – rázta a fejét Kavicsovics.

A matrózok összenéztek. A három kincses térkép volt az utolsó reménységük. Balikó dühösen bámulta az öreg ravasz képét, rongyos köpenyét, kissé remegő kezét, hat mocskos körmét.

– Állj! – kiáltott fel döbbenten. – Neked hat ujjad van! Te is a topálok népéhez tartozol, mint Kalendula anyó?

– Hogy én? – hökkent meg Kavicsovics, és a zsebébe sülyesztette a mancsát. – Ti ismeritek Kalendula anyót?

– Ő segített rajtunk az éjjel. Tőle hallottunk a hatujjú topálokról is.

– Én nem vagyok topál, de az egyik nagyanyám az volt – ismerete be a térképárus. – A hat ujját tőle örököltem. De az én körmeim nem csillognak opálfényben, és amúgy sem hasonlítunk.

– Segíts nekünk, kérlek! – nézett rá Balikó komoly tekintettel.

– Ugyan, hogy tudnék én segíteni?

– Nézd meg a három térképet, és mondd meg, hogy melyiket érdemes követnünk!

Negró az asztalra terítette a három megsárgult pergamentekercset. A matrózok kíváncsian meredtek a különös formájú szigetekre, keszkeusza vonalakra, talányos jelekre, x-ekre, halálfejekre. Vajon mesés kincsek lelőhelyét mutatják, vagy éppenséggel hamisítvány mind a három? Hogyan lehetne eldönteni?

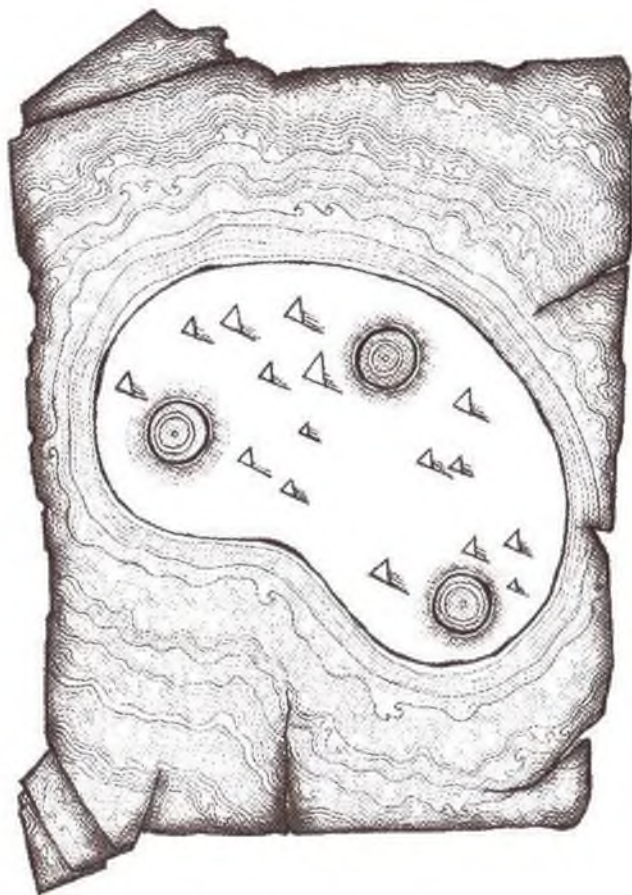
Kavicsovics Aladár nagy kínban harapdálta a szája szélét, végül rábökött az egyik papírlapra.

– Ezt egy csavargótól szereztem. Elképzelhető, hogy nem eredeti.

– Nézzük akkor a másik kettőt! – rendelkezett Negró.

A megmaradt két térkép egy-egy szigetet ábrázolt, de az egyikken fákat, dombokat és barlangokat is feltüntetett a rajzoló, a másik érthetlenebb volt: a különös, bab formájú szigetet csak karikák és háromszögek díszítették.

– Az a fő gond, hogy egyik sziget nevét sem írták oda – sóhajtott Negró. – Így végképp nem tudhatjuk, merre induljunk.

– Talán utánajárhatnánk, melyik szigeten van ilyen sok barlang – bökött az első térképre Dundi Bandi. – Nyilvánvaló, hogy a kincset barlangban kell keresnünk.

– Nekem ez a térkép túl egyértelmű, túlságosan könnyűnek tűnik – szól közbe Balikó. – Szerintem inkább ez a hamisítvány.

– Miért, a másik mitől jobb? Csak furcsa alakzatok vannak rajta – húzta fel a szemöldökét Negró, akinek szintén a barlangos, erdős térkép tetszett. – A kincs helyét x-szel kell jelölni, különben senki sem tudja, hol keresse.

– Hát éppen ez az! – rázta a fejét Balikó. – Aki tényleg el akarja rejteni a kincseit, az olyan térképet készít, amit nehéz megfejteni.

Sebestyén, aki eddig összeráncolt homlokkal bámulta a két térképet, most csendesen megszólalt.

– A karikás és háromszöges sziget körvonala olyan, mint egy szabályos babszem. Úgy rémlik, hogy láttam ilyet az egyik tengerészterképen!

– Könnyen ellenőrizhetjük a nagytérképen, mert az éppen van is nálam – készségeskedett Kavicsovics Aladár, akire némiképp átragadt a fiúk izgalma.

Bó köpenye alól előkeresett egy szakadt, gyűrött tekercset, amely a Kartács-tengert ábrázolta szigeteivel, zátonyaival és áramlataival. A hatalmas vízfelületet olyan sok kisebb-nagyobb földdarab törte meg, hogy a Kartács-tengert akár az Ezer-sziget tengerének is nevezhették volna. De Sebestyén nem tűnődött soká. Biztos kézzel bökött a térkép közepére, ahol egy több szigetből álló szigetcsoport különült el. Közülük a legészakibbnak valóban szabályos babszem formája volt, szakasztott olyan, mint a Negró térképén látható, karikákkal és háromszögekkel díszített földdarabnak. A nevét is ki lehetett silabizálni: Harunkutta.

– Ha-run-kut-ta? – betűzte fejcsóválva Negró. – Micsoda halandzsa! Jobban szeretem azokat a szigeteket, amelyeknek a neve

jelent is valamit, például Orom-sziget vagy Napfényszirt vagy Frissforrás.

– A Harunkuttának is van értelme! – kuncogott Kavicsovics Aladár. – A topálok ősi nyelvéen három kutat jelent!

– Azt mondd, három kút? – nézett rá csodálkozva Balikó. – Emlékeztek, Kalendula anyó énekében is kutak szerepeltek.

– Dehogyan! A vénasszony harminchárom ezüstsoszlopról énekelte – intette le Negró.

De Balikó nem hagyta magát.

– Igazad van, Negró, de előtte ott volt az a pár sor, hogy:

*Földi kutak égi fénye,
észak, nyugat, dél és kelet
tükörbe néz a telihold
a királynőt közbül leled!*

– Elképzelhető, hogy a térképre rajzolt három kör három ősi opálkút helyét mutatja – tűnődött az öreg térképáros, és megnyalta a szája szélét, ami hirtelen kicserepesedett az izgalomtól. – A nagyanyám szerint azon a vidéken több opálkút is állt hajdanán.

– Na, tessék, az oszlopok után most jönnek ezek a kutak! – hörögött Negró. – Különben is, mit jelent az, hogy opálkút? Az opál egy ásvány, a kútban meg víz szokott lenni. Ennek nincs semmi értelme.

– A nagyanyám azt mesélte, hogy az ősi időkben némelyik kútnak varázsereje volt. Ezeknek a kutaknak a vize opálos fényben csillogott.

– Aztán mit lehetett azzal a vízzel varázsolni? – kérdezte óvatosan Negró, mert eszébe jutott a Fordító varázsvize, amivel egyszer már kellemetlen találkozása volt.

– Honnan tudjam... – vonogatta a vállát Kavicsovics.

– Kérdezzük meg Kalendula anyót, ő ismeri a régi legendákat!
– javasolta Balikó. – És keljünk útra mielőbb! Érzem, hogy ezzel a térképpel szerencsénk lesz!

Mivel erre senkinek sem maradt ellenvetése, felkerekedtek, hogy megmutassák a térképet az anyónak, aztán nekivágjanak az ismeretlennek, hátha sikerül visszaszerezniük a Szélkirálynőt. Magukkal rángatták Kavicsovics Aladárt is.

Az öregasszonynak könnyek gyűltek a szemébe, amikor megpillantotta a szakadt köpönyegű térképárust, aki zavartan állt egyik lábáról a másikra.

– Aladár, fiacskám! – surtogetta meghatottan, és magához ölelte az öregedő alakot. – Évtizedek óta felém sem néztél, pedig nagy-mamikád a legjobb barátnőm volt! Milyen kis kópé voltál, amikor utoljára láttalak!

– Eljárt felettem az idő! – sóhajtott Kavicsovics, és hirtelen neki is elhomályosult a tekintete, mint kisfiú korában, amikor nagy öröm érte.

A matrózok megmutatták az anyónak az Aladártól vásárolt térképet, és megkérdezték, mit tud a hajdani opálkutatokról.

Kalendula anyó elmesélte, hogy valóban léteztek ezek a varázsvízzel telt kutak, amelyek éjszakánként opálfényben csillogtak a holdvilágnál. Aki megmártózott egy ilyen kút vizében, az testben és lélekben megerősödött, és érteni kezdte az opálos állatok beszédét.

– Az sem kizárt, hogy ezen a háromkutas szigeten az elveszett királynő, Tégedille nyomára bukkanunk! – lelkesedett Balikó.

– Senki sem tudja, hol rejtőzik Tégedille – rázta a fejét az anyó.
– Hanem azon cseppet sem csodálkoznék, ha kincset találnátok Harunkutta szigetén. A régi Opálfölde drágakövei bizonyára a kutak közelében rejtőznek.

Már csak az volt a kérdés, honnan szerezzenek hajót a kincskereséshez. Az anyónak eszébe jutott, hogy élnek még topálok

Ordögrokolya városában. Tilletavi Tovaren például a kikötő leg-
szélén lakik. Néhány éve még egy kis halászhajóval járta a tengert,
de az utóbbi időben sokat fájnak a végtagjai, ezért felhagyott a
halászattal. Egyárbócos vitorlása azonban azóta is ott ring a móló
végén.

– Én is ismerem Továt – hümmögött Kavicsovics. – Keserű,
barátságatlan alak, aki sosem tudja eldönteni, mit akar.

– Na, majd én megmondom neki, hogy mit akarjon! – húzta
ki magát harciasan Kalendula anyó, és kijelentette, hogy szemé-
lyesen kíséri a matrózokat Tilletavi Tovarenhez, hogy a hajóját
kölcsönkérje a kincskeresők számára.

Tizennyolcadik fejezet

A portya

Pengecsőr báró kuvikjai Érckarom vezetésével körbepültek a szigeten. Bár a nappali fény elhomályosította a látásukat, és inkább csak színeket és nagyobb formákat láttak, a szaglásuk alapján mégis kiválóan érzékelték mindent. A földhöz közel szálltak, hogy a bokrok közül, a fák odvából és a sziklahasadékokból kiszivárgó szagokat is jól érezzék.

Molli, bízva láthatatlanságában és abban, hogy apró testének leheletnyi illata nem tűnik fel a katonáknak, halálmegvető bátorsággal követte őket. Nem merészkedett túlságosan közel, de ahhoz mégis éppen eléggé, hogy jól hallja a baglyok szitkozódását és huhogását.

Érckarom csapata a partra vetett csónak után a lezuhant ballont találta meg. Izgatottan körbepültek, aztán leereszkedtek a földre, hogy közelebről is alaposan szemügyre vegyék. Megállapították, hogy a szerencsétlenül járt léghajó utasai nincsenek a közelben, de túlságosan rossz volt a látásuk ahhoz, hogy észrevegyék a sáros földben a kis társaság lányomait.

Így aztán hamarosan tovább folyt a keresés. Most már nemcsak a szökevényeket, de a léghajó legénységét is keresték, mivel nem tudhatták, van-e összefüggés a gyerekek szökése és a különös jármű megjelenése között. Érckarom mindenestre kihirdette, hogy addig senki sem pihenhet, amíg elő nem állították a léggömb utasait, és mivel a kuvikok tudták, hogy a vezérük nem tréfál, ha lehet, még buzgóbban meresztették a szemüket és figyelték a földről felszálló szagokat.

A keresés végül meghozta az első sikert. Misztrál Artúrt több száz méternyire a légballontól találták meg, amint törött lábbal,

véres fejjel, tikkadtan feküdt egy bokor alján. A sérülései fájdalmasak voltak ugyan, de nem halálosak, kábaságát leginkább az okozta, hogy előző nap óta egyetlen korty vízhez sem jutott, így felig-meddig kiszáradt a szomjúságtól.

– Te utaztál a ballonnal? – förmedt rá Toka, a sárga szemű, termetes bagoly, miután leszállt a sérült mellé a földre, és csőrével megkocogtatta a félig ájult utazó fejét. Artúr képtelen volt válaszolni.

– Vízet! Vízet! – nyögte alig hallhatóan.

– Van valakinél valami ital? – nézett körbe ádáz seregén Érc-karom.

– Rumini – motyogott tovább Artúr.

– Az kéne még csak, hogy rumot vedelj! – förmedt rá Érc-karom. – Ilyenkor vizet kell inni, te szivacs!

Szerencsére az egyik bagolylegény kulacsában lötyögött egy kis poshadt ivóvíz, így végül sikerült Artúrt megitatniuk. A kimerült utazó lenyelt néhány kortyot, majd feje hátrahanyatlott, és mély álomba merült.

– Na, ettől se tudunk meg semmi használhatót! – mérgelődött a kuvikvezér, majd megparancsolta, hogy két katonája kapja fel, és szállítsa a sérültet Latorkúp várába.

– Pengecsőr báró azt mondta, hogy mindenkit ki akar vallasni, aki gyanús! – magyarázta. – Ez a fickó a balesete előtt láthatta a szökevényeket. Hát majd Pengecsőr kiszedi belőle, amit tud!

A bagolycsapat tovább folytarta a portyát. Mollí rémülten látta, hogy egyre közelebb kerülnek a barlanghoz, ahol Kákompilli várta a társai visszatérését.

– Talán nem veszik észre! Talán nem veszik észre! – mormolta magában a prizmanó lányka, miközben kis fejében egymást követték a vadabbnál vadabb gondolatok, hogyan tudná elterelni a vérszomjas bagolycsapat figyelmét a sziklahasadékról. De esélye sem volt szembeszállni velük. Érc-karom csapata módszeresen haladt

végig a szigeten, és hamarosan elérték a barlang bejáratát. Toka röppent a nyílás mellé először, mélyeket szippantva a levegőből, majd némi szimatolás után gonosz vigyorra húzta a csőrét.

– Nocsak-nocsak! – mondta, hatalmasat kacsintva a társaira. – Azt hiszem, igazán kedves, régi ismerősre bukkantam.

A többiek fegyvereiket kivonva, mások karmukat előreszegezve sorakoztak a barlang bejárata körül.

– Gyere elő, Kákompilli! Ne várd meg, hogy mi menjünk be érted! – harsogott diadalmasan Toka.

Senki sem mozdult. Szavait mélységes csend követte.

– Tudjuk, hogy bent vagy, anyaszomorító! – folytatta Toka. – Ha magadtól előbújsz, nem esik bántódásod! De ha be kell mennünk érted, bizony pórul jársz!

A barlangból most halk neszezés hallatszott, végül felrúnt a nyílásban Kákompilli csapzott, viharvert, minden ízében remegő alakja. Toka előrekapott, éles csőrével belevájt a szerencsétlen vállába, és kipenderítette a többiek közé. Azok nyomban rávetették magukat és tépázni kezdték, de Érckarom huhogása véget vetett a kegyetlen mulatságnak.

– Állj! – harsogta a bagolyvezér. – Senki se bántsa! Előbb meg kell tudnunk, mi történt! Hol vannak a kölykök?

– A tengerbe fulladtak – szipogott Kákompilli. – Elszöktek a nyavalyások, én utánuk mentem, hogy visszahozzam őket, de elsodorta őket a vihar. Aztán a csónakjuk a tengerbe fordult, és a két kölyök odaveszett. Nekem is éppen csak sikerült partra evickélnem!

– Egy szavad sem hiszem! – fordult el hidegen Érckarom. – Majd Pengecsőr kiszedi belőled az igazságot.

A baglyok várakozva néztek a vezérükre.

– Kutassátok át a barlangot! – harsogott Érckarom.

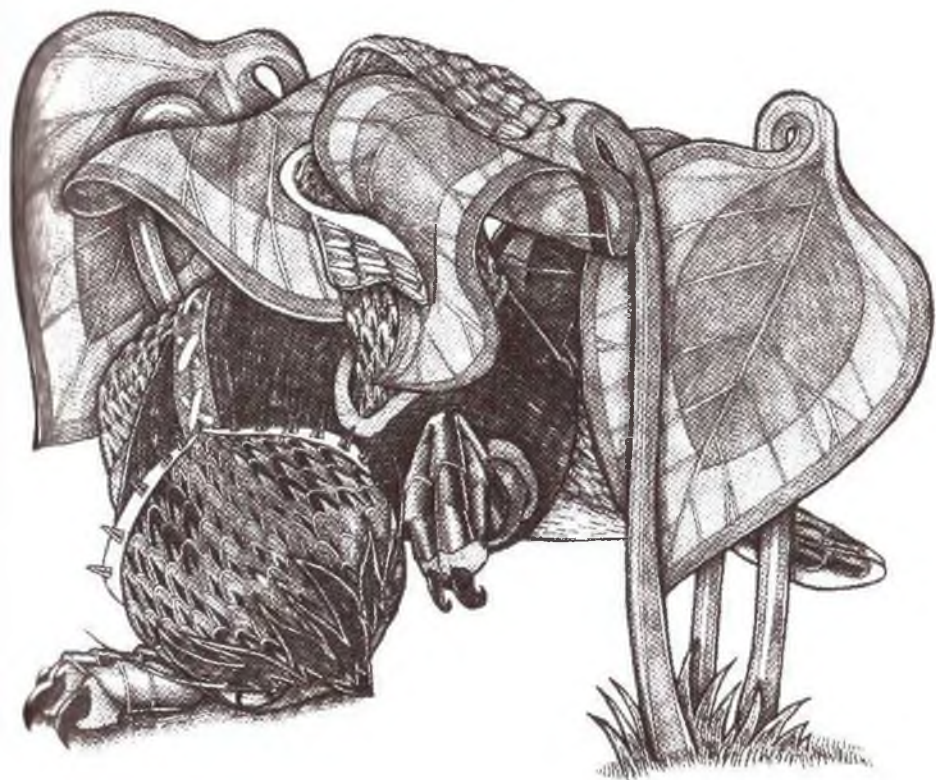
Legényei pár perc múlva visszatértek.

– Nincs odabent senki! Békák közt éjszakázott a bitang!

– Majd Pengecsőr ellátja a baját! Kötözzétek meg, és vigyétek Latorkúpra! – bökött Érckarom két legényére. Aztán a többiekhez fordult. – Ti pedig gyertek! Nem árt alaposan átkutatnunk itt mindent!

A porrya folytatódott. A kuvikcsapat éber figyelemmel fésülte át a sziget minden zegzugát. Többször leszálltak, szimatoltak, mindenhová bekukucskáltak, magasba röppentek és alábuktak, mozgásuk fegyelmezett, pontos és alapos volt. Nagy sokára végül eljutottak arra a helyre is, ahol Rumini és a társai lapultak. A rejtekhely fölött két nagy kört is leírtak, végül Érckarom intésére többen is leszálltak az ösvényre és a nagy levelek közé. A vezérkuvik fejét lehajtva beszimatolt az aljnövényzet alá.

– Érzitek a szagot? – huhogta undorodva. – Itt lapulnak a mér-
ges kis békucik!

– Bepisiltek a félelemtől! – röhögött Toka. – Kiugrasszuk őket?

– Most nem értük jöttünk! – förmedt rá Érckarom. – Majd
visszajövünk, ha a szökött kölyköket megtaláltuk!

– Csak kapjam el őket! – felelte Toka olyan vészjósló hangon, hogy
a néhány méternyire lapuló Rozinak végigfutott a hideg a hátán.

– De hol lehetnek, parancsnok úr? – kérdezte tanácstalanul egy
szürke tollú, izzó szemű katona. – Már mindent átfésültünk.

– Lehet, hogy Kákompilli igazat mondott, és tényleg beborul-
tak a vízbe – tűnődött Toka.

– Az sem kizárt, hogy a hullámok máshová sodorták őket. Az
a lány nagyon szívós fajta, talán sikerült partra úsznia. Itt egyik
sziget a másikat éri – tette hozzá Érckarom.

– Tehát? – kérdezte értetlenül a szürke tollú.

– Tehát kiterjesztjük a keresést a többi szigetre is! – jelentette ki
Érckarom. – Mivel itt találtunk rá a szökevények csónakjára, most
a legközelebb eső földdarabok következnek. Ha ott sem bukka-
nunk a nyomukra, szép lassan távolodunk majd, amíg meg nem
találjuk őket, vagy amíg Pengecsőr báró más parancsot nem ad.

– Jó lenne tudni, igazat mondott-e Kákompilli! Hátha mégis
vízbe fúltak a nyavalyások, és fölösleges bújócskát játszunk! –
morgott Toka, aki nem sok kedvet érzett ahhoz, hogy napokon át
két egérkölyök után kutasson a környező szigeteken.

– Ezt bízd Pengecsőrrre! – vetette oda Érckarom. – Egyelőre
folytatjuk a keresést! Gyerünk! Irány a szomszédos sziget!

Toka még dünyögött valamit a csőre alatt, de mivel a parancs
rá is vonatkozott, engedelmesen a magasba emelkedett. Előtte
azonban még bedugta a csőrét a nagy levelek alá, beszívta a békák
átható szagát, és bekiáltott a rejtekhelyre:

– Ne aggódjatok, méregzsákok! Hamarosan rátok is sor kerül!
Toka bácsi nemsokára visszajön értetek!

A baglyok hatalmas szárnyruhogással elrepültek, hogy folytassák a keresést a szökevények után, akik mindvégig tőlük néhány méternyire, a gyökerek közti járatokban lapultak. Rozi, Rumini, Kisfecő és Dendrotti csapata egy darabig még várt, végül kikecmeregtek a napfényre. Rozi lesimitotta a szoknyáját, leporolta Kisfecő ruháját, és alaposan összepusztította a kisfiút, amiért egyetlen mukkot sem szólt, amíg el nem múlt a veszély. Rumini barátságosan nyújtotta a mancsát a békavezér felé.

– Igazán egyszerű ötlet volt, hogy lepisiltél! Köszönöm!

– Eszedbe ne jusson megsimogatni! – fortyant föl Dendrotti.

– Miért? A bőröd is mérgező? – kapta vissza a kezét Rumini.

– Nem. Csak utálok, ha hozzám érnek – vont vállat a béka.

– Engem megsimogathatsz! – tottyant Udinka Rumini mellé, és behunyt szemmel hagyta, hogy a matrózfiú végighúzza ujjait a hátán.

– Hol van Mollis? És mi történt Kákompillivel? – kérdezte Rozi, miután maga mellé ültette Kisfecőt.

– Itt vagyok! – kiáltott Mollis. Ő is csak most merészkedett elő a fák közül, ahol a baglyok indulása előtt elrejtőzött. – Elkapták Kákompillit, és Latorkúpra vitték. Megtalálták a léghajós fickó is, akivel Rumini érkezett.

– Artúr él? Jaj, de jó! – szusszant megkönnyebbülve Rumini. – Mollis, kérlek, mesélj el mindent, amit láttál!

Most még a mindig dühös, mindig siető Dendrottinak sem volt az ellen kifogása, hogy a kis társaság végighallgassa a prizmanó lány beszámolóját. Kákompilli elfogásának története mindenkit mélyen megrendített, Rozi szipogva hallgatta, hogy Érckarom legényei megkötözve hurcolták el megtépázott, reszkető segítőjét, aki nélkül soha nem sikerült volna megszökniük.

– Szegény Kákompilli! – motyogta, és magához szorította Kisfecőt. – Azt hazudta, hogy a tengerbe fulladtunk, hátha akkor a baglyok nem keresnek tovább.

- Cúna badoj! – mondta váratlanul a kisfiú.
 Rozi szeme elkerekedett.
- Kicsikém, hát te beszélni is tudsz? Rumini, hallottad, azt mondta, hogy csúnya bagoly!
- Cúna badoj! – ismételte ragyogó pofival Kisfecő.
- Bárcsak Fecő is hallhatta volna ezt! Mit fog szólni, mire megtalál minket? A pici babából ügyes nagyfiú lett, aki már egyedül beszél!
- Annyira cuki! – lelkesedett Udinka is. – Most mondd az én nevem is, jó? Mondd azt, hogy Udinka! U-din-ka!
- Din-ka -- gügyögte a kicsi.
 Dendrotti felhorkant.
- Erre egyáltalán nincs időnk! Hallottátok, visszajönnek! Ki kell szabadítanunk a többieket, különben mindenkit magukkal visznek.
- És utána mi lesz? – nézett Rozi Ruminire. – Nem hagyhatjuk, hogy bántság Kákompillit! Meg kell mentenünk!
- Vissza akarsz menni Latorkúpra? – hökkent meg az egérfiú.
- Muszáj! Különben is, Dendrotti szerint sok társuk raboskodik ott. Őket sem hagyhatjuk, hogy tovább sínylődjenek.
- Ó, Toxinetti! – sóhajtott könnyes szemmel Udinka.
- Rendben van – bólintott Rumini. – Nézzük meg, használható-e a csónak, amivel jöttetek! Talán azzal eljutunk valahová. Nem bánom, ha segítünk a bajbajutottakon, főleg, hogy Artúrt is elvitték, de előbb mégis Fecőt kéne megtalálnunk. Neki sem ártana egy kis segítség.
- Mi történt vele? – rémült meg Rozi. – Nem azt mondtad, hogy elváltak útjaitok?
- De, csak hogy nem olyan simán.
- Rumini, ne idegesíts! Mi történt Fecőval?
- Induljunk el, hogy még sötétedés előtt kiszabadítsuk az ágakhoz ragadt békákat! – indítványozta Rumini. – Útközben mindent elmesélek.

Tizenkilencedik fejezet

Harunkutta

Kalendula anyó olyan szaporán szedte a lábát, hogy a Szélkirálynő matrózai és Kavicsovics Aladár alig győztek lépést tartani vele. Az öregasszony elszántan vezette a kis csapatot Tilletavi Tovarenhez, abban a reményben, hogy sikerül néhány napra kölcsönkérniük a hajóját. Az anyó nélkül talán meg sem találták volna a kikötő szélén álló, omladozó, ütött-kopott házat, amelynek ajtajára csak ennyit írtak: „T. Tova”.

Az öreg Tova otthon volt éppen, de cseppet sem örült a hivatlan vendégeknek. Hát még, mikor megtudta, hogy azok egyetlen kis vitorlását szeretnék kölcsönvenni.

– Ki tudja, nem lesz-e rá a napokban szükségem? – dünnyögte.

– Bármikor dolgom lehet!

– Ne bolondozz, Tova! – förmedt rá Kavicsovics. – Egy éve nem használod! Amióta a társad meghalt, nem tudsz útra kelni, hiszen egyedül nem lehet egy ekkora hajót elnavigálni!

– Ha szükséges, bármikor találok magam mellé egy matrózt – vonogatta a vállát Tova.

– Mostanra tán a hínárok is benőtték az alját! – csattant fel Aladár.

Sebestyén felajánlotta, hogy indulás előtt rendbe hozzák az öreg hajót, visszatérésük után pedig tisztára suvickolják. És persze, ha sikerül a kincset megtalálniuk, Tovának is üti néhány arany a markát. Az öreg még mindig vacillált, végül csak akkor állt kötélnek, amikor Kalendula anyó felemlgette a dédanyját, aki híresen jószívű topál asszony volt. Ekkor, nagy keservesen, végül rábólintott, hogy két hétre kölcsönadja az Amandinát.

Szerencsére a kis vitorlást elfogadható állapotban találták, így nem maradt más hátra, mint feltölteni a készleteket, beszerezni

pár kincskereséshez szükséges holmit, aztán végre útra kelhetett a csapat. Élelmiszerre és eszközökre ugyan a matrózoknak nem futotta, de Tova, a dédanyja emlékéért ellágyulva, felajánlott néhány doboz kekszet, egy rúd szalámit és egy kis sajtot. A fészerből egy lapát, csákány és két ásó is előkerült. Tova végül még két ósdi puskát is előkotort egy láda mélyéről, mondván, legyen mivel megvédeniük a hajót, ha esetleg támadás érne őket.

Kalendula anyó megígérte, hogy gondját viseli a kapitánynak, aztán addig integetett a társaság után, míg az Amandina kis ponttá nem zsugorodott a láthatáron.

Mivel Bojtos Benedek nem tarthatott velük, Sebestyén, az első tiszt vette át a hajó irányítását. Nem volt nehéz dolga, mert az Amandina kezeléséhez két-három tengerész is elég lett volna, így

A Szélkirálynő tapasztalt matrózai könnyedén boldogultak a kötelekkel és vitorlákkal. Két nap hajózás után elérték a szigetekkel sűrűn tarkított tengerszakaszt. Innentől nagyon óvatosan tudtak csak előrehaladni, mivel a víz alatt is számítani kellett hegyes sziklacsúcsokra, zátonyokra. De a legénység Sebestyén értő irányítása mellett hamarosan mégis horgonyt vetett Harunkutta szigetén.

– Nagyon jó, hogy idáig eljutottunk, de hogyan tovább? – tűnődött Negró. – A térképből nem derül ki, hol rejtőznek a kincsek.

Minden szem Kavicsovics Aladárra szegeződött, de ő csak a vállát vonogatta. A térképárusnak nem kell rejtjelekhez és rejtvényekhez értenie! A tanácstalan csendben végül Balikó vette kezébe az irányítást. Azt javasolta, hogy az Amandinát rejtse el a sziget egy védett öblében, nehogy véletlenül szemet szűrjön a nyílt tenger felől érkezőknek. Miután az egyárbócost sikerült biztonságban lehorgonyozniuk, Balikó indítványára felkerekedtek, hogy megkeressék a térképen jelölt három kutat. Azt remélték, hogy a közelükben majd találnak útmutatást, fatörzsbe vésett jelet, szokatlan formába rendezett köveket vagy bármit, ami irányt adhat a keresésnek.

Amint elhagyták az öböl környékét, máris megértették a térképre rajzolt háromszögek jelentését. A szigetet számtalan földkupac borította, amelyek kisméretű piramisként emelkedtek ki a fűből. A térképraajzó szemmel láthatóan ezeket a domborulatokat jelezte a kis, háromszögletű csúcsokkal.

– Ugye, nem egy kupac belsejében rejtőznek a kincsek? – hunyorgott Bandi, aki őszintén megrémült a gondolattól, hogy a földhányásokat esetleg egyenként kell felásniuk. Balikó megnyugtatta.

– Ha valamelyik dombocska rejti a kincset, akkor arról biztosan találunk útmutatást. A térképraajzó sem bízhatta a véletlenre, hogy megtalálja, melyik alá ásta el az aranyait.

– Akkor jó – szusszant Bandi. – Nem szívesen kezdtem volna buckalapátolásba.

– Nem is kell – nevetett Balikó. – Hagyjuk meg az ásást a vakondoknak!

Az első opálkutat nehezen találták meg. Pereme félig beomlott, vadvirágok és gyomnövények nőttek körül. Ha Dundi Bandi nem botlik meg egy kiálló kőben és nem vágódik hasra közvetlenül a kút mellett, ki tudja, meddig kereshették volna. Bár a mély gödörbe nézve egyáltalán nem látszott a víz, Balikó bedobott egy követ, és mindannyian jól hallották a csobbanását. Ezek szerint a kút még nem száradt ki! Bár a térkép semmit sem mondott arról, hogy a kincznek és a kutak vizének köze volna egymáshoz, a felfedezés mégis új reményt adott a társaságnak.

Mivel a környéken semmilyen útmutatásra nem bukkantak, máris a következő kút keresésére indultak. A térkép alapján a sziget északi sarkát célozták meg. A talaj itt sokkal sziklásabb és keményebb volt, ezért a földkupacok is megritkultak, sőt a növényzet sem nőtt olyan dúsán. Dundi Bandi már messziről észrevette a sík terepen álló, kövekből épített kerítést, amely a kutat övezte.

– Odanézzetek! Megtaláltam! – kiáltotta olyan boldogan, mintha drágaköveket rejtő ládikára bukkant volna. – Mit szóltok? Eddig mindkettőt én vettem észre!

– Mindenki látta, csak más nem ordibál! – mormolta magában Negró, de fennhangon nem szólt egy szót sem.

Ez a kút sokkal szélesebb és tisztább volt az előzőnél, fölé hajolva látrák a mélyben csillogó vizet, a kőfal távol tartotta a növényeket, megakadályozta a földomlást, egyszóval éppen olyan látványt nyújtott a hely, mint egy igazi kút. Balikó figyelmesen megvizsgálta a környező bokrokat és fákat, alaposan végignézte a kőfal külső és belső oldalát bevéselt jel vagy egyéb útmutatás után kutatva, de semmit sem talált. Végül kijelentette, hogy mindhárom kutar szemügyre kell venni, csak azután lesz remény a kincs megtalálására.

Bár a sziget nem volt túlságosan nagy, mégis sokáig tartott keresztülgyalogolni az ösvények nélküli, elvadult terepen. Mivel a

térkép szerint a három kút a földdarab három egymástól legtávolabb eső pontján állt, a matrózokra újra hosszú séta várt. Ráadásul a sziget délkeleti oldalára enyhe emelkedőn kellett felkaptatni, földkupacokat, sziklákat, tüskés bokorcsoportokat kerülgetve. A tengerészek tikkadtan, kimerülten bukdácsoltak a sziklák között, az egész napos gyaloglás alaposan elfárasztotta őket.

Alkonyodott már, mire elérték a délkeleti partot. Kavicsovics Aladár talpát feltörte a cipő, most sántikálva le-lemaradozott a társaságtól. Sebestyén belátta, hogy értelmetlen visszatérniük a hajóra, mert sötét éjszaka lesz, mire megtalálják az öblöt, ráadásul akkor reggel újra kezdhetik a harmadik kút keresését. Okosabb lesz a lemenő nap fényében tábort verni, tűzifát gyűjteni és a szabadban tölteni az éjszakát. Az idő kellemes, a környéken nem járnak vérszívó denevérek, a hátizsákokat előrelátóan megpakolták élelemmel, a harmadik kút vize pedig elegendő italt biztosít majd.

Sebestyén ötletét a többség örömmel fogadta. Kavicsovics Aladár megkönnyebbülten le is huppant egy földkupacra, amikor kiderült, hogy nem kell vízhólyagos talppal a hajóhoz visszabotorkálnia. Negró két csoportra osztotta a társaságot. Az egyiket elküldte fáért, hogy napnyugta után tüzet gyűjthassanak, a többiek feladata a kútkeresés maradt.

A harmadik kutat csak némi nehézség árán sikerült megtalálniuk, mivel a környékét sűrűn benőtték a tüskés cserjék. Amikor Balikó végre utat tört magának az ágak között, elégedetten elvigyrodott. A körberakott kőfal épségben maradt, sőt, mintha a kút belső falára kusza rajzokat véstek volna. A szürkületben nem sikerült kivennie, mit ábrázolnak a képek, de Balikó elhatározta, hogy másnap, amint felkel a nap, leereszkedik egy körélen a vízszint fölé, hogy tüzetesen szemügyre vegye az ábrákat. Biztos volt benne, hogy a szigeten elrejtett kincsekhez találta meg a következő újjelzőt.

Felfedezését a többiek is kitörő örömmel fogadták, így a táborrúz mellett mindenkibe visszatért a jókedv és a remény. Elképzel-

ték a kincsesláda belsejét, a drágakövekkel, arannyal, ékszerekkel zsúfolt rekeszeket, aztán elgondolták, milyen képet vág majd Viperá, ha néhány nap múlva beállítanak a kikötőbe, hogy visszaszerezzék a Szélkirálynőt. A drágakövekből bizonyára futja majd ámbrakencére is, ami azonnal magához téríti a kapitányt, így a végén minden jóra fordul!

– Bárcsak Rumini és Fecó is itt lehetne velünk! – sóhajtott magában Balikó. – Képtelen vagyok elhinni, hogy a tenger fenekén alusszák örök álmukat!

A többiek nem vették észre a Balikó szemébe gyűlő könnyeket, ő pedig gondosan ügyelt, hogy ne rontsa el a társai jókedvét. Kifújta az orrát, megdörzsölte a szemét, mintha csak a füst csípné, és halkán beszélgetni kezdett a mellette ülő Kavicsovics Aladárral. Az öreg régi topál legendákkal és kincsvadásztörténetekkel szórakoztatta a kíváncsi legénykét, így a nagy beszélgetésbe merülve észre sem vették, hogy a többiek elszunnyadtak a tűz körül.

– Furcsa anyag ez az opál – összegezte Balikó a beszélgetés végén. – Nem lehet tudni, pontosan milyen színű, mert hol kékes, hol zöldes, hol ezüstös, hol rózsaszín. Egyeseknek erőt ad, másoknak bátorságot, meg az opálos élőlények is megértik tőle egymás nyelvét. Olyan, mintha a tündérek ajándéka volna. Nem csoda, hogy Opálfölde királynői mind tündérekre hasonlítottak.

– És ha látnád, milyen szépen csillog az opál a holdfényben! – tette hozzá Aladár.

Balikó izgatottan talpra szökkent.

– A harmadik opálkút belső fala! Lehet, hogy nem is nappal, hanem most, a holdvilágnál látszanak jól a rajzok! Holnapután telihold, de már ma is nagyon erős a fény!

– Oda akarsz menni? – hökkent meg a térképarús.

– Oda bizony! – bólogatott Balikó. – Nincs messze, csak át kell vágunk a bokrokon. Van nálam kötél, te megtartod, én meg le-

ereszkedem, és megnézem, kirajzolódik-e valami. Negyedóra alatt végzünk!

Kavicsovics Aladárnak nem fült a foga az éjszakai testmozgáshoz, de Balikó lelkesedése némiképp rá is átragadt, ráadásul őszintén vágyott arra, hogy tényleg megtalálják a sziget kincseit. Már amennyiben egyáltalán létezik a kincs, mert erről a térkép-árus korántsem volt meggyőződve. Ezért aztán ráállt, hogy amíg a többiek alszanak, a holdfényben is megvizsgálják a kutat.

Balikó ment elől szentjánosbogár-lámpásával világítva, mögötte szuszogott Aladár. A sűrű bozót itt-ott visszacsapódott, máskor bele-beleakadt a két felderítő ruhájába, így mire átverekedték magukat a tüskés ágak között, csupa karcolás és szakadás volt a karjuk és a ruhájuk. De nem törődtek vele, mert a lélegzetük is elállt a kút oldaláról visszaverődő rajzok láttán. A belső falat keresztül-kasul ezüstös vonalak díszítették, mintha egy szabad szemmel láthatatlan térkép rajzolódott volna ki előttük a holdfényben.

– Megvan a nyom! – suttogta Balikó, és máris a derekára hurkolta a kötelet. – Én leereszkedem és megpróbálom lemásolni, amit a kútban látok. Te csak tartsd a kötelet, és húzz fel, ha végezem! – rendelkezett.

Kavicsovics Aladár lelkesen készülődött. Izmos karja köré tekerte a kötél másik végét, lábát erősen kitámasztotta, aztán intett Balikónak, hogy indulhat: lesz ereje megtartani. A matrózfiú ügyes, finom mozdulatokkal ereszkedett lefelé. Úgy tervezte, hogy előbb végignézi a különös rajzolatot, megpróbálja megállapítani, hogy van-e kezdete, vége, kiindulópontja, és csak ezután fogja lemásolni a zsebébe készített jegyzetfüzetbe. De ami ezután történt, az keresztülhúzta minden számítását.

A következő percben ugyanis süvítés és zúgás hallatszott, mint ha feltámadt volna a szél, a hold fénye pedig elsötétült. Először úgy tűnt, hogy hirtelen jött felhők takarják, ám hamarosan harci bagolyhuhogás verte fel a csendet. Balikó, aki Datolyaparton már

átvészelt egy denevértámadást, azonnal rájött, hogy most is magasból érkező rablók csaptak le rájuk.

Érckarom csapatát, mert persze ők voltak az éjjeli támadók, a tűz fénye csalta a szigetre, és éles karmaikkal is a tűz körül alvó matrózokra vetették magukat. Reggel óta kutatták a szökött gyerekek nyomát, fáradtak, éhesek és haragosak voltak. Hiába fogták el a nyílméregbékák szigetén Kákompillit és Artúrt, mégsem mertek Pengecsőr báró szeme elé kerülni. Most úgy vélték, hogy a gazdag zsákmánnyal talán mégis hazamerészkedhetnek. Ezért nem vérontást terveztek, hanem minden bagoly felkapott egy álmából ébredő, rémülten ordító tengerészt, és már fel is emelkedett a magasba, hogy magával vigye a foglyát Latorkúp várába.

Kavicsovcics Aladár szerencsére nem ordított hangosan, így őt nem vették észre a támadók, ám ijedtében kapkodni kezdett, karjáról letekeredett a kötél, és a rajta csüngő Balikó hatalmas csobbanással a kút vizébe pottyant. A víz hűvös és mély volt, ráadásul a derekára erősített kötél átnedvesedett és hirtelen nehézzé vált, ezért a kisegérnek erősen kellett tempóznia, hogy a felszínen tudja tartani magát. Végül belátta, hogy ha nem akar megfulladni, le kell oldania magáról a nedves kötelet, mert sokáig képtelen lesz megtartani a súlyát. Nagy nehezen megszabadult hát tőle, és a kötél azonnal lesüllyedt a kút fenekére.

Közben a bagolycsapat, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott is, és mire Balikó megszabadult a kötelektől, a szigeten nem maradt más, mint a rémült Kavicsovcics Aladár és a tábortűz utolsó parázsdarabkái.

– Balikó, megvagy? – kúszott a kút szélére Kavicsovcics.

– Nincs semmi bajom, csak nem tudok kimászni! – kiáltott fel Balikó. – Mi történt?

– Bagolytámadás. Azt hiszem, elrabolták a többieket – nyögte Aladár.

– Megpróbálok felkapaszkodni a köveken! – mondta Balikó.

Keserves küzdelem vette kezdetét. A kút kövein nem sok kiszögellést találtak Balikó nedves ujjai, többször is visszacsúszott, újra nekiveselkedett, megint visszacsúszott, aztán kicsit odébb próbálkozott, egész testével megpróbált a kőfalra tapadni, közben Kavicsovics Aladár buzdította, karját nyújtogatta felé, egyszer majdnem sikerült is elkapnia. Balikó kérte, hogy menjen vissza a táborba, mert emlékezett, hogy Sebestyén hátizsákjában is lapult

egy tekercs kötél, hátha annak segítségével könnyebben kijutna, de az öreg nem mert a kúttól eltávolodni, így Balikó kénytelen volt saját erejéből kivergődni a mélyből. Fél óra küzdelem után sikerült végre elérnie a térképarus mancsát, aki aztán nagy nyögések közepette felrángatta.

Balikó erőtlenül rogyott a kút melletti fűcsomókra, hogy szuszszanjon egyet, amikor Kavicsovics újra rémült kiáltásba kezdett:

– Balikó, addig kúsztál-másztál a kút falán, hogy teljesen letöröljed a belső rajzokat!

– Micsoda? – tápáskodott fel rémülten a kimerült legényke.

De Kavicsovics Aladárnak sajnos igaza volt. A kút kövein a szépen csillogó ábrák helyett már csak néhány elmosódott vonal látszott. A kincshez vezető útjelző örökre elveszett. Arról pedig hamarosan saját szemükkel is meggyőződtek, hogy teljesen egyedül maradtak a szigeten, mert a társaikat egytől egyig magukkal hurcolták a portyázó baglyok.

Huszedik fejezet Galléros Fecó

Rumini beszámolója Galléros Fecóról meglehetősen felkavarta Rozit. Amíg még csak arról esett szó, hogy Fecó Rumini után ugrott a tengerbe, aztán együtt utaztak Cetli szájában, az egérlány még mosolygott is, amikor a bálnaborjú megmentésénél tartottak, Rozi néhány pillanatra a lélegzetét is visszatartotta, viszont amikor kiderült, hogy Fecót végül hálóval rángatták fel a bálnavadászhajó fedélzetére, egészen elkeseredett.

– Az sem kizárt, hogy első haragjukban agyonütötték! – sóhajtott kétségbeesetten.

– Nem hinném – sietett Rumini a megnyugtatóására. – Ha megölték volna, utána minden bizonnyal a tengerbe vetik. De mi egy darabig még követtük őket, és Fecót nem dobták a vízbe. Vagyis biztosan életben hagyták.

– De akkor mi lett vele?

– Artúr szerint lehet, hogy Ördögrokolya városába vitték, hogy eladják rabszolgának.

– Kösz szépen! Nagyon megnyugtattál.

– Ezért kellene mielőbb megtalálnunk – magyarázta Rumini. – Lehet, hogy segítségre van szüksége.

Rumini és Artúr nem tévedett. Amikor a bálnavadászok a fedélzetre húzták Fecót, néhányan rögtön végezni akartak vele, Vörös Valdó, a kapitány azonban megparancsolta, hogy megkötözve zárják a raktárba, mert ha már a bálnaborjút nem tudja eladni, legalább Fecóért kapjon néhány aranyat a feketepiacon. Így aztán Galléros Fecót gúzsba kötötték, és behajították a ládák, hordók és bálnavadász-felszerelés közé a sötétbe.

Nem mondhatjuk, hogy kesztyűs kézzel bántak vele. Ha már nem verheték agyon, a dühös vadászok legalább a hajón töltött napjait igyekeztek megkeseríteni. Rűcskös, a legkövérebb vadász, valahányszor a raktárban járt, belerúgott, aztán gúnyos hangon elnézést kért, amiért már megint nem vette észre. Pozdorja, a raktáros, aki naponta kétszer ételt és italt vitt Fecónak, minden alkalommal nyakon öntötte vízzel, aztán váltig szabadkozott, hogy a nagy hullámvész miatt loccsant ki az ital a korsóból.

De Galléros Fecó nem törődött velük. Tudta, hogy a szenvedései néhány nap múlva véget érnek, hiszen annyi idő alatt a kis vitorlás befut Ördögrokolya kikötőjébe, ahol fogvatartói túl akarnek adni rajta. Különben is, ennél sokkal szorultabb helyzetekből is kivágta már magát, ezért nem is foglalkozott a vadászok kegyetlenkedésével. Minden idegszálával a szökésre koncentrált.

Bár első pillantásra a raktár koromsötétnek tűnt, a szellőzőnyílásokon keresztül beszivárgott annyi fény, hogy homályosan ugyan, de látni lehetett a bent felhalmozott tárgyak körvonalát. Fecó szeme hamar hozzászokott a sötéthez, és rövid idő alatt megtalálta azt is, amit keresett: a bálnavadászok halomba dobált szigonyait. Amikor fogvatartói magára hagyták, addig ügyeskedett, amíg sikerült odagurulnia a fegyverkupachoz. Tudta, hogy a szigonyok éléhez dörzsölve apránként el tudja majd vágni a kötelékeit. Az egyetlen gondot az jelentette csupán, hogy rabtartói bármikor rányithatták a raktárajtót, ezért fontos volt, hogy mielőbb visszatérjen eredeti helyére. Nem kockáztathatta, hogy egyszer a szigonyok mellett találjanak rá, mert rögtön kiderült volna, miben mesterkedik.

Szerencsére sikerült az egyik fegyvert kirángatnia a többi közül, és térde közé szorítva, apránként, nagy türelemmel magával vonszolnia. Ezután naphosszat nem volt más dolga, mint a szigony hegyéhez dörzsölgetni a vastag kenderkötelet, ami apránként szét is foszlott. Fecónak már csak arra kellett vigyáznia, hogy

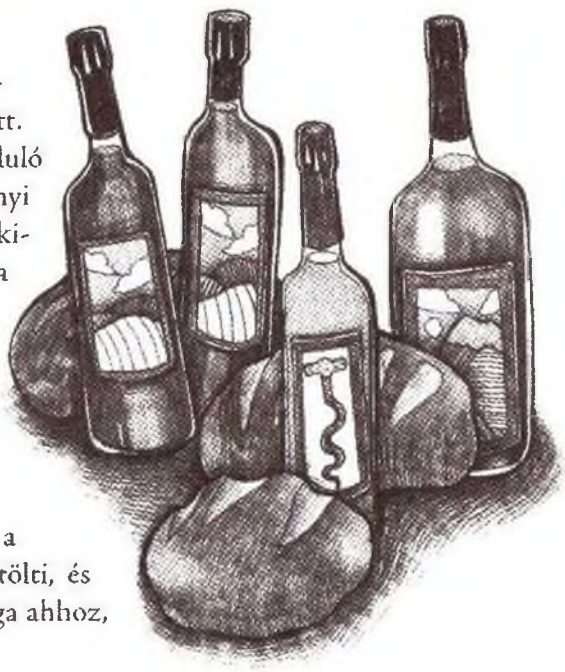
valahányszor látogatója érkezik, ráfeküdjön a fegyverre, nehogy véletlenül valamelyik bálnavadásznak szemet szúrjon. De szerencsére egyikük sem vette észre, mivel foglalatoskodik a rab, így két végtelenül hosszúnak tűnő nap alatt Galléros Fecó kiszabadította magát a kötelek fogságából. Már csak a megfelelő pillanatot kellett kivárnia, amikor a hajóról is meg tud szökni.

Bár a raktárba csak Rücskös és Pozdorja jött le néha, a háromnapos utazás során apránként kiderült, hogy a hajó legénysége nyolc főből áll.

– Ekkora túlerővel nem verekszem, ha nem muszáj – határozta el Fecó. – Sokkal jobb lenne valahogy kicselezni őket.

A Bálnapecér útja során kétszer is kikötött, hogy kifossa a közeli kis szigetek lakóit, a kunyhókban élő, nehéz sorsú topálokat. Az egyik faluban bort és kenyeret zsákmányoltak, egy part menti szegény halásztól a hálóját ragadták el. Bár a hajó híres volt gyors manővereiről és könnyed mozgásáról, a kitérők miatt mégis alaposan lemaradt a Szélkirálynő mögött. A Kartács-tengerre zúduló hatalmas vihar, amely annyi balesetet okozott, a Szélkirálynőt már Ördögrokolya kikötőjében érte, miközben a Bálnapecér még csak a közeli szirtek között járt.

Vörös Valdó kapitány eredetileg úgy tervezte, hogy az éjszakát már a város egyik mulatójában rölti, és egyáltalán nem fűlött a foga ahhoz,

hogy még egy éjen át kint hánykolódjon a tengeren. Ezért aztán, a készülő viharra fittyet hányva, sötétedés után is folytatta útját a kikötő felé. Ám a hatalmas szél, amely megállíthatatlanul söpört végig a víz felett, belekapaszkodott a Bálnapecérbe, és észak-északnyugat felé sodorta, egyenesen a Pattantyús-sziget környéki sziklaszirtek irányába.

Vörös Valdó jól ismerte a környéket, így hamar rájött, hogy a hajója zátonyra fog futni, ha nem sikerül megfékeznie. De már túl késő volt ahhoz, hogy megállítsa. A legénység erejét megfeszítve próbálta bevonni a vitorlákat, de az orkán erejével nem szállhat-
tak szembe. Félórányi veszett száguldás után vérfagyasztó recs-
csenéssel zökkent egyet a Bálnapecér. A víz alól kimeredő szikla
hatalmas lyukat ütött rajta, a vad szél pedig oldalára fordította a
sérült hajótestet. A frissen keletkezett lyukon úgy zúdult be a ten-
gervíz, hogy nem volt kétség: a Bálnapecér néhány percen belül el
fog süllyedni.

A vadászok kapkodva ugráltak be a hajó egyetlen mentőcsónak-
jába, hogy az irhájukat mentse. Pozdorja az utolsó pillanatban
rétován a raktár felé bökött.

– És a fogoly?

– Nyugodjék békében! – legyintett Vörös Valdó, azzal legényc-
ivel együtt ellökte a csónakot a hajóroncstól.

Ha Fecó még mindig megkötözve hevert volna a raktárban,
menthetetlenül elsüllyedt volna a Bálnapecérrel együtt. Így azon-
ban volt ideje felkészülni a menekülésre. Már a vihar kezdetén
felállt és körbetapogatózott a raktárban, mert biztos volt benne,
hogy a zord időben senkinek sem lesz ideje vele foglalkozni. A de-
rengője most is jó szolgálatot tett. A halvány fényben felmérte, mi
hol talál, mibe kapaszkodhat, ha esetleg vízbe kell ugrania, mert
szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy egy ilyen viharban bár
mi megtörténhet. Szerencsére talált egy kissé szakadt mentőmel-
lényt, amit gondosan magára öltött.

Ezért amikor a Bálnapecér a sziklának csapódott, Fecót a bal-
eset nem érte felkészületlenül. A nyíláson át beözönlő víz először
a raktárt árasztotta el, így Fecónak rögtön készülnie kellett az in-
dulásra. Ha sokáig tétovázik, néhány perc alatt vízbe fulladt vol-
na. De ő egyetlen pillanatig sem habozott, hanem elhelyezkedett
a lyuk közelében. A bezúduló vízzel szemben nem tudott kifelé
úszni, így meg kellett várnia, amíg a raktár majdnem teljesen meg-
telik.

Az utolsó pillanatban nagy levegőt vett és alábukott. Minden
erejét megfeszítve tempózott a nyílás felé, aztán amint kijutott, a
felszín felé lökte magát. Reménykedett, hogy a levegője kitart ad-
dig, amíg kidugja a fejét a habok közül. Szerencséje volt. Sikerült
időben a felszínre emelkednie és újabb nagy levegőt vennie, mire a
következő hullám átcsapott a feje fölött. A nagy sötétben és őrjön-
gő viharban semmit sem látott, csak fohászkodni tudott magában,
hogy a hullámok ne csapják neki egy éles sziklának.

A közelből érkező rémült kiáltásokból tudta, hogy a Bálnapecér
legénysége mentőcsónakba szállt, és azt is sejtette, hogy a lélek-
vesztő végül csúfos véget ért. De nem volt ideje a bálnavadászok
szomorú sorsán tünődni, mert minden erejével a túlélésre kellett
koncentrálnia. Ám Galléros Fecót nem olyan fából faragták, hogy
csak úgy vízbe fulladjon. Kimerítő küzdelemmel átvészelte a vi-
hart, és szerencsésen belekapaszkodott egy széles deszkába, ami a
Bálnapecér testéből letörve most a felszínen sodródott.

Hajnalgig hánykolódott a tengeren. A reggel első fényénél aztán
megpróbálta kitalálni, hol lehet. A közelben sok sziklaszirtet, apró
szigetet fedezett fel, de amikor észrevette a távolban emelkedő
terjedelmes földdarabot, nagyot dobbant a szíve. Az minden bi-
zonnyal maga a Pattantyús-sziget, ahol Ördögrokolya kikötője és
talán a Szélkirálynő várja! A bálnavadászoktól jól tudta, hogy már
közel jártak a kikötőhöz, amikor lecsapott rájuk a vihar, így való-
színű volt, hogy nem sodródtak éjszaka sem túlságosan messze.

Fecó tudta, hogy előbb-utóbb ki fog hűlni a teste a vízben, ráadásul a sok úszás miatt hamarosan borzasztó szomjas lesz, a távoli sziget képe azonban reménnyel töltötte el. Ha a széljárás nem fordul ellene, estére talán sikerül elérnie a kikötőt. Sőt, talán fel is tud kéredzkedni egy erre járó hajóra. Így aztán újult reménnyel, megerősödve kezdett a messzi cél felé tempózni.

Amikor nagyon elfáradt, a hullámokra bízta magát, és csak arra vigyázott, hogy pihenés közben se eressze el a deszkát, ami segített a felszínen maradnia. Délutánra így is teljesen kimerült. A szája kiszáradt, szemét marta a só, minden ízében remegett és az éhségtől is szédelgett. De a sziget már elérhető távolságra volt, és Fecó tudta, hogy ha kitart még egy darabig, sikerül partra jutnia. Az utolsó néhány órát így is félig öntudatlanul tette meg. Megállás nélkül tempózott, szeme előtt a kikötő délutáni fényei vibráltak, gondolataiban egy meleg pokrócba bugyolálva sült húst majszolt puha fehér kenyérrel.

Már sötétedett, mire a halálosan kimerült matrózlegény elérte a partot. Utolsó erejével kitornászta magát a szárazföldre, aztán elnyúlt a kövön, behunyta a szemét, és azon vizesen, hidegtől vacogva álomba merült. Órák múlva tért csak magához, még mindig nedvesen, dideregve. Nagy nehezen feltápáskodott, és ingadozó léptekkel elindult a kikötő felé. Tudta, hogy sürgősen ételre, itatra és melegre volna szüksége, ha nem akar megbetegedni. De vajon talál-e valakit, aki hajlandó segíteni?

– Eddig mindig sikerült. A világ tele van rendes alakokkal! – biztatta magát.

Éjszaka közepe volt már, és a kikötőben egyetlen lélek sem járt. Fecó a város szélén talált egy rozoga viskót, aminek az ablakán némi fény szűrődött ki. Itt ezek szerint még ébren vannak! Bezörgetett. Bentről morgolódás, zsörtölődés hallatszott, majd kiszólt egy barátságtalan, gyanakvó hang.

– Ki az és mit akar?

– Segíts, kérlek! – nyögte Fecó olyan halkán, hogy a kis ház gazdája egyáltalán nem hallotta.

– Hé, van itt valaki egyáltalán? – kérdezte újra, majd az ajtó résnyire nyílt.

– Segíts, kérlek! – mondta újra Fecó, ezúttal egy leheletnyivel hangosabban.

– Ó, mit vétettem, hogy engem talál meg minden szerencsérten! – fohászzkodott a benti alak, de azért kinyitotta az ajtót. – Úgy lát-szik, elátkozott Tégedille, minden topálok királynője, azért küldi a nyakamra ezeket a nyomorultakat! Na, gyere be, mert a végén még összeesel itt nekem!

Megragadta Fecó karját, és betessékelte a házba. Odabent leültette, vastag takarót terített rá, majd elrúnt a konyhában, hogy pár perc múlva meleg tejjel meg egy kis kenyérrel térjen vissza.

– Az utolsó rúd szalámit odaadtam egy csapat matróznak, de ezt szívesen megosztom veled. Hanem aztán meséld el, hogy hon-

nan szalasztottak, mert ilyen elcsigázott fickót régóta nem láttam!
Ne hívjanak Tovarennek, ha nem igaz!

Galléros Fecó köszönetképpen csak bólogatott, aztán elmajszolta a kenyeret, megitta a tejet, és újra elaludt. Félálomban még érezte, hogy a ház gazdája, zsörtölődve-bosszankodva, lerángatja róla vizes ruháit, párnát nyom a feje alá, és még egy takarót terít rá.

– Lám, tényleg tele a világ jó lelkekkel – gondolta Fecó, és azt már álomnak vélte, hogy házigazdája nagy lapátkezein hat ujjat és különös, opálfényű körmöket látott.

Huszonegyedik fejezet

A csónak utasai

Esteledett. Rumini és Rozi kimerülten ült a barlang bejárata előtt a nyílméregbékák szigetén. Mozgalmas nap volt a hátuk mögött, egyik izgalom a másikat követte, és ők minden nehézségen keresztülverekedték magukat. Először a portyázó baglyok elől kellett elrejtőzniük, aztán kiszabadították az ágakhoz ragadt békákat, végül ivóvizet kellett keresniük a szigeten.

Dendrotti hálás csapata először ugyan elvezette őket egy kis forráshoz, de annak olyan keserű és piszkos volt a vize, hogy Rumini nem szívesen ivott volna belőle. Rozi is undorodva szaglászta a rossz ízű, barnás folyadékot, és hallani sem akart arról, hogy Kisfecó megkóstolja. Márpedig sürgősen inniuk kellett, mert reggel óta csak a szigeten növegyümölcsök levével oltották a szomjukat, és délutánra mindnyájuknak kiszáradt a szája.

Udinka felvetette, hogy keressék meg a régi kutat, amit ugyan sűrűn benőttek a növények, de a vize kristálytisztá és opálfényű, vagyis bizonyára nagyon egészséges. Rumini Misztrál Artúr elbeszéléseiből hallott már az opálkutatáról, amelyből erőt adó, különleges víz bugyog, ezért lelkesen üdvözölte a békalány ötletét. A kuruttyoló, izgatottan ugráló farka csapat azonnal oda is kísérte őket, ahol a legsűrűbben nőttek a bokrok.

Előkerült Rumini bicskája, de még így is több mint egy órába telt, hogy megtisztítsa a kút környékét. Amikor azonban belekortyolt a vízbe, úgy érezte, hogy a testében szétáradó jókedv és energia kárpótolja a fáradságért. Rozi is nagyot húzott a kristálytisztá folyadékból, végül Kisfecót is megittatta.

– Szinom – jelentette ki az egérbaba a tizedik korty után.

Megegyeztek, hogy az éjszakát a barlangban töltik, a part közelében, ahol Roziék a vihar után menedéket leltek. Mohát és leveleket gyűjtöttek derékaljnak, vacsorára gyümölcsöt ettek, és Rumini is végighallgatta az altatódalokat, amiket Rozi a kicsinek énekelt. Miután Kisfecő elaludt, kiültek a csillagos ég alá beszélgetni. Molli Rozi ölébe kuporodva hallgatta őket, Udinka és néhány lelkes nyílméregbéka, akik egyetlen szót sem akartak elszalasztani az idegenek párbeszédéből, a környező bokrok ágain és levelein telepedtek le.

Először Rozi mesélt a kalandjaikról, a hosszú útról Egérvárostól Pengecsőr váráig, Kákompilliről, Érckaromról és a kuvikscapatról, aztán részletesen beszámolt a szökésükről is. Rumini elképedt, amikor megtudta, hogy André de Majré személyesen jött Latorkúpra az elrabolt gyerekekért.

– Igazán nagyon bátor vagy, hogy megvédted Kisfecőt! – mondta elismerően.

Aztán Ruminire került a sor, hogy elmesélje, mi történt vele, amióta utoljára találtak Egérvárosban. Ő Ferrit-szigetről, Marcipán-szigetről és a Fényvizekről beszélt, ahol több száz, Mollihoz hasonló prizmanóval találkozott. Az átlátszó lányka izgatottan fészkelődött Rozi ölében, ezernyi kérdést tett fel Napfényszirtéről, Milda királynőről és a nagy veszedelemről, amitől kis híján elpusztult a prizmanók népe.

– Gondolod, Rozi, hogy engem is onnan sodort el a szél? – kérdezte végül vékonyka hangján.

– Meglehet – tűnődött Rozi. – Parányi pete voltál még, akkor, mint egy mákszem. Keresztülrepülted a fél világot, Ábrándpusztán lepottyantál, hernyó lett belőled, és kis híján kiszáradtál.

– De te megtaláltál, és én soha nem hagylak el! – sóhajtott boldogan Molli, aztán tűnődve hozzátette, hogy egyszer azért szeretne ellátogatni Napfényszirtre.

– Ha innen hazajutunk, semmi akadály! – jelentette ki Rumini.
– Tudom az utat!

Molli felröppent, hogy jókedvében nagy kört írjon le a levegőben, de a következő percben izgatottan röppent vissza Rozi vállára.

– Fényt látok a távolban!

– Milyen messze? – szökkent talpra Rumini.

A barlang fölött emelkedő szikláról jól lehetett látni, hogy az egyik, nem túl távoli szigeten tűz ég. Bár túl messze volt ahhoz, hogy a lángokat is ki lehessen venni, de az imbolygó vörös fény és a felszálló, vékony füstoszlop bizonyossá tette, hogy a szomszéd szigeten élőlények tanyáznak.

– Lehet, hogy a baglyok? – tündődött Rozi.

– Nem hinném, hogy tüzet raknak – ingatta a fejét Rumini.

– De ha még a közelben járnak, biztos észreveszik. Elvégre azt tervezték, hogy minden szigetet átkutatnak a környéken.

– Udinka, nem tudod, ki lakik ott? – bökött a sziget irányába Rozi.

– Én még sosem utaztam sehová, de a madarak szerint több sziget is van arrafelé, ahol opálkutat fúrtak régen a topálok – brekegett a békalány. – Ezüsterdő, Ringóberek, Harunkutta. Csupa furcsa név. De békák csak itt élnek, szóval nem érdemes odamenni.

Rumini elgondolkodott. A kis csónakkal teljesen reménytelen visszaevezni a Pattantyús-szigetre, hiszen vitorlással is több napig tartana az út, ráadásul se térképük, se iránytűjük nincsen. Márpedig Fecó, a kapitány és a többiek nélkül nincs sok esélyük kiszabadítani Pengecsőr fogságából Kákompillit, Artúrt és a nyílmelegbékákat. De a szomszéd szigeten segítőkre találhatnak! Ha akadna egy jószívű halász, talán hajlandó lenne a hajóján Ördögrokolyára vinni őket! Ott aztán megtalálnák a többieket, és minden jóra fordulna!

– Figyelj, Rozi, arra gondoltam... – kezdte, de az egérlány a szavába vágott:

– ...hogyan holnap reggel evezünk át arra a szigetre, hátha szerezhetünk egy hajót!

Rumini elnevette magát.

– Pontosan.

– Itt úgysem maradhatunk, mert a baglyok hamarosan visszajönnek!

– Dehogyan, hiszen már mindent átkutattak! – tiltakozott Rumini.

– Vissza fognak jönni az ágakhoz ragadt békákért, mert méregre van szükségük – magyarázta Rozi.

Rumini a fejéhez kapott. Hát persze! Hogy is feledkezhetett meg erről? Hiszen a baglyok meg is beszéltek, hogy később vissz térnek. Milyen szerencse, hogy Rozi mindenre figyel!

Egy darabig még beszélgettek, a másnapi csónaktúrát tervezgettek, de lassacskán erőt vett rajtuk a fáradtság, és nyugovóra tértek.

Hajnalban Kisfecó ébredt először. Átölelte Rozi nyakát, nyálas pusztit nyomott az orrára, és lelkesen kiabálni kezdett:

– Zsezseli! Zsezseli!

– Mi az? Mi történt? – ült fel rémülten Rumini, akinek hirtelenjében fogalma sem volt arról, hogy hol van, és ki beszél.

– Kisfecó reggelit kér! – ásított Rozi, aztán megsimogatta a kisfiút.

– Mindjárt szedünk kint egy kis gyümölcsöt! Jó lesz, kicsikém?

De nem volt szükség arra, hogy fára másszanak. A nyílméregbékák ugyanis Udinka vezetésével rengeteg finomságot halmoztak fel a barlang előtt. Édes gyümölcsökből, ízletes gumókból, ropogós levelekből állt a reggeli, amit egy virágokkal díszített mohos kövön tálaltak fel. Rozi nem győzött ámuldozni a békalány figyelmességén. Egyedül Molli nem nyúlt a finomságokhoz, csak hátradőlve nyalogatta a szája szélét.

– Te nem eszel, tündérke? – kérdezte csalódottan Udinka.
– Most laktam jól napsugárral! – kacagott a kicsi lány. – Nincs finomabb a felkelő nap fényénél!

Udinka értetlenül pislogott, aztán a nap felé fordult, a száját tátogatta, végül csalódottan elugrált. Kisvártatva azonban vissza tért, és egyenesen Rozi ölébe pattant.

– Mikor indultok?

– A maradék gyümölcsöt felpakoljuk, Rumini hoz a lezuhanó légballonból egy tömlőt, azt megröltjük vízzel, és már megyünk is – felelte Rozi. – Köszönjük a reggelit!

– Vigyél magaddal!

– Maradj itt, Udinka! – kérte Rozi. – Hosszú és veszélyes út áll előttünk. Ki tudja, mi vár ránk azon a szigeten. Te mondtad, hogy ott nem élnek hozzád hasonló békák.

– Azt ígérted, hogy kiszabadítjátok Toxinettit és a többieket a várból!

– Igen! – bólintott Rozi. – De előbb segítséget kell szereznünk Ördögrokolyán.

– De biztos kiszabadítjátok őket? Ugye, nem csak ígéreted?

– Kiszabadítjuk őket! – jelentette ki Rozi Udinka szemébe nézve.

– Hát akkor? – nézett vissza csodálkozva a békalány. – Nem is ismered őket, mégis kockáztatnád értük az életedet! Akkor én miért üljek itt tétlenül a nagyokos Dendrottival? Én ismerem Toxinettit, és nagyon szeretném, hogy visszatérjen!

– Lehet, hogy sokára jutunk el a torkúpra – mondta Rozi.

– Rozi, te tőrned, hogy más mentse meg helyetted a szerelmedet? – kérdezte könnyes szemmel Udinka.

Rozi eltűnődött, végül megértően bólintott.

– Nem bánom, gyere velünk!

– És Rumini? Nem fog haragudni?

– Ruminit bízd rám! – mosolygott biztatóan Rozi.

Udinka jól sejtette, hogy Rumini nem lesz elragadtatva az ötlettől. Amikor a vizesömlővel visszatért, és kijelentette, hogy indulhatnak, Rozi közölte vele, hogy a békalány is velük tart. Rumini tiltakozott. Elég gondot okoz, hogy egy egérbabára és egy láthatatlan prizmanó lánykára kell vigyázniuk, igazán nincs szükség arra, hogy még egy fővel bővüljön az óvoda.

– Mollí és Udinka tud magáról gondoskodni, egyedül Kisfecóra kell figyelniük – magyarázta Rozi, de Rumini nem nyugodott meg. Ki tudja, hány veszély les még rájuk? Egyáltalán nem volt kedve még egy pici lény miatt aggódni.

– Értsd meg, Rumini, hogy Udinkának muszáj jönnie! Te sem hagynád, hogy más mentse meg a szerelmedet!

– Nekem nincs szerelmem – mordult fel Rumini.

– Jó-jó, akkor a barátodat! – nevetett Rozi. – Képes volnál békésen várakozni, amíg Fecó vagy Balikó életveszélyben forog?

– Dehogy! A barátaimat nekem kell megmentenem! – húzta ki magát Rumini.

– Na, látod! Te se várhatod Udinkától, hogy rád bízza a barátai megmentését – zárta le a vitát Rozi. – Inkább induljunk, mert ha Fecó tényleg bajban van, akkor minden perc számít!

– Ezt utálok a lányokban, hogy mindig mindent megmagyaráznak – morgott Rumini, de beletörődött, hogy a kis rársaság még egy utassal bővül.

Csodával határos módon a viharban nem vesztek el az evezők, így nem kellett a pótlásukról gondoskodni. Miután elhelyezkedtek, búcsút intettek Dendrottinak és a parton felsorakozott bé-

káknak. A kék csíkos békavezér a szokásosnál is mérgeesebbnek látszott.

– Bolond vagy, Udinka! A veszedbe rohansz! – vartogta. – A nyílméregbékáknak itt a helyük a Méregdomb-szigeten!

– Te meg gyáva vagy, Dendrotti! – kiabált Udinka. – Én azért megyek el, hogy a többieket visszahozzam!

– Nem vagyok gyáva! – toporzékolt Dendrotti.

– Én se vagyok bolond! – kontrázott Udinka.

Rumini megelégette a szócsatát, és nekifeszült az evezésnek. Elég volt néhány métert távolodniuk a parttól, hogy az apró békatestek már ne látszódjának, és a kiabálás is csak távoli kurutytyolásnak tűnjön.

– Ha elfáradtál, átveszem! – jelentette ki Rozi.

– Igen, úgy igazságos, ha felváltva evezünk! – kuruttyolt izgottan Udinka.

Rumini felnevetett.

– Kire gondolsz, kisbéka? Kik eveznek felváltva?

– Hát, mi, mindannyian! – lelkesedett Udinka.

– Rendben – vigyorgott Rumini. – Akkor Rozi után te következel!

– Jó! – örvendezett a békalány, aztán ránézett a nevető Ruminire és Rozira, majd végigmérte az evezőt és saját magát. – Ööö... motyogta bizonytalanul –, azért, ha gondoljátok, megpróbálom!

Huszonkettedik fejezet

Két új barátság

Miközben Galléros Fecó Tova házában az igazak álmát aludta, a kikötőben gyanús mozgolódás támadt. Fekete ruhás alakok osontak át a városon, törött orrú rablók, szakadt tolvajok, korgó gyomrú hamiskártyások igyekeztek egy elhagyatottnak tűnő épület felé. A bejárathoz érve óvatosan körülszimatoltak, azrán besurrantak a résnyire nyitott ajtón.

Az épület földszintjén, a tágas, talán nappalinak szánt helyiségben nagy volt az izgalom. Egy ládán állva Rekontra Pityu, a hamiskártyás szónokolt éppen.

– Lassacskán mindannyian földönfutók leszünk! Elveszítjük a munkánkat, éhezünk! Viperá minden zsákmányt elhappol előlünk!

– Úgy van! – zúgott a tömeg.

– Régen annyit raboltam, amennyit akartam. Most meg a nyereségből részesedést kell fizetnem Viperának! – háborgott Zabos Lóri, a betörő. – Azt hiszi, mindent elvehet tőlünk, csak azért mert erősebb!

– Elég volt Viperából! – zengtek újra az egybegyűltek.

– Véget kell vetnünk a hatalmának! Nincs szükségünk kiskirályra! – toppantott a láda tetején Rekontra Pityu.

– Mégis hogy? – vetette közbe halkán Pacal, a zsebtolvaj. – Testőrökkel mászkál, olyan erős, hogy hatan sem bírunk vele, és mindenkit kinyuvaszt, aki ellenszegül.

– Elegen vagyunk, hogy szembe szálljunk vele! – heveskedett Pityu.

– Ha szépen megkérjük, talán beleegyezik, hogy kevesebb sarcot kelljen fizetnünk – tűnődött Pacal. – Elvégre neki sem érdeke, hogy éhen haljunk.

– Törődik is ő azzal! – horkant fel Zabos Lóri. – Felőle aztán el is patkolhatunk! Azt mondja, hogy ez az ő városa, és aki itt akar fosztogatni, az fizessen neki. Ha nem tetszik a rendszer, tovább lehet állni!

– Nem megyünk sehová! – dobbantott Rekontra Pityu. – Ez a mi városunk. Itt születünk, jogunk van ahhoz, hogy itt is éljünk. Én tisztességes hamiskártyás vagyok, nem fogok innen elköltözni.

– A magunkfajta becsületes rablóknak is meg kell élniük valamiből! – tette hozzá Zabos Lóri.

Se vége, se hossza nem volt a hozzászólásoknak, fogadkozásoknak, hóbortgésnek. Nagy sokára megállapodtak, hogy együttes erővel véget vetnek Vipera uralmának. Ha sikerül őket sarokba szorítani, elsőként azt követelik majd, hogy ezentúl igazságosan ossza el a városból befolyó jövedelmet.

– Két napja elnyerte kártyán azt a remek háromáróbócost! Tudjátok, a Szél királynőt! – példálózott Pityu. – Nekünk is járna valami a haszonból! Én ugyanúgy csöbe tudtam volna húzni azokat a bamba tengerészeket, ha Vipera odaenged a kártyaasztalhoz!

Szó szót követett, és mire véget ért a gyűlés, kialakult a nagy terv. Este, amikor Vipera elindul

a Döglött Deguba vacsorázni, a csapat összegyűlik a környéken. Megvárják, hogy Viperá és a testőrei jól belakjanak, aztán amikor a sok ételtől és italtól elgyengülve hazafelé indulnak, lecsapnak rájuk.

Viperát mindig három izmos alak kíséri: Pimpó, Agyabugya és Tipli Tihamér. Rekontra Pityu csoportokba osztotta a gyűlés fellelkesült résztvevőit, megbeszélték, hogy melyik csapat melyik testőrt fogja ártalmatlanná tenni. Ha nincsenek körülötte a legényei, akkor Viperát is bizonyára könnyű lesz megszorogatni. Rekontra Pityu úgy vélte, hogy tízen csak elbírnak a rettegett rablófejedelemmel.

Miután a tervet részletesen kidolgozták, és megesküdtek, hogy leszámolnak a fehér kabátos ellenséggel, mindannyian hazamentek uzsonnázni és szusszanni egyet az esti összecsapás előtt.

Galléros Fecó átaludta az éjszakát, a másnap délelőttöt, sőt a délutánt is. Házigazdája, a hatujjú, opálos körmű Tova nem zavarta. Elvégre nem volt sürgős dolga, igazán kár lett volna felvernie a mély álomba zuhant vendéget. Hanem amikor Fecó végre ébredezni kezdett, kíváncsian mellételepedett, azt remélve, hogy végre megtudhatja, hogyan került ilyen kimerült állapotban a kikötőbe.

Fecó elmesélte, hogy a Bálnapecér foglyaként hajótörést szenvedett, majd a vihar elmúltával úszva tette meg a hosszú utat a zátonytól Ördögkolyáig.

– A Bálnapecér, igen – hümmögött a házigazda. – Hallottam hírét. Az albatroszok azt állították, hogy senki sem élte túl vihart.

– Én mégis itt vagyok – mosolygott Fecó.

– Szörnyű éjszaka volt, csoda, hogy megmaradtál! – bólogatott Tova. – Az albatroszok szerint három hajó is zátonyra futott.

Ez igazán rémesen hangzott, részvétkönnyek helyett azonban Galléros Fecónak nagyot kordult a gyomra. Tova rögtön kitessekelte a konyhába, ahol a tűzhelyen még gőzölgött a nemrégiben elkészült leves. Az asztalhoz telepedtek, Tova telemert két tányért,

és nekilátrtak a vacsorának. Az első falat lenyelése után Fecó elismerően csettintett.

– Életemben nem ettem még ilyen jót! – mondta.

– Nem csodálom! Ősi topál recept – derült fel Tova. – A dédapámtól maradt rám, aki a dédapjától örökölte, aki személyesen Tégedille főszakácsa volt. Gyakran főzött ilyet, mert ez volt a királynő kedvence.

Galléros Fecó csak pislogott.

– Bocsáss meg, de sosem hallottam még erről a Tégedille királynőről! Sem az ő híres topál leveséről.

– A topál nem étel, hanem az én népem! – kacagott Tova. – Úgyhogy ez sem topál leves, mert nem főztem bele egyetlen ujjamat sem.

– Akkor mi a neve? – kérdezte mosolyogva Fecó.

– Csorbacsille.

– Különleges szavakat használtok: Tégedille, csorbacsille – ízlelgette Fecó. – Szép lehet a topál nyelv.

– De még milyen szép! Kár, hogy manapság már csak kevesen értik – sóhajtott Tova. – Tudod, például, hogy mi az amandina?

– Egy női név – találgatott Fecó.

– Nem! Amandina az én hajóm neve. Amúgy pedig a világ legszébb madara: akkora, mint egy pinty, de a szivárvány színeiben tündököl. Smaragdzöld, napsárga, bíborvörös, alkonyatlila. Úgy mesélik, hogy egy egész csapat dalolt Tégedille királynő ablaka alatt.

– Jó dolog lehet topálnak születni – hümmögött Fecó, aki elképzelte a tündöklő birodalomban uralkodó jóságos királynőt és boldog, elégedett, jómódú népét.

– Azt ne hidd, hogy annyira jó manapság közénk tartozni! – legyintett Tova. – A topálok népe lassacskán kipusztul a föld színéről. Elűztek minket az otthonunkból, az évszázados fosztogatást kevesen élték túl. Sokan a háborúk elől más országokba menekültek.

kültek, de sehol sem volt maradásuk. Nem tudunk vegyülni, mert opálszínű körmünk és hat ujjunk a világon mindenhol elárulja a származásunkat.

– Miért nem véditek meg magatokat? – kérdezte Fecó. – Erős, izmos legény vagy te is, csodálom, hogy mindig nélkülözned kell.

– Mi képtelenek vagyunk másokat bántani. A topálok nem tudnak rosszak, erőszakosak lenni. A népet mindig a királynő ereje és jósága védelmezte. Ezért amióta a rablók elűzték Tégedillét, elnyomás az osztályrészünk.

Sokáig beszélgettek még, de ahogy telt az idő, Tova egyre laposabbakat pislogott. Fecó viszont cseppet sem volt álmos, ezért elhatározta, hogy körülnéz a kikötőben. Tova rémülten próbálta lebeszélni, de Fecó nem ijedt meg attól, hogy a sötétben esetleg szembetalálkozik pár útonállóval. Megígérte házigazdájának, hogy óvatos lesz, elköszönt, és már kint is volt az utcán.

Igencsak későre járt, odakint már csak a mulatókból hazatérő vendégek és néhány munkába siető rabló mászkált. Fecó először végigsétált a kikötőben, és jóleső örömmel látta, hogy ott horgonyoz a Szélkirálynő! Nem is sejtette, hogy azóta miféle szörnyűségek történtek, és a békésen ringatózó hajón az új gazda, Vipera csatlósai öröködnék. Arra gondolt, hogy éjjel semmiképpen sem zavarja meg alvó társai nyugalját, inkább csak hajnalban, az ébresztő után tér vissza a hajóra.

– Lesz nagy csodálkozás! – gondolta magában kuncogva.

Jókedvűen tovább sétált a belvárosba, végigment néhány sikátoron, nézelődött, végül megkérdezett egy járókelőt, hogy melyik a legnépszerűbb éjszakai szórakozóhely. Az illető készségesen felvilágosította, hogy manapság mindenki a Döglött Deguba jár. Fecó is arrafelé vette az irányt, mert szeretett volna kérdezősködni az eltűnt gyerekekről és a környékbeli baglyokról, ha élnek erre felé egyáltalán.

Ám ahogy közelebb ért, gyanús mozgolódásra, kapualjakban lapító alakokra lett figyelmes. Rossz érzése támadt: mintha valami nagyszabású rablóátadás készülődne. Fecót nem olyan fából faragták, hogy megfutamodjon, inkább ő maga is behúzódott egy hirdetőoszlop árnyékába, a Döglött Deguval szemben, hogy megnézze, mi történik.

Nem kellett sokáig várnia. A mulató ajtaja hamarosan kinyílt, és egy fehér kabátos, fiatal egér lépett az utcára három izmos társ kíséretében. Nem néztek se jobbra, se balra, hanem rögtön keresztülváltak az úton, és elindultak a belváros felé. Hanem ekkor a sötétből kivált néhány árnyék, ezeket újabb és újabb figurák követték, és a következő percben vagy harmincan rohantak rá a négy mit sem sejtő alakra. Az akciót szemmel láthatóan előre kitervelték, mert mindenkire ugyanannyi támadó jutott.

Hatalmas csetepaté kezdődött. A négy szerencsétlen hősiiesen védekezett, de látszott, hogy nem sokáig tudják tartani magukat a túlerővel szemben. Galléros Fecónak ökölbe szorult a mancsa. Világéletében kiállt a gyengék és védtelenek mellett, akár élete kockáztatásával is védelmezte a rászorulókat. Most sem tétovázott. Itt éppen harmincan támadtak orvul négy védtelen járókelőre, akik szemmel láthatóan nem követtek el semmit! Ha ő nem segít, akkor ezt a négy fickót itt agyonverik!

Azonnal a küzdelembe vetette magát. Hatalmas pofonokat osztott, szerteszét szórta a verekedőket, acélos ökle minden ütésnél biztosan célba talált. A támadók Fecó közbelépésétől teljesen megzavarodtak, néhányan fejvesztve menekültek, mások nem tudták, hogy kit is verjenek, megint mások azt hitték, hogy egy egész csapat érkezett ellenük. Vipera, mert ki más is lett volna a fehér kabátos alak, fellélegzett. A támadók zavarát kihasználva összeszedte magát, és újult erővel vetette magát a küzdelembe. Három testőre is erőre kapott, és Fecó segítségével végül sikerült megfutamítaniuk a támadókat.

Amint kitisztult az utca és az utolsó fekete ruhás alak is elmentekült, Vipera lihegve rázta meg Fecó mancsát.

– A legjobbkor jöttél! Köszönöm!

– Igazán nincs mit. Nem nézhettem, hogy agyonvernek – mosolygott Fecó. – Hanem le a kalappal előrted! Én még életemben nem láttam ilyen erős fickót, mint te.

– Te sem panaszkodhatsz – veregette meg a vállát Vipera, aztán azt javasolta, hogy mielőbb vonuljanak biztonságba.

– A házamban reggelig nyugtunk lesz, aztán kitaláljuk, hogyan tovább.

Végignézett vérző orrú, fáradt legényein. Agyabugya inge kettészakadt, Pimpónak hatalmas véraláfutás éktelenkedett a bal szem alatt, és Tipli Tihamér is siralmasan festett.

– Hozzátok magatokat rendbe, aztán jelentkeztek nálam! Tudni akarom, kik voltak a támadók! – rendelkezett Vipera, majd szívélyesen belekarolt Fecóba.

– Ugye, elkísérsz? Igazán nem szívesen maradnék most egyedül. Ki tudja, nem lesnek-e még rám valahol?

Galléros Fecó bólintott. A fehér kabátos idegen úgy verekedett, hogy azzal kivívta az elismerését, és most igazán kedvet érzett ahhoz, hogy egy kicsit elbeszélgessenek. Biztos sok mindent tud a városról, és fontos fickó lehet, ha ilyen sok az ellensége. Ki tudja, talán még az elrűnt gyerekekről is hallott!

Huszonharmadik fejezet

A kísértethajó

Balikó és Kavicsovics Aladár a legnagyobb kétségek közt hanyódva töltötte az éjszakát. A tüzet nem merték újra meggyújtani, nehogy visszatérjenek a baglyok, a holdfény kísérteties árnyakat rajzolt köréjük, aggódtak elrabolt társaikért, miközben a saját soruk alakulása is fenyegető fellegként tornyosult föléljük.

Balikó a sok erőlködéstől kimerült, ráadásul a kútvízben átázott ruhái sem száradtak meg, miközben a nedves kőfalon kapaszkodott felfelé, ezért hamarosan rázni kezdte a hideg. Vacogó foggal tartotta mancsát a vörösén izzó parázs fölé, és megadóan hallgatta Kavicsovics Aladár siránkozását. A hatujjú térképáros minden ízében reszketett, bár nem a hidegtől és a fáradtságtól, hanem a félelemtől. Százszor megbánta már, hogy útra kelt a Szélkirálynő matrózaival az Amandinán, hogy egy ismeretlen sziget sosem látott kincseit kutassa egy olyan térkép alapján, ami talán nem több ócska hamisítványnál!

Bár megfogadták, hogy egy szemhunyasnyit sem alszanak éjszaka, nehogy őket is álmukban lepjék meg a támadók, hajnaltájban végül mindketten elszunnyadtak. Aladár a kihunyt tűz mellett feküdt a földön, Balikó egy fűvel benőtt kis kupacra hajtotta a fejét. Álmában különös hangokat, apró lábak neszezését, vékony hangok susogását hallotta. Mintha a fülében masíroztak és beszélgettek volna a parányi élőlények.

Egy idő után olyan nyugtalanítóvá vált ez a furcsa álom, hogy felébredt. Szemét résnyire nyitotta, hunyorogva körülnézett, hogy megvan-e még az útitársa, végül nagyot ásítva a másik oldalára fordult. Különös módon most a másik fülében hallotta a gyenge hangocskák mormolását.

– Nem bánthatjuk, nem bánthatjuk, védi őt az opálréteg!

- Mit keres a szigetünkön?
- Miért mászott be a kútba?
- Nem tudja, hogy csak a miénk, csak miénk Harunkutta? Balikó felpattant, és rémülten dörzsölni kezdte a fülét.
- Mi történt? – emelte fel a fejét álomittasan Aladár.
- Hangokat hallok!
- Honnan?
- A föld alól – nyögte Balikó. – A kupac belsejéből.

Aladár feltápáskodott, a földhalomhoz kacsázott, és rátapasztotta a fülét.

- Itt ugyan nem beszél senki – dünnyögte.

Balikó újra odahajolt, és szinte megdermedt a rémülettől.

– Itt egy másik idegen, akit nem véd az opál! – zúgták odabent a hangok.

- Együk meg reggelire! – válaszolt lelkesen egy egész kórus.

- Nem, ne egyétek meg! – kiáltott Balikó önkéntelenül.

A kupac hirtelen elnémult. A váratlan csendet csak Kavicsovics Aladár ijedt hangja törte meg.

– Balikó, te félrebeszélisz! Senki sem akar megenni senkit! Miért kiabálsz?

– De igen, hallottam! Ott bent a föld alatt arról beszélnek, hogy te legyél a reggeli!

Kavicsovics Aladár megharagudott. Nincs elég bajuk, de a tetejébe még Balikó is megbolondult?

– Majd adok én ezeknek a hangoknak! – kiáltotta. – Hol a lapát? Gyerünk Balikó, nézzük meg, ki lapul a kupac belsejében!

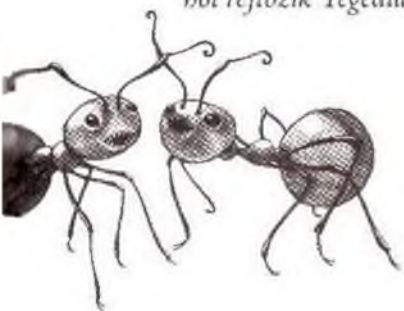
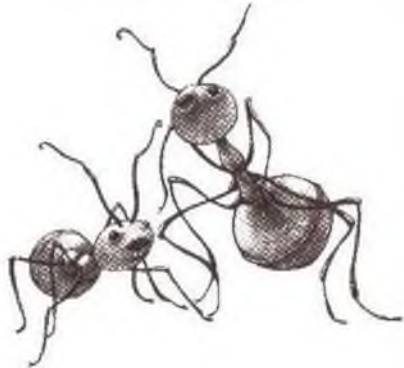
- Jó, ássuk fel! – egyezett bele Balikó.

Ő maga is azt gyanította, hogy talán meghült és belázasodott az éjjel, azért képzele úgy, hogy hangok szólnak a föld alól, de ha felássák a halmot, biztosan megnyugodhat. Ám ebben a pillanatban az addig halkán duruzsoló hangocskák rémült ordításba kezdtek.

- Ne ássátok fel a bolyt! Ne tegyétek tönkre az otthonunk!

- Kik vagytok? És legfőképpen: hol? – hökkent meg Balikó.
- Megmutatjuk, csak ne ássatok! – zúgták a hangok, és kisvártatva a fűcsomók közül egy egész raj kékes-zöldes-ezüstös fényben játszó hangya masírozott elő.
- Opálhangyák vagyunk, Harunkutta őslakói. Nem láttátok a szigeten a sok hangyabolyt?
- Azokban a kis piramisokban mind hangyák élnek? – rémült meg Balikó, amikor felidézte, hány dombocska mellett vezetett ideig az útjuk.
- Ezt a szigetet évszázadokkal ezelőtt nekünk adta Tégedille, a topál királynő – zúgták a hangyák.
- Hát Tégedille tényleg létezett? – tátotta el a száját Balikó. – Azt hittem, csak egy ősi topál legenda!
- A királynő most is él, csak fogva tartja a rejtekhelye. Nem szabadulhat, amíg valaki rá nem talál, és vissza nem adja neki az életét.
- Mi van, Balikó? Kezdesz megijeszteni! – rángatta meg a matrózfiút az öreg térképáros. – Te most tényleg egy csapat hangyának magyarázol egy mesebeli királynőről?
- Te nem érted, amit mondanak? – nézett rá csodálkozva Balikó.
- Nem mondanak ezek semmit! – húzta össze a szemét Aladár.
- Most már komolyan aggódom miattad!
- Ő nem ért minket, mert nem védi opálréteg! – zúgta a tömeg.
- De te beleestél az opálkútba, és minden porcikádat ártította a víz!
- Ó, minden világos! Az opálkút vize okozza, hogy megértjük egymást! – bólogatott Balikó, és gyorsan mindent elmagyarázott Aladárnak, mielőtt az öreg arra kezdett volna gyanakodni, hogy Balikó állapota esetleg fertőző lehet.
- Ti tudjátok, hol rejtőzik Tégedille? – kérdezte a hangyáktól Balikó, miután sikerült megnyugtarnia a térképárust.
- A hangyák válasz helyett rázendítettek a dalra, amit Balikó először Kalendula anyától hallott azon a szörnyű viharos éjszakán, amikor elveszett a Szélkirálynő:

Fut, menekül Tégedille,
 de üldözők a nyomában.
 Nem rejti el barlang mélye,
 nem bújhat a föld gyomrába.
 Sűrű bozót nem ad enyhet,
 nem fogadja be az ég sem.
 Észak, nyugat, dél és kelet
 menedéket nem ad mégsem.
 Ám mielőtt összerogyna,
 opáleső hull az égből,
 s a királynő megmenekül
 az üldözők seregétől.
 Földi kutak égi fénye,
 észak, nyugat, dél és kelet
 tükörbe néz a telihold
 a királynőt közbül leled!
 Harminchárom ezüstoszlop
 örzi testét – lelke pille.
 Keresheted, mégsem sejtéd,
 hol rejtőzik Tégedille.

– Jó, jó, ezt már hallottam – legyintett Balikó. – Nem tudátok kicsit pontosabban megmondani?

De a hangyák nem tudtak vagy nem akartak ennél röbber elárulni. Balikó mindenesetre megköszönte a felvilágosítást, megígérte,

hogy nem ássák fel a hangyabolyt, végül azt javasolta Aladárnak, hogy térjenek vissza az öbölbe a vitorláshoz. Ám mielőtt elindultak volna, Balikó még körülnézett a szirttetőről. A távolban, az egyik sziget irányából apró pontocska közeledett.

– Aladár, nézz oda! Nem egy csónak jön ott?

– Mi? Hol? – rémült meg az öreg, és hunyorogva meresztette szemét a mondott irányba. – Nem tudom, Balikó, az én látásom nem elég éles – vallotta be végül.

– Szerintem az egy csónak, és egyenesen felénk tart! – közölte Balikó izgatottan. – Nem tudhatjuk, hogy barát vagy ellenség érkezik-e, mindenesetre rohanjunk a hajóhoz, nehogy őrizetlenül találják! A fedélzeten van távcső és két puska is! – tette még hozzá, Aladár aggodalmas ábrázata láttán.

Elbúcsúztak a hangyáktól, és amennyire Aladár fájós lába engedte, siettek vissza az öbölbe, hogy az Amandinán készenlétbe helyezkedve várják a csónak érkezését. Aladár maga mellé helyezte a két puskát, Balikó viszont felkúszott az árbóc tetejére, hogy onnan kövesse távcsövén a jövevények mozgását. Amint a kis csónak egyre közelebb ért, Balikó többször is megtisztította a pulóverével a kukker lencséjét, aztán a saját szemét is megdörzsölte kétszer, végül leereszkedett az árbócrúdon, és remegő hangon így szólt:

– Azt hiszem, tényleg beteg lettem. Most meg kísértetet látok!

– Csak nem egy tengeri szörny? – rémült meg Aladár, és félelmében összekoccantak a fogai.

– Nem, csak olyan, mintha két elveszett barátom közeledne. Pedig biztosan tudom, hogy az egyikük meghalt, a másik pedig talán örökre eltűnt.

– Jaj, Balikó, a tengeren számtalan kísértethajó úszik! Ha a közelünkbe érnek, megátkoznak, és mi is kísértetté válunk!

– Mit csináljunk? – idegeskedett Balikó, aki teljesen megavarodott a váratlan élménytől, hogy egy ismeretlen csónakban Ruminit és Sajtos Rozit látta közeledni.

– Meneküljünk! – nyüszített Aladár.

– Jó! – egyezett bele Balikó.

Kapkodva rohant körbe a fedélzeten. Két tapasztalt tengerész talán elbaldogult volna a munkával, de a remegő mancsú, meggyengült látású Kavicsovics Aladár teljesen alkalmatlan volt a kötelek kezelésére, a horgony felhúzására, sőt Balikó a kormányke-
reket sem merte volna rábízni.

– Zátonyra futunk a sok kis szikla közt, ha Aladár fogja a kormányt – tépelődött. – Ha viszont én kormányozok, ki fogja kezelni a köteleket?

– Menjünk már, induljunk! – sürgette a térképáros, de Balikó a fejét rázta.

Túlságosan veszélyes volt így tengerre szállni. A matrózfiú úgy érezte, hogy inkább egy kísértethajóval néz szembe, mint a biztos halállal. Meg aztán, ki tudja? Hátha csak két ismeretlen eger evez a csónakban, akik véletlenül pont Ruminire és Rozira hasonlítanak! Elvégre olyan nagy a világ! Miért ne lehetne mindenkinek hasonmása?

Kavicsovics Aladár megtöltötte a fegyvereket.

– Amint lőtávolba érnek, tüzelek! – fogadkozott.

– Nem, nem, várj még! Ártalmatlannak tűnnek! – csitította Balikó, akit hirtelen egészen különös érzés kerített hatalmába. Remegő manccsal szorította szeméhez a kukkert, és lélegzet-visszafojtva figyelte a közeledő csónakot.

A kísérteteknek nem volt távcsövük, ezért meglehetősen közel voltak már, mire a napfényes tengeren ringatózva észrevették az árnyas öbölben horgonyzó Amandinát. A lánykísértet figyelt fel a vitorlásra először, izgatottan megrángatta az evezőknek feszülő fiúkísértet karját, és egyenesen a hajó felé mutogatott. Most a fiú is megfordult, hunyorogva bámult az öböl irányába, aztán elégedett vigyorra húzta a száját, és valamit magyarázni kezdett a lánynak.

Balikónak kiszáradt a szája. Nem tudta volna eldönteni, hogy az izgalom, a félelem vagy az érthetetlen módon éledező remény hatott-e rá így, de annyi biztos, hogy megszólalni sem tudott többé. Hiszen a fiúkísértet szakasztott úgy mozgott, mint szegény vízbe fúlt Rumini, de még a füle tövét is ugyanazzal a mozdulattal vakargatta, mint a barátja szokta, amikor váratlan helyzetben találja magát. Váratlan helyzet? Ezek szerint a kísértetfiú nem számított arra, hogy itt az öbölben hajót talál. Vagyis biztosan nem azért jöttek ide, hogy rátámadjanak az Amandinára!

– Ne lőj, Aladár! Ne lőj! – nyögte Balikó, de a térképárus már nem látott, nem hallott a félelemtől. Még kivárt néhány evezőcsapást, de amikor a csónak még közelebb ért, elsütötte a fegyvert.

Szerencsére a golyó nem találta el a hajóban ülőket, hanem a csónak deszkáit érte ott, ahol a fa a vízzel találkozott. A lövés felszakította a hajótestet és a víz rögtön szivárogni kezdett az utasok lábánál.

– Stüllyedünk! – kiáltotta a lánykísértet.

Balikó megremegett. Még a hangja is kísértetiesen emlékeztetett Sajtos Roziéra! A fiúkísértet megfordult, lekapta a pulóvert, és vad integetésbe kezdett, közben Rumini hangján üvöltötte, hogy békés szándékkal közelednek. Aladár remegő manccsal nyúlt a másik puskáért. De ezt már nem várta meg Balikó. Kikapta Aladár tizenkét ujjá közül a fegyvert, és a fedélzet legtávolabbi sarkába hajtotta.

A csónak közben véstesen süllyedt, látszott, hogy nem fogja elérni a partot. A fiúkísértet vízbe ugrott, aztán két karjával kinyúlt a csónak felé, és átvett a lánytól egy kis csomagot. Balikó úgy látta, mintha egy kapálódzó pici egérgyerek volna. A fiú megpróbálta a hátára emelni a kicsit, aztán óvatosan tempózni kezdett a part felé. Ekkor a lány is vízbe ugrott, bár előtte még odaszólt valakinek, aki egyáltalán nem látszott.

– Van velük egy láthatatlan szellem is – hörögte Aladár, aztán ájultan hanyatlott a fedélzet deszkáira.

Balikó viszont hirtelen megfélekedett minden félelméről, és a tengerbe vetette magát.

– Rumini! Rozi! – ordította.

Azt se bánta, ha mégis kísértetek a jövevények, de akkor sem nézhette tovább a kétségbeesett vergődésüket. Vad karcsapásokkal igyekezett a süllyedő csónak felé, hogy segítsen partra úszni a menekülőknek. Tempózás közben átvillant a fején, hogy a kísértetek, mivel amúgy sem élnek, biztos nem félnének a vízbe fúlástól, ráadásul valószínűleg úszniuk sem kellene, hiszen anyagtalanok lévén nyilván tudnak lebegni a vízen.

Balikó hamarosan elérte a kifelé evickélő alakokat. Hinni sem mert a szemének! De a vele szembe úszó kísértetfű is félrenyelt, amikor Balikó csapzott feje előbukkant a habokból.

Huszonnegyedik fejezet

Fecó kapitány

Galléros Fecó egészen hazáig kísérte Viperát. Útközben nem sokat beszéltek, mert mindketten azt lesték, nem érkeznek-e újabb rámadók a sötétből. Csak amikor biztonságban elérték a vastag páncélajtóval védett épületet, akkor nyugodtak meg.

Az alvilág vezére, a fehér kabátos, verhetetlen Vipera a város elegáns kerületében, egy kényelmes, pompásan berendezett házban élt. Miután gondosan berendezték maguk mögött az ajtót, Vipera bársonyfotelba ültette vendégét, drága italt töltött neki, és faggatni kezdte, kicsoda-micsoda, és honnan keveredett Ördögrokolya kikötőjébe. Fecó röviden annyit mondott, hogy foglalkozására nézve tengerész, egyébként pedig elrabolt gyerekeit keresi a környéken.

– Ebben a városban nincsenek fogva tartott egérkölykök – jelentette ki némi gondolkodás után Vipera. – Egészen biztos lehetsz benne, mert ha valaki, hát én bizonyára tudnék róla. De ha tengerész vagy, csatlakozhatnál hozzám! Éppen most tettem szert egy új hajóra, ahol jó hasznát venném egy tapasztalt matróznak.

– Köszönöm, de nem lehet. Muszáj megtalálnom a gyerekeket!

Aztán másról beszélgettek, végül néhány órára nyugovóra tértek. Hajnalban megszorgették az ablakot. Pimpó, Agyabugya és Tipli Tihamér érkezett tiszta ruhában, friss hírekkel. Ők nem alvással, hanem faggatózással töltötték az éjszakát, hogy kiderítsék, kik voltak Vipera támadói. Bár személyesen ismerték az alvilág színe-javát, előző este nem tudták azonosítani a verekedőket, mert mindenki maszkot húzott az arcára. A három izmos testőr azonban addig kérdezősködött, amíg szép lassan kiderült, hogy a város összes kispályás bűnözője fellázadt Vipera ellen.

Rekontra Pityu és követői rettegtek a vezér bosszújától, ezért a sikertelen támadás után összefogtak, hogy megvédjék magukat. Agyabugya úgy hallotta, hogy egy elhagyatott épületben fegyvereket gyűjtenek, Tipli Tihamérnak pedig megsúgták, hogy még a kikötői rakodómunkásokat is beszervezték, nagy jutalmat ígérve nekik, ha segítenek megszabadítani őket Viperától.

– Úgy tűnik, főnök, hogy a városban nagyon haragszanak rád! – kezdte a beszámolót óvatosan Pimpó. – Szinte mindenki benne volt a tegnapi balhéban.

– Bízhatunk valakiben? – kérdezte nyugodtan Vipera.

Agyabugya a fejét rázta. Rajta és két társán kívül nem maradt Viperának támogatója.

– Mőresre tanítom ezt a bandát – jelentette ki Vipera –, de ahhoz segítőkre lesz szükségem. Egyelőre akkor is kevesen vagyunk, ha Fecó csatlakozik hozzánk.

Galléros Fecó nem akart közbeszólni, csak némán megrázta a fejét. Fogalma sem volt arról, kicsoda Vipera, és kik miért láznak ellene, de neki se kedve, se ideje nem volt most arra, hogy bárkihez csatlakozzon. Hamarosan azonban megváltozott a véleménye, mert Vipera különös kijelentést tett.

– Ha a városban mindenki ellenem fordult, máshonnan kell segítőköt szerezniem. Elmegyünk Pengecsörhöz, és megkérem, hogy adja mellém néhány katonáját. Fogadok, hogy a mérgezett karmú baglyok egy óra alatt rendet csinálnak Ördögrokolyán.

– De főnök, Pengecsör az ellenséged! – hökkent meg Pimpó.

– Pengecsör üzletember, ugyanúgy, mint én – legyintett Vipera. – Felosztottuk magunk közt a Kartács-tengert. Enyém a Pattantyús-sziget és Ördögrokolya, ő kapta a tengert és a többi szigetet, aztán megfogadtuk, hogy nem zavarjuk egymást. De ha alkut kínálok neki és ő nyerhet az üzleten, biztosan meg tudunk egyezni.

– Azt hittem, utárod a baglyokat – értetlenkedett Agyabugya.

– Utálom is, de Rekontra Pityut és a követőit még jobban – felelte Vipera.

Most már Galléros Fecó is megszólalt:

– Ki ez a Pengecsőr, és hol lakik? A gyerekeimet ugyanis baglyok rabolták el!

– Akkor csakis ő lehetett az! – biccentett Vipera. – Pengecsőr hatalmas és kegyetlen rabló, ráadásul ő a környéken az egyetlen bagoly.

– Miért, főnök? A csapata is baglyokból áll! – tiltakozott Agyabugya.

– Úgy értem, hogy rajtuk kívül nem élnek kuvikok a Kartács-tengeren – pontosított Vipera, miközben jeges pillantást vetett az akadémuskodóra. – Ha baglyokat keresel, Fecó, velünk kell jönnöd Latorkúpra!

– Veletek tartok! – jelentette ki Galléros Fecó.

– Akkor gyerünk a kikötőbe! Induljunk el, mielőtt felébred az a sok senkiházi! – adta ki a parancsot Vipera.

Korán reggel volt még, az éjszakai élet résztvevői ilyenkor aluszak legmélyebb álmukat. Csak a becsületes munkások, árusok, munkába igyekvő városlakók jártak az utcán: rablókkal, hamiskártyásokkal, betörőkkel még véletlenül sem találkozni.

A kikötőbe érve Vipera egyenesen a Szélkirálynőhöz sétált, elégedetten végigfuttatta rajta a tekintetét, majd büszkén Fecóra nézett.

– Mit szólsz? Az új szerzeményem.

Galléros Fecó kis híján hanyatt esett a rémülettől. Egy pillanatra felmerült benne, hogy Vipera csak a bolondját járattja vele, de a megérzése azt súgta, hogy valami rettenetes dolog történt a társaival.

– Megkukultál, mi? – kacagott Vipera. – Tényleg nem mindennapi szerencse, hogy ilyen csinos kis vitorlást nyerjen az ember!

– Kitől nyerted? – kérdezte gyanakodva Fecó.

– A hajó kapitányától. Gyerekjáték volt csöbe húzni az öreget, fogalma sem volt a pókerszabályokról.

Fecó fejében egymást kergették a gondolatok. El sem tudta képzelni, mi vehette rá a megfontolt, bölcs, felelősségteljes Bojtos Benedeket, hogy pókerasztába szálljon, ráadásul a Szélkirálynőt tegye meg tétnek. Itt valami nagy titok lappang, és Fecó ösztönösen érezte, hogy nem lenne szerencsés lelepleznie magát. Előbb ki kell puhatolnia, hogy mi történt valójában, és kicsoda Vipera, aki egyre gyanúsabbnak tűnt sok ellenségével, az üzletemberként emlegetett rablóbagoly ismerőseivel és három kigyúrt testőrével.

– Lassan, óvatosan, megfontoltan! – határozta el magában Fecó. – Jó képet kell vágnom ehhez a szörnyűséghez!

– Tényleg szép hajó – mondta fennhangon. – Büszke lehetsz rá! Hanem lesz-e hozzá legénységed?

– Itt vagy te, Pimpó, Tipli és Agyabugya. Az már négy – sorolta Vipera.

– Nem elég – rázta a fejét Fecó. – Egy ekkora vitorláshoz legalább nyolc matróz kell, bár tizenhatnak is bőven akad munka.

– Látom, értesz hozzá! – csettintett elismerően Vipera. – Megteszlek kapitánynak! Toborzunk még néhány fickót, úgyis mindig csellengenek munka nélküli tengerészek a kikötőben.

– Mi lett a hajó legénységével? – firtatta Fecó.

– Könnyörögtek a nyavalyások, hogy adjam vissza a Szélkirálynőt, de én megmondtam nekik, hogy ötezer arany az ára. Erre szereztek egy rozoga teknőt, és elvitorláztak. Lehet, hogy kincsek keresnek valamelyik szomszéd szigeten, vagy kalóznak álltak – vonogatta a vállát vigyorogva Vipera.

Agyabugya, Pimpó és Tipli Tihamér felröhögött. Fecó kényszeredetten velük nevetett, bár haragjában ökölbe szorult a mancsa.

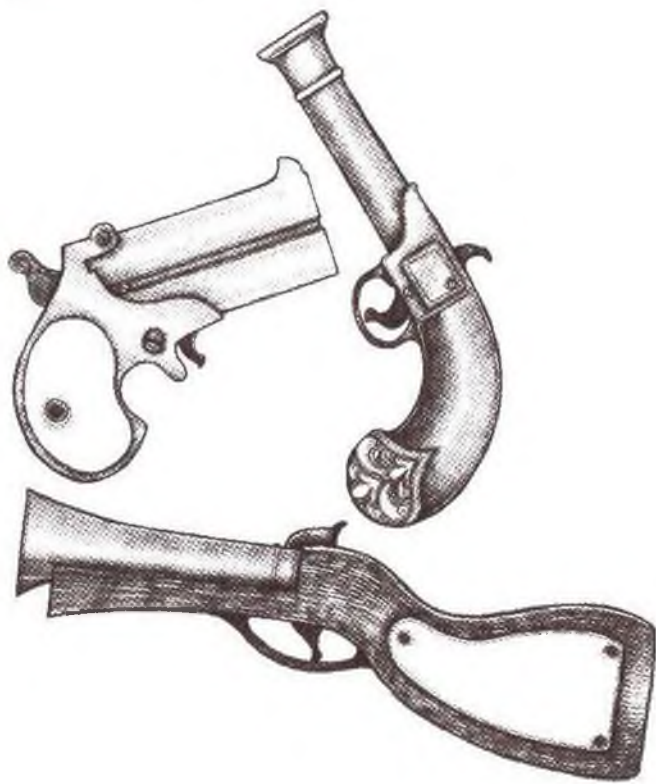
– Főnök, nem mehetnénk inkább egy kisebb hajóval? – kérdezte Pimpó, miután még egyszer végighordozta tekintetét a hatalmas háromárbócoson. – Mi a fiúkkal nem is értünk ehhez az izéhez!

– A Szélkirálynővel megyünk, és kész! Bolond lennék itt hagyni Rekontra Pityunak és a bandájának! Még kárt tennének benne! – csattant fel Vipera. – Különben majd Fecó kapitány megmondja, mit csinálj! Elég izmos vagy ahhoz, hogy ki tudd feszíteni a köteleket!

Mivel Vipera mielőbb indulni akart, máris nekiláttak a toborzásnak. Néhány óra alatt sikerült is öt beleváló, mindenre elszánt matrózt találni, akik hajlandók voltak elszegődni egy útra a Szélkirálynőre. Latorkúp nagyjából kétnapi hajóútra fekszik Ördög-rokolyától, ezért a készletek feltöltésével sem kellett túl sokat foglalkozniuk. Fecó ellenőrizte, hogy legyen öt napra elegendő enni-
való a raktárban és tele legyenek a vizeshordók, aztán kijelentette, hogy akár indulhatnak is.

– Lassabban a resttel, barátom! – rázta a fejét Vipera, és gyorsan hazaszalajtott a legényeit, hogy minél több fegyvert hozzanak magukkal az útra.

– Arra az esetre, ha Pengecsőrnek mégsem tetszene az ajánlatom! – magyarázta Fecónak jókedvűen.

A legénység közben elfoglalta helyét a fedélzeten. Fecó megmuratta a kabinokat, aztán beosztotta őket a kötelekhez, és elmagyarázta, kinek mi lesz a feladata. Tudta, hogy veszélyes kalandba bocsátkozik, mivel nincsenek elegendően arra az estre, ha nagy vihar támadna, de nem lehetett tovább húzni az időt. Vipera sürgette az indulást, hogy ellenségei lehetőleg ne szerezzenek tudomást a távozásáról. Mivel kormányost nem sikerült szerződtetniük, Fecó maga vállalta a hajó irányítását.

Mielőtt a Szélkirálynő felhúzta volna a horgonyt, Fecó körbejárt, mintha csak szemügyre akarná venni a háromárbócost. Összeszorult szívvel látta, hogy a társai táskáit kirámolták és szanaszét dobálták a közös hálóhelyiségben, a kabinokat felforgatták, a raktárt feldúlták.

– Szegények, hiszen még a személyes holmijukat sem vihették magukkal! – gondolta szánakozva.

Aztán jó ötlete támadt. Vipera lestoppolta magának Bojtos Benedek kabinját, de Negróé üresen áll! Fecó, mint a hajó jelenlegi kapitánya, nyugodtan kiválaszthatja magának, és berendezkedhet ott. Jól emlékezett, hogy az indulásuk napján a fedélzetmester eldobozta Ruminiektől a vascsöppentőt és a látószelencét. Egy kis szerencsével még most is ott vannak Negró holmija közt. Milyen jó lenne, ha legalább a két varázstárgyat magához vehetné! Ki tudja, mikor tennének jó szolgálatot! Igaz, a látószelencét csak a gazdája használhatja, és jelenleg Balikó a tulajdonosa, de akkor sem fogja hagyni, hogy Viperáék kezére jusson. A vascsöppentő viszont kincset érhet egy veszélyes helyzetben!

Fecó tehát indulás előtt besétált Negró kabinjába, kijelentette, hogy kapitányként itt szeretne tanyát ütni, majd gyorsan körülnézett. Negró a két varázseszközt gondosan elzárta a legelső fiókjába, így a rablók, akik a kártyaparti után felforgatták a kabinokat,

nem bukkantak a fiók mélyén lapuló tárgyakra. Fecó gyorsan zsebébe süllyesztette mindkettőt, aztán kísértelt a fedélzetre, hogy az indulást levezényelje.

Szerencsére a széljárás kedvező volt és derűs idő ígérkezett, így nem kellett vad viharoktól és egyéb veszélyektől tartaniuk. Az újonnan szerződötetett matrózok értették a dolgukat, így a Szélkirálynő biztonsággal hagyta el a kikötőt, és a következő két nap alatt sem került vészhelyzetbe. Viperát őszintén lenyűgözte Fecó ügyessége és hozzáértése, gondolatban áldotta a saját eszét, amiért magával hozta a tehetséges matrózlegényt.

A második nap délutánján a távolban felsejlett Latorkúp körvonala. Vipera tudta, hogy hamarosan Pengecsőr báró őrszemei is észreveszik a közelgő vitorlást, ezért minden eshetőségre felkészülve előhozatta a fegyvereket. Éppen Fecóval készült megtárgyalni a kikötés menetét, amikor Tipli Tihamér lépett mellé aggodalmas ábrázattal.

– Főnök, arra gondoltál már, hogy kivel fogunk itt találkozni?

– Kivel-kivel, hát Pengecsőrrel! Hiszen azért jöttünk! – hökkent meg Vipera.

– De nem! Én most arra az idegenre gondolok, aki megperzselte a kígyóbőr kabátodat! Tudod, Májkrém a neve, vagy mi!

– Majré! André de Majréra gondolsz! – nevette el magát Vipera. – Kit érdekel az a nyavalyás?

– Állítólag Pengecsőr barátja – vonogatta a vállát Tihamér. – Te meg jó felpofoztad a Döglött Deguban. Lehet, hogy most ellened hangolja majd a bárót.

– Én ugyan nem félek attól a pojacától! Ha találkozunk, kap tőlem még egyet! – fogadkozott Vipera, aki újra dühbe gurult, amikor eszébe juttatták a kabátja megégetését.

Galléros Fecó döbbenetben állt.

– André de Majré itt van Latorkúpon? – kérdezte csendesen.

– Itt, hogy az albatroszok vájnak ki a szemét! – hözöngött Viperá. – Te honnan ismered?

– Halálos ellenségem! Az ő parancsára rabolták el a gyerekeimet! Lehet, hogy éppen miattuk jött ide!

– Ez érdekes – tűnődött Viperá. – Akkor okosabb lesz, ha elinté nem mutatkozol a várban! Még van időnk, meséld el, pontosan mi történt köztetek, aztán amíg odaérünk, kitaláljuk, mit tegyünk!

Huszonötödik fejezet

A terv

Rumini és Balikó még mindig képtelen volt elhinni a csodát! Századszor beszélték át szerencsés megmenekülésük és egymásra találásuk történetét, Balikó tátott szájjal hallgatta Rumini és Fecó kalandjait az opálbálnákkal, hüledezve rázta a fejét, miközben a barátja Misztrál Artúrról és a nagy viharról mesélt, Rumini pedig újra és újra megkönnyezte a Szélkirálynő elvesztését, a kapitány válságos állapotát és a társaik elrablását. Balikó kedvéért Rozi is újra elmondta saját történetét, sőt Udinka is szót kért, hogy meséljen egyet s mást Méregdombról, a nyilméregbékák szigetéről.

A magához térített Kavicsovics Aladár hitetlenkedve figyelte a beszélgetést, és néha megjegyezte, hogy ennél a sok elképesztő kalandnál könnyebb volna elhinnie, hogy a csónakban érkező kedves jövevények mégiscsak kísértetek.

– Sajnos valódiak vagyunk, és igazi a kalamajka is, amibe keveredtünk – tárta szét a karját sajnálkozva Rumini.

– Talamajta – jelentette ki Kisfecó felnőttesen bólogatva, és éppúgy tárta szét a karját, mint Rumini.

– Úgy tűnik, egyre fontosabb lesz, hogy visszatérjünk Latorkúpra – jelentette ki Rozi. – Most már nemcsak Kákompillit, Artúrt és a békákat kell kihoznunk onnan, hanem a Szélkirálynő matrózait is!

– Latorkúpra? Na, nem! – jajgatott Aladár. – Nekem semmi közöm ehhez az egészhez! Haza akarok menni Ördögrokolyára!

– Szükségünk van rád! Egyedül nem boldogulunk – nézett rá határozottan Rozi. – Nem hagyhatsz minket cserben!

– Pengecsőr és a mérgezett karmú baglyok ellen négyen is kevesen vagyunk – tűnődött Balikó. – Sőt, ha velünk lenne Fecó és a

többiek, akkor sem biztos, hogy be tudnánk venni egy jól védett sziklavárat. Valami mást kell kitalálnunk!

– Pengecsőr egyszerű, pénzéhes rablóvezér. Csak a zsákmány és a nyereség érdekli, semmi más – vette át a gondolatot Rumini. Lehet, hogy fegyverek helyett aranyakkal kéne a lelkére hatnunk.

– Igen! – csillant fel Rozi szeme. – Kivásárolhatnánk a foglyokat! Egy nagy zsák aranyért cserébe lehet, hogy szabadon engedné őket!

– Álmodozatok csak! – jajdult fel Aladár. – Miféle arany?

– Például a sziget kincsei! – csillant fel Balikó szeme. – Elvégre azért jöttünk ide, hogy kincset keressünk a Szélkirálynő visszavásárlásához.

– Te pedig ügyesen letörölted a kút faláról a térképet! – legyintett Aladár.

– De lehet, hogy a hangyák tudnak róla! – szökkent talpra Balikó. – Az egész szigeten ott nyüzsögnek a föld alatt, ha valaki hát ők biztos tudnak arról, hogy hol rejtőznek az aranyak!

– Majd pont neked fogják elárulni – tiltakozott Aladár, de Balikót nem tudta elkedvetleníteni.

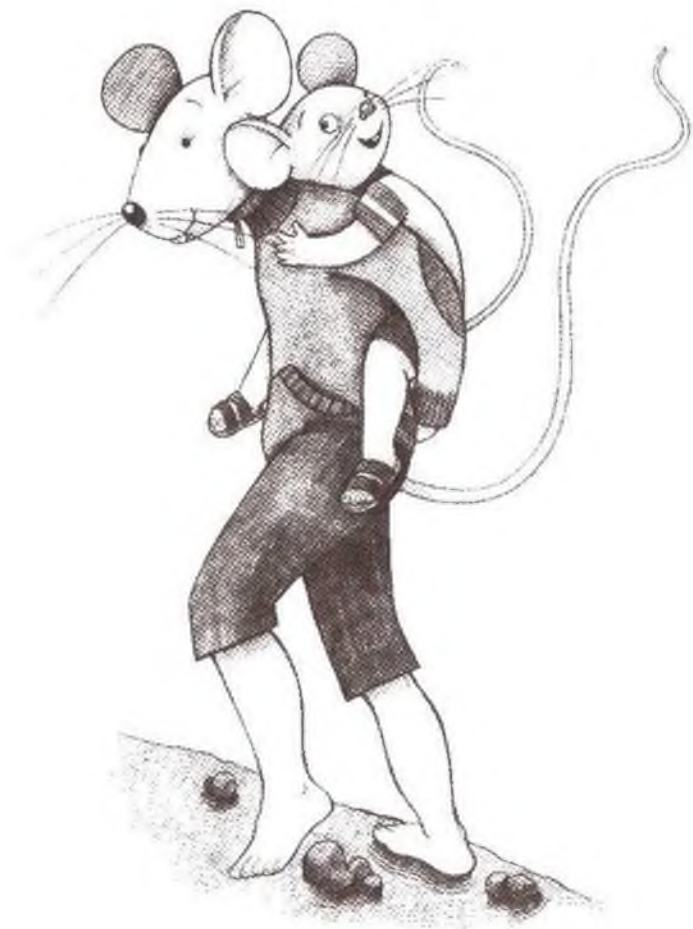
– Miért? Nekik semmi szükségük rá! Az arany nem ehető. Ha megkérjük, talán útba igazítanak!

Mivel Rumini és Rozi is nagyszerűnek találta Balikó ötletét, felkerekedtek, hogy megkérdezzék a sziget őslakóit, az opálhangyákat. Rumini javaslatára magukkal vittek az Amandináról néhány üres vizespalackot, hogy feltöltsék a készleteiket, ha már úgyis a kútnál járnak.

A hosszú kaptatón Kisfecó hamar elfáradt, ezért a három fiatal egér felváltva cipelte őt. Kavicsovics Aladár lihegve, szuszogva, izgatva caplatott mögöttünk. A dombtetőre érve Balikó egyenesen a kupachoz ment, ahol először hallotta az opálhangyák hangját.

Megszólította őket, és röviden elmondta, mi járásban vannak. A föld alól izgatott jövés-menés volt a válasz, majd hamarosan felbukkant egy egész kis hadosztály. Úgy nyüzsögtek a hangyaboly

tetején, mintha máris mozgósítást kaptak volna hadba vonulás előtt. Végül előállt a hangyák szószólója, és közölte, hogy a szigeten semmiféle kincset nem rejtettek el. Mivel a látogatók közül egyedül Balikó értette a beszédüket, minden szót pontosan tolmácsolta a társainak. Aztán visszafordult a hangyák felé:

– Pedig nekünk van egy kincses térképünk éppen erről a szigetről, ráadásul találtunk egy rajzot az opálkút falán is! – magyarázta. – Ezért gondoljuk, hogy mégiscsak lapul itt néhány arany.

– Ó, megtaláltátok a királynő kútját? – hökkent meg a hangya vezér.

– Nem tudom, kinek a kútja, de a belső falán volt a térkép, ami csak a holdfényben vált tisztán láthatóvá – biccentett Balikó.

– Hiszen akkor többet tudtok nálunk! – csodálkozott a hangyavezér. – Rátaláltatok a legfőbb kincsre, Tégedille rejtekhelyére.

– Most a több száz éve eltűnt Tégedille királynőről, Opálföld utolsó úrnőjéről beszélsz? – tátotta el a száját Aladár, miután Balikó lefordította neki a vezér szavait.

– Róla hát! – türelmetlenkedett a hangya. – Kedvenc kútjának a falán őrizzük a titkot. Csak itt lehet megtudni, hol rejtőzik az úrnő!

– De én azt a rajzot véletlenül letöröltem! – hebegte Balikó. Miközben ki akartam mászni a vízből.

– Akkor örökre elveszett Tégedille! – jelentette ki a hangya.

A körülötte nyüzsgő raj felbolydult, a parányi, opálfényű állatok fejvesztve rohagáltak fel-alá.

– Ó, pedig képzeljétek csak el, milyen csuda lett volna megtalálni Tégedillét! – merengett Rozi. – Életre keltettük volna a királynőt, ő pedig hatalmas erejével véget vetett volna a gonoszságnak a Kartács-tengeren! Ha velünk tartott volna, magától felnyílnak Latorkúp kapui, a baglyok fejvesztve menekülnek, és kiszabadul a börtönből Kákompilli.

– Meg Toxinetti – suttopta Udinka.

– És Artúr – tűnődött Rumini.

– A többiekéről nem is beszélve – fejezte be a sort szomorúan Balikó.

– Sőt! Tán még Viperát is elúzta volna Ördögrokolyáról – fűzte hozzá Aladár.

– Keressük meg a királynőt! – rikkantott lelkesen Mollí, aki eddig Rozi vállán ücsörögve hallgatta a beszélgetést. – Csak ő segíthet rajtunk!

– De Balikó letörölte a térképet – rázta a fejét Rozi.

– Azt mondjátok, hogy csak a holdfényben rajzolódott ki a minta? – ugrott nagyot váratlanul Udinka. – Dendrotti szerint a békaméreg nemcsak halálos sebet ejt, de felszínre hoz mindent, ami elrejtőzött. Hátha újra kirajzolódik a felirat is, ha bespricceljük méreggel!

Hatalmas izgalom lett úrrá a társaságon. Mindannyian felpatantak és a kúthoz rohantak, mögöttük kígyózó sorokban özönlöttek a hangyák, akik szintén nem akartak lemaradni a legújabb fordulatról. Balikó megmutatta, hol helyezkedtek el a rajzok. Szerette volna, ha a többiek belátják: igazán nem figyelmetlenségből, hanem kényszerűségből volt olyan szerencsétlen, hogy megsemmisítette a fontos útmutatót, miközben az életéért küzdött a kútban.

Minden szem Udinkára szegeződött. Spricceljen hát az a méreg! De a békalány csak pislogott.

– Igazából a méreg a bőrünkben rejtőzik. Nagy melegben szoktuk magunkból kiizzadni.

– Az izzasztó! – kapott a fejéhez Rozi. – Latorkúpon a várban van egy titkos kamra, amit izzasztónak hívnak. Biztos ott őrzik a társaidat!

– Jó-jó, de itt most hogy szedjük ki a bőre alól a mérget? – értetlenkedett Balikó.

Némi tanakodás után úgy döntöttek, hogy tüzet raknak, Udinka olyan közel ül hozzá, amennyire csak lehetséges, és ha a bőrén a forróság hatására kiütkezik a méreg, majd óvatosan rákenik a kút falára.

Szegény Udinka hősiesen ücsörgött a lángoló fahasábok közelében, elszántan tartotta a hátát az izzó parázs felé, közben tikkadtan kortyolgatta a vizet, amivel Rozi kínálgatta, hogy ki ne száradjon. Fél óra elteltével a békalány már alig élt a kimerültségtől, de még túl kevés volt a méreg ahhoz, hogy az egész falat bekenhessék.

Csak egy kis felületen sikerült eloszlatniuk a sárgás folyadékot, ám néhány perc múlva megtörtént a csoda! Ott, ahol a mérgek a követ érintette, alig láthatóan, de újra kirajzolódtak a letöröltnek vélt vonalak.

– De hiszen a rajzon pont ez a sziget látszik! – ismerte fel Balikó. – Nézzétek a furcsa, babformájú szárazföldet a három ponttal! Azok az opálkurak!

– Elfogyott a mérgek! – szusszant Rumini. – Ráadásul ezt a néhány vonalat is alig látni.

– Pedig sok rajz volt még! – idegeskedett Balikó. – Udinka, menj még közelebb a tűzhöz!

– Hogyisne! – toppantott Rozi. – Szegényke alig él már. Most becsücsül az árnyékba, és hűsöl egy picit a levelek alatt!

Rumininek jó ötlete támadt. Miért nem mennek vissza Méregdombra, Udinka otthonába? Ott egy egész sereg nyílméregbéka tanyázik. Bizonyára megresznek annyit elrabolt társaikért, hogy adnak a bőrük alól egy kis mérget! A kis csónak, amin jöttek, ugyan elsüllyedt, de itt az Amandina, ami kitűnő állapotnak örvend. Balikóval együtt simán elnavigálják!

Aladáron kívül mindenkinek nagyon tetszett az ötlet. Főleg Udinkának, aki úgy érezte, képtelen lesz még egyszer a tűz közelébe merészkedni. Rozi jelentkezett, hogy ő is szívesen beáll rengerésznek, mert apukája megtanította, hogyan kell kezelni a köteleket.

– Akkor irány Méregdomb! – adta ki a parancsot Rumini. – Töltsük fel a palackokat, és már indulhatunk is!

– Visszajövünk hamarosan – fordult Balikó a hangyákhoz, akik nem sokat értettek az eseményekből.

– Egyre vigyázzatok! – figyelmeztetett a hangyavezér. – Nem elég, hogy megtaláljátok és kiszabadítjátok Tégedillét, de életben is kell tartanotok. Ha visszatér a világba, először adjatok neki inni, másodszor etessétek meg, harmadszor pedig énekeljétek neki, hogy megnyugodjon a lelke! Ha ezt elmulasztjátok, a királynő örökre meghal!

– Jó-jó, kösz, hogy szólsz, de még úgyis visszajövünk, hogy az egész térképet lássuk! – intette le Balikó, aztán sarkon fordult, és a többiek után iramodott, akik már el is indultak az öböl irányába.

Az Amandina békésen ringott a vízen. Kavicsovis Aladár rémülten vette tudomásul, hogy egy csapat kölyök fogja irányítani.

– Nyugi, öreg! – trillázta a feje körül repkedve Mollí. – Értetek hozzá, nekem elhiheted!

Megegyeztek, hogy Balikó fogja a kormánykereket, Rozi és Rumini a köteleket kezeli, és a kapitányi döntéseket is Rumini

hozza. Aladár vállalkozott, hogy figyel a mindenre kíváncsi Kisfecőre, és nem hagyja, hogy amíg Rozi a vitorlákat feszíti, a kishű esetleg átessen a korláton vagy más hasonló, szörnyű bajba keveredjen.

– Azért én is rajtuk tartom a szemem – sietett Rozi megnyugtatóására Molli, amikor látta, milyen aggodalmas arccal méregetti barátnője a tohonya, hatujjú térképárust.

Végre Balikó is megnyugodott. Ha Rumi a kapitány, ő a kormányos és Rozi a matróz, könnyedén elboldogulnak majd a vitorlással. Indulásnál és kikötésnél sem lesz gond, hiszen Rumi elég erős és ügyes ahhoz, hogy segítsen Rozinak és közben a horgonykötelet is kezelje. A szomszéd sziget úgyszincs messze, a rövid próbaút alatt kitanulják a hajó működését, és utána bátran neki vághatnak a tengernek, hogy felkutassák Tégedillét, megmentse a többieket, végül visszatérjenek a Pattantyús-szigetre, hogy visszaszerezzék a Szélkirálynőt!

Huszonhatodik fejezet

Az egyezés

Galléros Fecó elmesélte Viperának, hogyan fogta el majdnem egy évvel ezelőtt André de Majrét és bandáját az Odvas-rengetegben, aztán hogyan szökött meg a rablóvezér a börtönből, miért zárták be utána Fecót, szóval töviről hegyire beszámolt az egérvárosi eseményekről, végül mesélt Rozi palackpostával küldött üzenetéről, és hogy azóta is a gyerekek nyomát keresi. Egyedül arról hallgatott, hogy a Szélkirálynőn érkezett a környékre.

Vipera elismerően figyelte a szövevényes történetet. Egyfelől nagyon tetszett neki Fecó bátorsága, ereje és kitartása, de kegyetlen szívében elismeréssel gondolt André de Majréra is, aki képes volt az országát eladni a szurikátáknak azért, hogy rablóvezérből gazdag és elismert herceggé válhasson. Ez aztán a nagyszabású gonosztett! A számító, gaz Vipera világéletében nagy tisztelettel hódolt mindennemű aljasságnak. Már belátta, hogy ostobaság volt összerúgnia a port Majré kapitánnyal.

De talán még nem késő megnyerni őt magának! Csak arra kell vigyázni, nehogy összetalálkozzon Fecóval, hiszen ha a két ellenség egymásnak ugrik, ő, Vipera biztosan csak veszít az ügyön.

– Úgy vélem – fordult Fecóhoz –, hogy jobb lenne, ha elkerülnéd Majré kapitányt. Ha meglát, lehet, hogy első dühében ránk uszítja a baglyokat, még mielőtt elmondhatnánk, miért jöttünk.

Fecó bólogatott. Bár szíve szerint mielőbb szembeszállt volna André de Majréval, belátta, hogy a túlerő miatt érdemes türelmesen kivárnia a megfelelő pillanatot. Ezért elfogadta Vipera javaslatát, hogy kikötés után maradjon a hajón, és csak akkor mutatkozzon, amikor Vipera már mindent elrendezett.

Fecó nemcsak óvatosságból egyezett bele a tervbe, hanem azért is, mert úgy vélte: amíg Vipera Pengecsőr báróval és André de Majréval tárgyal, ő titokban megpróbálhat beosonni a várba, hogy felkutassa a gyerekeket, mielőtt Majré kapitány tudomást szerezne az érkezéséről. Ki tudja, hogy Vipera kérését teljesítik-e? Az is lehet, hogy elzavarják! Ki kell használni az időt Rozi és Kisfecó megtalálására!

A Szélkirálynő egyre közelebb ért Latorkúphoz. Már kirajzolódtott a sziklák körvonala, látszottak a vár bástyái, és Fecó biztos volt benne, hogy az őrség régóta szemmel tartja a hajó mozgását. Bár kívülről teljesen nyugodtnak látszott, magában erősen fohászkodott, hogy ne agyútűzzel várják őket.

Amikor olyan közel voltak már, hogy távcsővel akár a lőréseket is meg tudták volna számolni a várfalon, a toronyból kiröppent egy bagolyőrjárat, és egyenesen a hajó felé vette az irányt. Vipera kérésére Galléros Fecó visszavonult a kabinjába, és hagyta, hogy a fehér kabátos egér lépjen a baglyok elé mint a hajó kapitánya.

Érckarom, az őrjárat vezetője fenyegetően kiáltotta le a fedélzetre, hogy Latorkúp várát szigorúan tilos megközelíteni, ezért kéri, hogy a Szélkirálynő azonnal váltson irányt. De Vipera a fejét rázta.

– Vipera vagyok, Ördögrokolya ura! Beszédem van Pengecsőr báróval. Üzleti ajánlatot szeretnék neki tenni!

– Vipera soha nem szokott hajóra szállni! – huhogott visszagyánakodva Érckarom.

– De a városomban háború készül, méghozzá olyan, ami Pengecsőrnek is busás hasznot hozhat. Ezért jöttem, hogy személyesen tárgyaljak a gazdáddal!

Érckarom visszakiáltott, hogy jelentést tesz a báró úrnak, azzal a csapata élén elszárguldott. A Szélkirálynő bevonta vitorláit, hogy amíg a kikötési engedélyre várnak, ne sodródjanak túl közel a sziklákhoz. Hamarosan visszatért Érckarom Pengecsőr üzenetével. A báró megengedte, hogy Vipera kikössön, és a legényei társa

ságában partra szálljon, de egyben figyelmeztetett is, hogy töltött ágyúkkal és méregbe mártott karmokkal várja az őrség. Az első gyanús jelre megtámadják és elsüllyeszti a Szélkirálynőt!

Miután Érckarom visszarepült a várba, Vipera Fecóhoz fordult.

– Pengecsőr bizonyára távcsövön figyel majd, ahogy közelítünk, aztán a vár fokáról nézi a kikötést. Talán André de Majré is ott lesz vele, azt fogják lesni, hogy nem készülök-e valami aljasságra.

Fecó bólintott. Érthető, hogy Vipera érkezése nyugtalanítja Pengecsőrt.

– Nem lenne jó, ha meglátnának téged, Fecó, mert André de Majré netalán felismerne.

– Egyszer már megígértem, hogy elrejtőzöm a kabinomban – tárta szét a mancsát Fecó.

– Igen, de ha elrejtőzöl, ki fogja vezényelni a kikötést? Te vagy a kapitány, rajtad kívül senki sem tudja pontosan, mit kell tenni.

– Értem már. Attól félsz, hogy nélkülem nem tud kikötni a Szélkirálynő, ha viszont előmerészkedem, a leskelődő André de Majré felismerhet.

– Így van.

– Add kölcsön a fehér a kabátodat meg a sapkádat, magamra húzom őket, amíg tart a kikötés! – javasolta Fecó. – A baglyok napfényben gyengén látnak, mi ketten pedig magasságra és restalkatra is hasonlítunk. A várból csak egy fehér kabátos, fiatal egeret fognak látni, senkinek sem fog szemet szúrni, hogy nem te, hanem valaki más irányítja a matrózokat. Aztán ha leeresztettük a horgonyt, visszaadom a ruháidat, és elrejtőzöm.

Vipera elgondolkozott. Pompás terv volt, kivéve, hogy ő soha senkinek sem szokta kölcsönadni a bőrkabátját. Nem véletlenül. A kabát az ő legdrágább, legbecsesebb kincse volt, amit ifjú korában rabolt egy öreg topál házából. A csinos, jó szabású ruhadarabot a világ legértékesebb anyagából, alabástromkígyó-bőrből varrták. Nem sok ilyen létezett a világon, mert az alabástrom kígyók

régen kipusztultak már. Talán éppen az utolsó elejtett példány bőréből varrták Vipera dzsekijét, és ő jobban óvta, mint a szeme világát. Az alabástromkígyó-bőrből varrt ruhadarabok ugyanis győzhetetlenné tették a viselőjüket, megszázszorozva annak erejét.

– Ne aggódj, nem fogom összepiszkolni! – mosolygott Fecó. Felveszem, kiadok benne néhány parancsot, és már vissza is kapod!

Mivel Viperának nem volt jobb ötlete, kényszeredett mosollyal leverette a kabátját és átadta Fecónak, aki azon nyomban bele is bújt.

Kényelmes, meleg viselet volt, és Fecó most érezte csak, milyen finom, puha a hófehér bőr tapintása.

– Jó kis dzseki – biccentett, aztán a fejébe nyomta Vipera sapkáját is, és felment a kapitányi hídra, hogy onnan osztogassa a parancsait.

Valószínűleg Fecó sosem jött volna rá, milyen különleges képessége van Viperának, ha nem történik kikötés közben egy szerencsétlen baleset. Pimpó és Tipli Tihamér, akik még soha nem próbáltak vitorlát bevonni, addig ügyetlenkedtek, amíg az egyik kötél el nem szabadult, és a vitorla, félig feltekert állapotban beakadt egy kampóba, ahová viharlángpást szoktak akasztani. Hogy ki tudja a vásznat szabadítani, Pimpó felállt egy relikviatárolóra, de elvesztette az egyensúlyát, a hordó megbillent, felborult, és maga alá temette a földre zuhant testőrt. Szerencsétlen felordított a fájdalomtól, de a relikviatárolót meg sem tudta mozdítani. Galéros Fecó néhány lépésnyire volt csupán, rögtön odaugrott, és felemelte a súlyos tárgyat, hogy Pimpó kikecmereghessen alóla.

Először fel sem fogta, milyen képtelen erőgyakorlatot hajtott végre: egy ekkora hordót senki sem tud egymaga megemelni! Figyelmét elterelte az üvöltő Pimpó, aztán a kikötés, mivel minden matrózra külön oda kellett figyelnie, hogy rendben tegye a dolgát, végül megjelentek Érckarom katonái, és Fecónak éppen csak annyi ideje maradt, hogy besurranjon Viperá kabinjába. Ott levette magáról a kabátot és a sapkát, aztán a kabinablakon át leste, miként száll partra a legénység Viperá vezetésével.

Csak amikor már egyedül maradt a Szélkirálynőn, jutott eszébe a különös eset. Érezte, hogy valami szokatlan dolog történt. Elgondolkodva ballagott vissza a hordóhoz, tünődve megfogta, végül megpróbálta megemelni. Döbbenten érezte, hogy képtelen megmozdítani. Pedig alig fél órával ezelőtt úgy kapta fel, mint egy vekni kenyeret. Mi változott azóta? A hordóba nem került több víz, és ő sem lett sokkal gyengébb. Csak Viperá kabátja került le róla. Fecó fejében halványan felderengett a legenda az alabástromkígyó-bőrről, és hirtelen megértette a titkot! Viperának a kabátjában rejlik elképesztő ereje! Fecó elmosolyodott. Nem árt észben tartani az efféle dolgokat!

Közben beesteledett, és Fecó úgy érezte, hogy ideje volna partra szállnia. A legénységi szobában megtalálta a saját holmiját is, fekete pulóvert és fekete nadrágot húzott, hogy minél jobban beleolvadjon a kinti sötétbe, kicsit sajnálkozott, amiért a fiúk láthatatlanná tevő kalapja Egérvárosban maradt, végül nesztelen léptekkel leosont a hajóról. Meg kellett találnia, hol tud észrevétlenül bejutni a várba, anélkül, hogy felhívna magára az őrségben álló éles szemű, kiváló szaglású baglyok figyelmét.

Miközben Fecó megpróbált bejutni a várba, odabent kezdett barátságossá válni a hangulat. Viperá először is kezét nyújtott André de Majrénak, elnézést kérve tőle, amiért legutóbbi találkozásukkor a kellerénél idegesebb volt. Aztán rátért jövetele céljára,

és elmesélte, miféle lázadást szítottak ellene a városban. Végül kijelentette, hogy ha Pengecsőr hajlandó néhány mérgezett karmú kuvikját kölcsönadni, akkor a segítségért cserébe gazdag jutalomra számíthat.

Pengecsőr tudni akarta, pontosan milyen jutalomról van szó. Vipera ezer aranyat ajánlott, amit a bagolybáró méltatlankodva elutasított. Inkább Vipera egyik mulatójának nyereségét kérte három éven keresztül. Ezt viszont Vipera sokallta. Alkudozni kezdtek, mintha nem egy város lerohanásáról, hanem néhány csokor petrezselyemről lett volna szó.

Már majdnem sikerül megegyezniük, mikor Pimpó, aki eddig Vipera mellett állt, fájdalmasan feljajdult, mivel a melléte elhaladó szolga véletlenül belerúgott a fájós lábába.

– Mit ordibálsz? – förmedt rá Vipera ingerülten.

– Bocs, főnök, csak azt hiszem, eltört a lábam!

Vipera csodálkozva nézett, hiszen ő nem látta a balesetet, mivel akkor éppen a kabinban kuksolt, hogy Fecó zavartalanul intézkedhessen a kabátjában.

– A lábamra borult egy teli hordó – hebegett Pimpó, gazdája meglepetését látva. – De ne aggódj, főnök, Fecó rögtön leemelt rólam.

– Milyen Fecó? – húzta fel a szemöldökét gyanakodva André de Majré.

– Galléros Fecó, a kapitányunk! – készségeskedett Pimpó, hogy elfeledtesse előbbi ügyetlenségét.

André de Majré elsápadt, a szeme elkerekedett, és kis híján hanyatt esett a döbbenettől.

– Hol van most... ez a Galléros Fecó? – kérdezte vészjósló hangon.

Vipera látta, hogy minden elveszett. Mindjárt kiderül, hogy Fecó szándékosan maradt a hajón, hogy ne találkozzon Majré kapitánnyal. Akkor viszont André de Majré biztosan azt hiszi majd.

hogy Vipera át akarta venni. Oda a bizalom, oda a szövetség, oda a segítség! Sőt, Vipera attól tartott, hogy Majré kapitány kérésére Pengecsőr báró a harci baglyait is rájuk fogja uszítani. Egyetlen esélyt látott Vipera a túlélésre: azonnal meg kell nyernie magának Majré kapitányt! Ezért nyájasan, huncut vigyorral a rablóvezérhez fordult, és bizalmasan közölte vele, hogy ajándékot hozott.

– Tudom, hogy Galléros Fecó régi ellenséged – kacsintott Vipera –, ezért barátságom jeléül elhoztam őt neked! Csak a megfelelő pillanatot vártam, hogy előrukkoljak a meglepetéssel!

– Micsoda? – hökkent meg Majré kapitány.

– Megtudtam, hogy Galléros Fecó sok bajt okozott már, ezért idecsaltam őt a szigetre – magyarázta Vipera. – Tudtam, hogy haragszol rám, hát így akartalak kiengesztelni. Neked adom őt ajándékba!

– Hogy tudtad idecsalni? – húzta össze a szemöldökét gyanakodva Majré kapitány.

– Az elrabolt kölykeir keresi. Magától csatlakozott hozzánk, amikor megtudta, hogy Pengecsőrhöz jövünk, én pedig kineveztem őt kapitánynak, hogy legyen mivel foglalatoskodnia útközben. Most a hajón várakozik ölbe tett kézzel, és nem is sejti, hogy mi vár rá.

Pengecsőr báró huhogva felnevetett.

– Látod, André, a kölykök ugyan elpusztultak a viharban, de te mégis nyerni fogsz. Vipera tálcán kínálja neked az ellenséged!

– Nos, rendben, elfogadom – jelentette ki André de Majré. – Sőt, hálám jeléül veled tartok Ördögrokolyára, hogy a legényeimmel segítsek móresre tanítani a lázadókat. Aztán szépen hazavitorlázunk Egérországba, ahol Galléros Fecó fog segíteni nekem a céloom elérésében.

– Erre koccintsunk! – derült fel Pengecsőr báró, aki megkönnyebbült, hogy végre megszabadulhat André de Majrétől. A rablóvezér ugyanis dührohámot kapott, amikor a gyerekek szöké-

séről és pusztulásáról értesült, és azóta pokollá tette Pengecsőr napjait. Most végre itt a megoldás, és Pengecsőr elhatározta, hogy mindent megtesz Viperá kedvéért, csak mielőbb rávolítsa el La-torkúpról Majré kapitányt.

A gonosztevők megegyeztek, hogy megvárják, amíg Fecó elalszik a kabinjában, aztán hajnalban rajtaütnek és foglyul ejtik. Addig viszont – hogy gyorsabban teljen az idő – leültek az asztal köré lakomázni és poharazgatni. Nem is sejtették, hogy Galléros Fecó, abban a hitben, hogy Rozit és Kisfecót bizonyára a vár egyik toronyszobájában őrzik, éppen ekkor kúszik fel a várfalon, hogy megkeresse őket.

Huszonhetedik fejezet

A térkép

Az Amandina vidáman szelte a habokat a Méregdomb-sziget felé. Bár erős oldalszél fújt, Balikó, a kormányos pontosan követte Rumini parancsait, így hamarosan elérték a nyílméregbékák hazáját. Dendrotti és társai a levelek közt lapulva figyelték a kis hajó érkezését, majd miután meggyőződtek róla, hogy barátok érkeztek, előugráltak a rejtekhelyükről.

– Nocsak, Udinka! – vartyogott a fővezér. – Máris hazatértél?

– Segítségért jöttünk, Dendrotti! – magyarázta a békalány. – Rengeteg méregre volna szükségünk, hogy megtaláljuk Tégedillét, mert ő jön majd velünk Latorkúpra kiszabadítani Toxinettet.

– Nyilván napszúrást kaptál a hosszú úton – bólogatott együtt érzően Dendrotti. – Vagy tengeribeteg vagy, azért beszélsz félre!

Rozi sietett Udinka segítségére, hogy elmagyarázza a békavezérnek a tervet.

– Harunkutta szigetén megtaláltuk Tégedille kútját. A belső falán van a térkép, ami megmutatja, hol rejtőzik a királynő. A vonalak túl halványak, de egy kis békaméreggel meg lehetne őket erősíteni. Kérlek, engedd, hogy tüzet rakjunk, ami mellett a néped mérget izzadhat ki magából!

Dendrotti hümmögött. Méregdombon soha senki nem szokott tüzet gyújtani, az meg egyenesen elképzelhetetlen volt, hogy az egész törzs ott izzadjon a lángoló fahasábok mellett. De a körülötük álló békák izgatott vartyogásba kezdtek. Lelkesen kiabáltak, hogy így legalább ők is kivehetik a részüket a társaik megmentéséből. Végül Dendrotti vonakodva bár, de beleegyezett, hogy mindannyian kiizzadják a bőrük alatt felgyülemlt mérget.

Rumini és Balikó megrakta a máglyát. Szerették volna mielőbb begyűjteni a mérget, és estére eloltani a tüzet, nehogy sötétedés után a lobogó lángokkal felhívják magukra a figyelmet.

– Minél szárazabb ágak kellene, hogy kisebb legyen a füst! – rendelkezett Rumini.

Hamarosan égett a tűz, és a békasereg felsorakozott az önkéntes méregadásra. Udinka izgatottan magyarázta a társainak, miféle megpróbáltatásra készüljenek.

– Egy idő után azt hiszed, hogy meggyullad a hátad, pedig még csak akkor jön a java! – mondta, mire néhány békalány csuklani kezdett a félelemtől.

Rozi forrásvizet és nagy leveleket készített elő, hogy legyen mivel hűsíteni a kimerült önkénteseket. Aladár talált az Amandinán egy zárható edényt, ami pont elég nagy volt ahhoz, hogy abba gyűjtsék a mérget. Miközben az első csapat béka a tűz körül izgadt, a többiek köréjük gyűlve énekszóval szórakoztatták őket. Rumini és Balikó fakanállal gyűjtötte a békák hátáról a gyöngyöző izzadságcseppeket.

Kisfecő jókedvűen szaladgált, a békakórust hallgatta, és minduntalan új ágakat akart dobni a tűzre. Amikor az első csoport kitékkadt, cseréltek. Délutánra az edény félig megtelt már sárgászöldes békaméreggel.

– Na, ebbe nem szívesen pottyannék bele! – állapította meg borzongva Molli.

– Ennyi elég lesz már, ugye? – ugrabugrált az edény körül Udinka. – Akár indulhatunk is!

– Egy a gond – vakarta meg a füle tövét Rumini. – Teljesen elállt a szél!

– Nem is fog holnap estig feltámadni! – kotyogott közbe Dendrotti. – Mi, békák, nagyszerűen megérezzük az időjárás alakulását. Olyan szélcsend lesz, mint annak a rendje!

– Pedig úgy szeretném tudni, mi áll azon a térképen! – sóhajtott Rozi.

– Megmondom én neked! – szólta Balikó. – Felrajzolták a környék összes szigetét, bejelölték az opálkutakat, és biztos van egy jel, ami Tégedille rejtekhelyét jelzi.

Most Aladár szól közbe eltűnődve.

– A hangyák valami dalt énekeltek neked a rejtekhelyről. Abból nem derült ki?

– Á, az csak egy régi legenda, zavaros szöveggel – legyintett Balikó.

– Énekelj el! – kérte Rozi.

– Minek? Abból ugyan nem derül ki semmi.

– Nem baj! – makacskodott Rozi. – Ma éjszakára úgyis itt rekedünk, legalább tanulok egy új dalt, amit este elénekelhetek Kisfecónak.

– Engem is érdekel! – tette hozzá Rumini.

Balikó végül beleegyezett, hogy eléneklie a dalt, amit először Kalendula anyó kunyhójában hallott, de váltig szabadkozott, hogy egyáltalán nincs szép hangja.

– Kibírjuk, csak énekelj már! – sürgette Rumini.

Balikó rázendített, a többiek tátott szájjal hallgatták.

– Nem is igaz, hogy nincs szép hangod! – dicsérte Rozi. – Hadd halljuk még egyszer!

Balikó újra elénekelte.

– Tényleg elég talányos szöveg – tűnődött Rumini. – A rejtelet nyilvánvalóan ez a négy sor örzi:

*Földi kutak égi fénye,
észak, nyugat, dél és kelet
tükörbe néz a telihold
a királynőt közből leled!*

Az a kérdés, hogy mit jelent mindez?

– A földi kutakat ismerjük – mormolta Rozi. – Hiszen a környék tele van opálkuttakkal. Kérdés, hogy mi az az égi fény, és milyen tükörbe néz a telihold.

Rumini hirtelen megértette! Hiszen Artúr a légballonon utazva arról mesélt, hogy telihold idején az opálkuttak visszatükrözik a holdfényt, amitől úgy ragyog a vízfelszín, mintha a kutak földre pottyant csillagok volnának.

– Nem kell ide a kútbeli térkép! – rikkantotta. – Van egy másik is, csak le kell rajzolnunk!

– Micsoda? – értetlenkedett Balikó. – Milyen térkép, hol van, és miért kell lerajzolni?

– Te mondad, hogy a kút falán valószínűleg a szigetek, az opálkuttak és Tégedille rejtékhelye látszik. Ha ismerjük a szigetek és opálkuttak helyét, könnyű megmondani, hol rejtőzik a királynő: közből, vagyis pont középen. Csak az opálkuttakat kell pontosan bejelölnünk.

– Harunkutta három kútját ismerjük, meg tudjuk, hogy van egy itt, Méregdombon is – csóválta a fejét Rozi. – De ki tudná megmondani, hol rejtőzik a többi? Annyi sziget van erre felé!

– Pedig pont ma lesz telihold! – sóhajtott Udinka.

– Egyetlen módszer segíthet – közölte talányosan Rumini. – A tapasztalat. Fentről biztosan látszik ma éjjel minden opálkút.

– Hurrá – vágott fancsali képet Aladár. – Akkor már csak szárnyat kell növesztenünk!

– Minek ide szárny, ha van hőlégballon! – nevetett Rumini. – Néhány óra alatt rendbe hozzuk Balikóval, aztán ha feljön a hold, szépen felszállunk, és megrajzoljuk a térképet.

– Én is jövök! – pattant fel izgatottan Rozi.

Aladár a fejét csóválta, és kijelentette, hogy nem hajlandó részt venni ebben az örültségben. De a többiek nem törődtek vele. Felkerekedtek, és árgyalogoltak a sziget másik felére, ahol a zuhanás óta a fűben hevert a póruul járt léggömb. Rumini nagy szakértelemmel megvizsgálta, és megállapította, hogy a léggömb maga nem sérült meg, csak néhány tartókötel szakadt szét. Ezeket sikerült az Amandinán talált pótkötelekkel pótolniuk. Már csak meg kellett tölteni a homokzsákokat, tüzelőt gyűjteni a ballon felfűtéséhez, és megvárni az estét, hogy feljöjjön a hold. A hajón találtak papírt és ceruzát is, így attól sem kellett félniük, hogy nem lesz hová rajzolni a térképet.

Estefelé bőségesen megvacsoráztak, Rozi altatódalt énekelt Kisfecónak, végül Balikóval együtt Tégedille legendáját is eldalolták. Aladár vállalta, hogy Kisfecó mellé hever a barlangban, és vigyáz az álmára, amíg a többiek a magasban járnak.

Ideje volt megkezdeni az előkészületeket. Kis tüzet gyűjtöttek a ballon szájánál, és úgy igazgatták, hogy a felszálló meleg levegő pont a belsejébe áramoljon. Balikó közben elmesélt Tégedilléről minden topál legendát és történetet, amit csak Kalendula anyától és Aladártól hallott. Hirtelen azonban szöveget ütött a fejébe egy gondolat.

– Mielőtt eljöttünk Harunkuttáról, a hangyák azt mondrák, hogy a királynőt nem elég életre kelteni, de életben is kell tartanunk őt.

– Mesterséges lélegeztetés? – nézett gyanakodva Rumini.

– Nem. Állítólag meg kell őt etetni, itatni, végül énekelni kell neki.

– Az éneket szívesen vállalom – jelentkezett Rozi.

– Nem biztos, hogy az jó lesz – fintorgott Balikó.

– Miért? Rozi nagyon szépen énekel! – fortyant fel Rumini.

Balikó elnevette magát.

– Jaj, bocs, nem Rozit akartam bántani! Szerintem, úgy tudjuk a királynőt életben tartani, ha a számára létfontosságú dolgokkal kínáljuk. Opálkút vizével fogjuk megitatni, a kedvenc ételével etetjük meg, de azt nem tudom, hogy milyen dallamokat szeret hallgatni. Talán volt kedvenc éneke is, amire szüksége volna, hogy magához térjen. Elvégre több száz éve rejtőzik valahol!

– Lehet, hogy szívesen hallgatná az opálbálnák dalát! – csillant fel Rumini szeme. – Tégedille a topálok és az opálos élőlények úrnője volt. Talán örülne, ha egy csapat bálna köszöntené!

– Kár, hogy nem tudjuk idehívni a barátaidat! – hümmögött Balikó.

Udinka, aki a partra szállás óta nem tágított Rozi mellől, most izgatott ugrabugrásba kezdett.

– A szigetünkön tarka pintyek élnek. Ők bármikor át tudnak repülni egy másik szigetre, aztán tovább és még tovább. Velük küldhetek a bálnáknak üzenetet!

Rumininek nagyon tetszett az ötlet. Megkérte Udinkát, hogy amíg felfűtik a ballont, hívjon néhány vállalkozó kedvű pintyet, akik szívesen elvinnék az üzenetet. A békalány hamarosan visszatért egy csapat tarka, ragyogó színben pompázó kismadárral, akik készen álltak arra, hogy Tégedille királynő kedvéért akár egész éjszaka repüljenek. Rumini a lelkükre kötötte, hogy az üzenetet vagy Cetlinek adják át, vagy továbbítsák Ámbrás Ambrusnak, aki minden bizonnyal a bálnák nyomában halad a Planktonnal.

A csicsergő sereg máris útra kelt, így Rumini, Balikó és Rozi végre felkészülhetett a repülésre. Ideje is volt felszállni, mert időközben beesteledett, és az égen megjelentek az első csillagok. A telihold ezüsttányérként ragyogott a fejük felett. Balikó megállapította, hogy tiszta lesz az éjszaka, és mivel teljes a szélcsend, később sem kell felhőkre számítaniuk. Rumini elővigyázatosságból azt javasolta, hogy hozzanak el az Amandináról minden pótköre-

let, és rögzítsék a ballont a sziget legmagasabb pontjához, hogy ha mégis feltámadna a szél, ne sodorja el őket.

A ballon időközben felemelkedett, mert egyre jobban megtelt meleg levegővel, és végül elérkezett a pillanat, amikor Rumini megadta a jelet a felszállásra. Elhelyezkedtek a kosárban, és Rumini kiszórta az első zsák homokot a földre. A súlytól könnyebbé vált ballon szép lassan a magasba emelkedett a körben álló békák lelkes kuruttyolása közepette. Rumini újabb zsák homokot öntött ki, a léggömb pedig tovább kúszott felfelé.

– Reméljük, ma este nem járnak erre a baglyok – mormolta Rozi, és megsimogatta Molli hátát, aki a kosár peremén lógázza a lábát.

Szerencsére nem állt be még az éjszakai sötétség, így a holdfényben kirajzolódott a lenti szigetek körvonala. Rumini elővette a papírt, és felvázolta az alattuk elnyúló földdarabok elhelyezkedését.

– Egy kutat sem látok – mondta csalódottan.

– Túl korán van még – nyugtatta Rozi. – Várjunk, amíg teljesen besötétedik!

– Szerintem nem vagyunk elég magasan! – dűnnyögte Balikó.
– Feljebb kéne mennünk!

Rumini elbizonytalanodott. Az Amandináról hozott kötelek kifeszültek, ennél följebb már csak úgy emelkedhetek volna, ha elvágják őket. Akkor viszont az utolsó kapcsot is elveszítenék a földdel, és ki tudja, sikerülne-e visszaszállniuk a Méregdomb-szigetre.

– Bízunk a békák megérzéseiben! – mosolygott rá biztatóan Rozi. – Szerintem egyetlen fuvallat sem jön ma éjjel.

– Nem bánom, próbáljuk meg! – szusszant Rumini, azzal előkapta a bicskáját, és elvágta a tartózsínórt.

A ballon csendesen, komótosan még feljebb szállt. Lélegzetelállító érzés volt távolodni a földtől, fel, a csillagok irányába. Aztán egyszer csak megcsillant alattuk valami, mintha csak egy hunyorgó szentjánosbogár kacsintott volna.

– Nézzétek! Méregdomb opálkútja! – súgta Rozi. Képtelen volt hangos szóval megtörni az áhítatos csendet.

A ballon még magasabbra szállt, a lenti sötétben pedig egymás után villantak fel a parányi tükrök, amelyek a telihold ezüsthényét verték vissza.

– Rumini, azt a távolit is bejelölted? – kérdezte Balikó.

– Igen, mind megvan! – bólogatott Rumini, fel sem nézve a vázlatából.

– Lehet, hogy nem látszik mindegyik! – aggódott Balikó. – Némelyiket nagyon benőtték a növények.

Rozi kihajolt, és hangosan megszámlolta a földön csillogó ezüstpöttyöket. Nyolc. Molli, aki eddig a holdfényt majszolgatta, most elrugaskodott a ballontól, és igyekezett minél távolabb repülni, hátha onnan észrevesz még egy halványan pislákoló kutat, de akár-hogy számlolta, ő is összesen nyolc pici ezüstpontot látott.

– Nézzétek! Szabályos alakzatot rajzolnak ki! – mutatta Rumini.

– Akkor Tégedille valahol ott rejtőzik középen – bökött Rozi a legsötétebb foltra, ahol egyetlen opálkút sem világított.

– Holnap kiderül! – dünnyögte Balikó.

Ideje volt, hogy visszatérjenek a földre. A ballont régen nem fűtötték már, de még ki kellett várniuk, hogy kihűljön a bent összegyűlt meleg levegő. Várakozás közben azt találgatták, vajon miféle rejtekhelyre lehet bezárva Tégedille, aztán a csillagokban gyönyörködtek, végül Rozi elénekelt néhány régi tengerészballadát, amit Fecótól tanult. A ballon közben csendesen ereszkedett.

– Örökké emlékezni fogok erre az éjszakára! – sóhajtott Rozi, miközben újra és újra körbehordozta tekintetét földön és égen. Aztán Ruminire nézett, és a matrózhúnak úgy tűnt, hogy a lány szeme a csillagoknál is fényesebben ragyog. Kedve támadt megfogni a kezét, de aztán elhessegette magától a gondolatot. Az kéne még csak, hogy Balikó kinevesse!

– Holnap felkerekedünk, és kiszabadítjuk Tégedillét! – jelentette ki határozottan, és a nyomaték kedvéért megköszörülte a torkát.

– Igenis, kapitány! – harsogott Balikó, és ezzel végképp elűzte a rájuk telepedett megilletődött csendet.

Most már simán ment minden. A ballon fél óra alatt visszatért a szigetre. Kissé távolabb szállt le ugyan az indulási ponttól, de veszély nélkül, zökkenőmentesen sikerült földet érniük. A nyílméregbékák többsége mélyen aludt már, csupán Udinka, Dendrotti és néhány őrszem kuporgott az ágakon.

– Sikerült? – ásított hatalmasat a békalány.

– Sikerült bizony! – mosolygott Rozi. – Holnap reggel mindent elmesélünk.

Azzal a három fiatal egér Molli kíséretében bevonult a barlangba, és néhány perc múlva mindannyian az igazak álmát aludták.

Huszonnyolcadik fejezet

A várbörtön

Galléros Fecónak szerencséje volt. Latorkúp sziklára épült vára felett igencsak eljárt az idő, a vastag kőfalat az évszázadok során annyi vihar koptatta, hogy a kövek közti repedések megvastagodtak, a habarcsot kivájta a szél és az eső, így Fecó ujjai mindig találtak kapaszkodót. Lassan, nehézkesen felkapaszkodott a várfalon, és kitartása végül meghozta a sikert: fél óra elteltével elérte az első lőrést, amin keresztül be tudta tornászni magát a várba.

A hajóról négy égbe nyúló tornyot számolt, de azt is tudta, melyiket kell először átkutatnia. Sötét este volt már, az égen ragyogtak a csillagok és a telihold, de Fecót most kizárólag az Alabástrom Kígyó csillagkép érdekelt. Rozi palackpostán küldött leveléből tudta, hogy a gyerekek szobájának ablakából este tíz körül látszik a különös csillagkép. Most nem volt más dolga, mint megnézni, melyik torony ablakai nyílnak arrafelé.

Határozott léptekkel, de nagyon óvatosan haladt a kiválasztott torony irányába. Úgy sejtette, hogy a belsejében csigalépcső kanyarog, amely az emeleti szobákba vezet. Ezt a lépcsőt kereste most lábujjhegyen, meg-megállva, minden sarkon körbeszimatolva. Megérzése nem csalt, és szokott szerencséje sem hagyta el, így hamarosan sikerült megtalálnia a tornyot és a lépcsőt anélkül, hogy bárki észrevette volna.

Lélegzetét is visszafojtva indult felfelé, amikor fentről keserves sóhajtozás és nyögdecslés ütötte meg a fülét. Nesztelenül haladt a hangok irányába, de a következő kanyar után szeme elé táru-ló látványtól kis híján visszagurult a csigalépcsőn. Az emeleten ugyanis Negró térdelt egy vödör mellett, lábán súlyos vasláncsal, és szünni nem akaró sóhajtozás közepette a padlót súrolta. Fecó

kétszer is megdörzsölte a szemét, mire el merete hinni, amit lát. Pedig akárhogy nézte, a földön kúszó, siránkozó alak a Szélkirálynő fedélzetmestere volt személyesen!

Fecó még közelebb osont, aztán halkán, nehogy ráijesszen, megszólította:

– Pszt! Negró! Hahó!

Negró rémülten pördült a hang irányába.

– Galléros Fecó vagyok, nyugi! – súgta Fecó biztatóan, de a következő pillanatban rájött, hogy ezzel hatalmas hibát követett el. A fedélzetmester ugyanis elsápadt, maga elé tartotta a sűrűlókefét, mintha azzal akarná elűzni a gonosz szellemet, és tátott szájjal hátrálni kezdett. Fecó látta, hogy a következő pillanatban kitör belőle a rémült sikoltás. Ezt meg kellett akadályoznia! Azonnal elrugaszkodott hát, és Negróra vetette magát, hogy befogja a száját, mielőtt a kiabálásával felveri az őrséget.

Negró izmait megacélozta a rémület, így Fecó igencsak megizgadt, mire sikerült letepernie, és a mellkasára ülve befognia a száját. A fedélzetmester minden ízében remegve adta meg magát a sorsának, és magában felkészült, hogy a vízbe fült matróz szelleme máris végez vele. Meglepetésére azonban a kísértet megszólalt:

– Ne félj már, nem vagyok szellem! Nem fulladtam a vízbe, sőt Rumini is megúsza!

Negró hitetlenkedve rázta a fejét, és csak nem akart szünni a remegése.

– Ide figyelj, nagyokos! – mérgelődött Fecó. – Láttál már olyan szellemet, aminek teste van, meleg a keze, és mindjárt lekever neked egy büdös nagy pofont, ha nem hagyod abba a nyavalygást?

Ezekről a szavaktól Negró kissé megnyugodott. Nem mintha örült volna a kilátásba helyezett nyaklevesnek, de ő is belátta, hogy a gonosz szellemek a legritkább esetben szoktak bedühödni, ha valakit megüjesztenek, és még ritkábban fenyegetőznek pofó-

nokkal. Ez sokkal inkább jellemző Galléros Fecóra és a hozzá hasonló pimasz alakokra.

– Na, ha megnyugodtál, akkor lemászom rólad! – jelentette ki Fecó. – De ide ne csődítsd nekem az őrséget! Nagyon halkan mondd el, hogy kerültél ide!

Negró kissé összeszedte magát, és még mindig remegve ugyan, de gyorsan és érthetően beszámolt az elmúlt hét szörnyű eseményeiről, a Szélkirálynő elvesztésétől kezdve a balul sikerült kincs-keresésen át egészen odáig, hogy Latorkúp várába hurcolták őket a baglyok.

– Mindenki itt van? – kérdezte reménykedve Fecó.

– A kapitány az öregasszonynál maradt, Balikó és a térképáros eltűnt, de a többiek itt vannak. A baglyok azt mondák, hogy ha keményen dolgozunk, egy darabig még nem esznek meg. Legtöbbszörünket beosztottak takarítani, Ajtony és Roland a konyhában segít, de éjfél tájban mindenkit visszavisznek a börtönbe. Ott szoktunk éjszakázni.

– A gyerekeimről nem hallottál? – kérdezte Fecó.

Negró lehajtotta a fejét és nem válaszolt.

– Na, tudsz valamit Roziról és a kisfiamról? – sürgette Fecó.

– Nem... vagyis... van a börtönben egy szerencsétlen bagoly, valami nyomorék, aki... állítólag megszóktette őket.

– Megszóktette? De akkor hol vannak? És mit keres a börtönben az a fickó?

– Nem tudom, Fecó. De azt hiszem... szóval pont a vihar napján szálltak csónakba... szóval, érted...

Galléros Fecó előtt egy pillanatra elsötétült a világ. Nem, az nem lehet, hogy Kisfecó és Rozi vízbe fulladt, néhány nappal azelőtt, hogy ő ideért volna a kiszabadításukra!

– Beszélnem kell azzal a bagollyal!

– Nem lehet! A börtönben őrzik hét lakat alatt!

– Az legyen az én gondom! Te maradj itt és sűrölj tovább, mint ha mi sem történt volna! Én lemegyek a börtönbe, és megkeresem a fickót.

– Nem jöhetnék én is?

– Nem, mert ha eltűnsz innen, rögtön keresni kezdenek. Sűrölj csak szépen, nem fog megártani, aztán éjfélkor úgymint lehoznak a börtönbe! Én ott várlak majd, és a többiekkel együtt kiviszlek.

– Jó – törődött bele Negró. – De nehogy itt hagyjatok!

Galléros Fecó megnyugtatta, aztán alaposan kifaggatta, hogy merre található a börtön. Amikor már eleget tudott, leosont a csigalépcsőn, és torkában dobogó szívvel megindult a mondott irányba. Hamar megtalálta a páncélos vasajtót, amelyet két éles szemű bagoly őrzött.

Fecó elkeseredett. Ide még a láthatatlanná tevő kalap oltalma alatt is nehéz feladat volna bejutni, nemhogy így, kalap és fegyver nélkül! A legközelebbi kiszögellés mögött meglapulva törte a fejét, hogy mitévő legyen, amikor egy váratlan fordulat megsegítette. A másik irányból nyögdecseles és röhögés hangzott, aztán feltűnt Dundi Bandi, akit egy durva bagoly taszigált.

– Mi történt, Toka? – kérdezték a börtönajtó előtt strázsáló örök.

– Ez a nyavalyás nem bírja a munkát. Még csak este tíz múlt, de már kipurcant a fáradtságtól.

– Mi legyen vele?

– Pengecsőr most a vendégekkel van elfoglalva, de azt mondta, reggelire feltálatatja magának a kis dagit. Lógósokra nincs szükségünk!

– Nem, ne egyenek meg! Inkább visszamegyek dolgozni! – sírt Dundi Bandi, de a három bagoly leluhogta. Aztán nyílt a páncélos vasajtó, és feltárult a börtöncellákhoz vezető dohos folyosó. A két ór arrébb sétált, hogy megmozgassa elgémberedett tagjait, amíg Toka lekíséri Bandit a cellájába. Ezt a pillanatot használta ki Galléros Fecó. A nyitott ajtón ár ő is besurrant a folyosóra, és a

falhoz lapulva követte a baglyot. Meglapulva kileste, hová zárja be szerencsétlen Dundi Bandit, aztán még jobban összehúzza magát, nehogy a távozó Tokának szemet szúrjon. De a bagoly nem nézett se jobbra, se balra, sietett, hogy mielőbb visszatérhessen Pengecsőrhöz a lakomára.

Amint bezárult mögötte a vasajtó, Fecó felegyenesedett, derengőjét elővette, és elindult, hogy megkeresse Kákompillit. A börtön csupán néhány cellából állt, így hamar sikerült megtalálnia azt, amelyikben szegény kacska szárnyú baglyot őrizték. Fecó a vascsőpöntő segítségével pillanatok alatt leoldotta a láncon függő rozsdás lakatot, és máris besurrant az ablaktalan, dohos helyiségbe.

Kákompilli a földön feküdt, megtépázott tollakkal, összekuporodva. Fecó összeszoruló szívvel látta, hogy a fogvatartói csúnyán elbántak vele. Amikor odalépett mellé, és mancsát óvatosan a szárnyára helyezte, Kákompilli rémülten motyogni kezdett:

– Ne bántsatok, már mindent elmondtam! A kölykök a tengerbe fulladtak!

– Nézz rám! – mondta rekedten Galléros Fecó. – Én nem tartozom közéjük! A kisleány apukája vagyok! Tudnom kell, mi történt a gyerekekkel!

Kákompilli csodálkozva nyitotta ki a szemét, és úgy meredt Fecóra, mintha egy meséből lépett volna elő.

– Rozi megmondta, hogy egy napon eljössz! Tudta, hogy megtalálod őket! – súgta elcsukló hangon.

– Kérlek, mondd el, mi történt!

Kákompilli óvatosan körülnézett, mintha attól tartana, hogy a sarokban ott lapulnak Pengecsőr katonái, de aztán megnyugodott. és izgatottan hadarva elmesélte szökésük történetét. Galléros Fecó torkában dobogó szívvel hallgatta. A történet végén megragadta és magához szorította szegény, meggyötört kuvikot.

– Tehát élnek, mert te megmentetted őket! Nem is tudom, hogy köszönjem meg! Már csak azt kellene kiderítenünk, mi történt velük a szigeten.

– Amióta elmentek a békákkal, én nem hallottam felőlük. De biztosan nem találták meg őket, mert azóta is ideges itt mindenki, és naponta fészük az őrzőjáratok a környező szigeteket.

Fecó legszívesebben táncra perdült volna örömeiben. Rozi nyilván talált a szigeten egy jó rejtékhelyet, és most ott vigyáz Kisfecóra. Mollis is biztos velük van, és neki, Fecónak innentől kezdve már gyerekjáték lesz megtalálni őket! Csak ki kell juttatnia a várból a többieket, velük együtt visszatérni a Szélkirálynőre, és mire Vipera meg a társai felébrednek reggel a várban, ők már régen a tengeren száguldanak a békák szigete felé!

Kákompillit erős lánccal a falhoz kötözték, de a vascsöppentő néhány perc alatt kiszabadította. Fecó úgy döntött, hogy lent a börtönben várja meg a többiek visszatérését, mert sokkal könnyebb lesz velük együtt bentről kitörnie, mint később visszajönni értük. Nem is kellett sokáig várakoznia, mert fél óra múlva nyílt az ajtó, és három bagoly kíséretében megérkeztek az elcsigázott

tengerészek. Negró alig tudott járni a fáradtságtól, szemmel láthatóan a végsőkig kimerült az egész napos padlósúrolástól.

Fecó Kákompilli cellájában lapulva figyelte, ahogy az örök bezárják a rabokat, majd nagy dérrel-dúrral távoznak. Csak akkor merészkedett elő, amikor a börtönajtó csattanva bezárult utánuk. Akkor egyenesen a lelakatolt ajtókhöz sietett, és egyenként nyitotta fel őket. Elképzelhetetlen volt a hajósok meglepetése és öröme! Hitetlenkedve csóválták a fejüket, ölelgették Fecót és egymást, izgatottan suttogva adták szájról szájra a hírt, hogy igenis léteznek csodák, és most már bizonyára tényleg minden jóra fordul.

Hát még, amikor Kákompilli megemlítette Fecónak, hogy a leghátsó cellába egy szerencsétlen, törött lábú utazót zártak, aki balszerencséjére éppen azon a szigeten zuhant le léghajójával, ahol a baglyok Rozit és Kisfecót keresték. Ezért a kuvikcsapat őt is elhozta a várba, és azóta a börtönben raboskodik szerencsétlen.

– Kiszabadítjuk őt is! – bólintott Fecó. – Senki se sínylődjön itt, ha mi útra kelünk!

A vascőppentő segítségével hamarosan felnyílt az utolsó zárka is, ahol Misztrál Artúr feküdt egy kupac szénán.

– Hiába mondtam én ezeknek a vad baglyoknak, hogy csak egy Rumi nevű egér volt az útitársam, mindenáron valami Rozit meg egy kiskölyköt kerestek rajtam! – siránkozott.

Most már igazán tetőfokára hágott a jókedv. A tengerészek úgy érezték, hogy ennyi csoda megtörténte után semmi baj nem érheti őket. Még a mindig borúlátó Negró is kijelentette, hogy minden esélyük megvan a szökésre.

Fecó ismertette a haditervet. Mivel az ajtót két bagoly őrzi kint-ről, először őket kell ártalmatlanná tenniük. Ha belülről megkocogtatják az ajtót, az elég lesz ahhoz, hogy a strázsák kíváncsian bekukkantsanak, és akkor gyorsan el lehet némítani őket. Ha váratlanul történik a rajtaütés, a baglyoknak nem lesz idejük fölérni kerekedni, csak az a fontos, hogy mielőbb elnémítsák őket, nehogy

fellármázzák a várat. A tengerészek bólogattak. Mindannyian úgy érezték, hogy Fecó vezetésével könnyedén le tudják gyűrni a nagy testű kuvikokat.

Fecó javaslatára készenlétbe helyezték a vasláncokat, amivel eredetileg a rabokat szokták a falhoz kötni. Most azonban Fecó a vascsöppentővel leszerelte őket a falról, és fegyverként a társai mancsába adta.

– Vessétek át a nyakukon, aztán hátulról húzzátok meg! – magyarázta. – Akinek egy ilyen vaslánc szorítja a torkát, annak nem lesz ereje verekedni és segítséget hívni!

– De, ugye, nem öljük meg őket? – kérdezte reszketve Dundi Bandi, akiben még a rettegés sem tudott gyilkos gondolatokat ébreszteni.

– Nem szükséges – mondta Fecó. – Ha rájuk zárjuk a börtönt, reggelig senki sem fogja keresni őket. Addigra mi már régen a nyílt tengeren járunk!

Minden úgy ment, mint a karikacsapás!

Amint Fecó megzörgette a vasajtót, a két ór csodálkozva kinyitotta. Mivel semmit sem láttak, beléptek a börtönfolyosóra, ahol nyomban rájuk vetette magát a tengerészcsapat. A nyakukba láncot dobtak, és addig csépeltek őket, amíg ellenálltak. Galléros Fecó mindkét órnek kiosztott egy-két balegyenest, amitől azok percekre elkábultak.

– Ez jólesett – jelentette ki elégedetten Fecó. – Roziért és Kisfecóért kaptátok!

A kábult öröket megkötözték, bezárták Dundi Bandi cellájába, aztán kiosztak a börtönből, és ráfordították a kulcsot a zárra. Már csak a kikötőbe vezető legrövidebb utat kellett megtalálniuk. Brúnó és Sebestyén vállalta, hogy rüzoltófogással a karján cipeli a törött lábú Artúrt.

– Ha mindenki megvan, kövessetek! – súgta Kákompilli, azzal a társaság élén megindult a kijárat felé.

Huszonkilencedik fejezet Cseberből vederbe

Galléros Fecó Kákompilli mellett haladt a sötét, barátság-
talan vár folyosóin.

– A várfalon nem tudunk leereszkedni – mondta. – Jobb lenne a hátsó kijáratot használni!

– Nincs hátsó kijárat – dűnnyögte Kákompilli. – A főkapun keresztül lehet csak kijutni.

– Sok az őr? – érdeklődött Fecó.

– Ugyan – legyintett Kákompilli. – Szigeten vagyunk, ide csak hajóval lehet eljutni, és az őrszemeink folyamatosan figyelik a tengert.

Nincs sok értelme a kaput őrizni. Ráadásul ma még vendégek is jöttek. Kéthárom őrnél nem kell többre számítanunk!

Kákompillinek igaza volt. A főbejáratot összesen két fancsali ábrázatú bagoly őrizte. Mindketten azért szomorkodtak, hogy éppen a vendégség és nagy lakoma napján kellett őrszolgálatba állniuk, ezért úgy döntöttek, hogy strázsálás helyett kockapókerrel mulatják az időt. Az őrbódéban ülve szórakoztak, és egyáltalán nem törődtek a kapu őrzésével.

A matrózoknak sikerült észrevétel nélkül eljutniuk a kijáratig. Galléros Fecó némán mutatta, ki hová álljon. Ar-

túrt leültették a földre, hogy Brúnó és Sebestyén is használhassa az öklét a kapuőrök ellen. Amikor mindannyian felkészültek az újabb küzdelemre, Kákompilli beszólt a bódéba:

– Hé, Barnatoll, Békanyúvő! Gyertek csak ki egy percre!

– Mi van? Ki az? – kapta fel a fejét a két őr.

– Gyertek, üzenetet hoztam Pengecsörtől! – huhogott Kákompilli.

Barnatoll és Békanyúvő kelleetlenül felrúszkodott, és kilépett a folyosóra. Sok mindenre számítottak, de a nyakukba zúduló tengerészekre nem voltak felkészülve. Galléros Fecó újabb pofonokat osztott, és a börtönből elhozott láncok is jó szolgálatot tettek. Hamarosan a két őrsem eszméletlen állapotban, megkötözve hevert a kapusbódéban. Kákompilli diadalmas tekintettel lépett át rajtuk, hogy kihozza a kapukulcsot.

– A várfalon is vannak őrök! – magyarázta a röbbieknak Fecó.

– Ők a tengert és a kikötőt kémlelik. Nem lenne jó, ha észrevennének!

– Akkor most mi lesz? – rémült meg Dundi Bandi.

– Ne aggódj! – nyugtatta Fecó. – Az út menti sziklafal mellett surranunk végig, lábujjhegyen, néma csendben. Ha minden jól megy, nem fognak észrevenni. Ha mégis kiszúrnának, majd kiabálok nekik, hogy csak én vagyok az, a hajón hagyott őr. Kiszálltam körülnézni, de már megyek is vissza a fedélzetre.

– Remélem, elhiszik! – sóhajtott Dundi Bandi.

Kár volt aggódnia. Az őrök éppen a várfalon sétáltak vagy elmerültek a beszélgetésben, mindenesetre senkinek sem szúrt szemet a Szélkirálynő felé osonó néhány alak, így a matrózoknak sikerült észrevétlenül feljutniuk a fedélzetre. Amint lábuk újra a jól ismert deszkákat taposta, mindnyájuknak könnyek szöktek a szemébe. A szeretett és elveszettnek hitt hajó látványától hirtelen felszakadtak az elnyomott érzelmek, és a matrózok szipogva, szemüket törölgetve ölegették egymást.

Miután kiörvendezték magukat, Sebestyén Fecóhoz fordult:

– Mi a terved?

– Mielőbb tűnjünk innen! – vágta rá gondolkodás nélkül Fecó. – Kákompilli tudja, hol van Rozi és a kisfiám. Lehet, hogy Ruminít is a szigeten találjuk. Szedjük össze őket gyorsan, aztán menjünk vissza a kapitányért Ördögrokolyára. Ja, és keressük meg Balikót!

– Rendben – dűnnyögött Sebestyén. – Indulhatunk, amint fel-támad a szél.

Fecó beleszimatolt a levegőbe. A tenger sós illata az orrába tó-dult, de körülöttük szellő sem rezdült. A felhőtlen égen szinte nappali világo-ságot árasztva ragyogott a telihold.

– Ilyen szélcsendben értelmetlen vitorlát bontanunk – sóhaj-tott Fecó.

– Mi az, nem megyünk már? – idegeskedett Negró. – Bármelyik percben észrevehetik a szökést!

Galléros Fecó tehetetlenül tárta szét a mancsát. Tudott vereked-ni, pókerezni, rengeteg barátja volt világszerte, bármilyen rejtvényt és fejtörőt megfejtett, értett a kincskereséshez, és szinte minden nehéz helyzetből kiügyeskedte magát, de szelet támasztani, vihart kavarni még ő sem tudott.

– Egyelőre nem tehetünk semmit. Várjunk, imádkozzunk jó szélért, és készüljünk fel, hogy szükség esetén megvédehessük ma-gunkat! – jelentette ki. – De szerintem legrosszabb esetben haj-nalban útra kelhetünk.

Ő nem tudta, amit Dendrotti már délután bejelentett Rumi-ninek: másnap délutánig egész biztosan nem támad fel a szél, és akkor is olyan gyenge lesz csupán, hogy alig fodrozódik tőle a víz-felszín.

A matrózok vártak. Először Artúrt helyezték el Ruminé és Balikó kabinjában, aztán előkészítették a fegyvereket, végül – mi-vel a szél még mindig nem érkezett meg – öröket állítottak, hogy felváltva mindannyian pihenhessenek. Lassacskán világosodni

kezdezt, és Fecó egyre aggodalmasabban pislogott a vár felé. Vipera bármelyik pillanatban visszatérhet a legényeivel, és a várban is akármikor felfedezhetik a megkötözött kapuőröket és a cellába zárt börtönőröket! Ha most nem indulhatnak, féltő, hogy később már nem is tudnak! De a szél még mindig váratott magára.

Aztán egyszer csak szárnyzuhogás hallatszott, és a várfalról elrugaszkodott egy nagy csapat bagoly. Úgy tűnt, Pengecsőr báró az egész helyőrséget mozgósította, mert mire Fecó riadót fúj, és a Szélkirálynő matrózai elfoglalták kijelölt helyüket, a hajót teljesen körülvették a harciasan huhogó kuvikok. Legalább harmincan voltak: ha minden matróznak lett volna fegyvere, akkor sem győzhettek volna ekkora túlerővel szemben.

– Adjátok meg magatokat! – rikoltott az árbóc tetején Érckarom. – A karmunkat méregbe mártottuk, egyetlen karcolás halált okoz!

Fecó körülnézett. Ebből a helyzetből nem volt menekvés: ha nem akartak mind elpusztulni, muszáj volt megadniuk magukat. Odakiáltott a társainak, hogy tegyék le a fegyvereket és emeljék fel a mancsukat, jelezve, hogy nem fognak harcolni. Néhány bagoly a fedélzetre röppent, és mérgezett karmát előreszegezve egy csoportba terelte a tengerészeket.

– Megkötözni őket! – harsogott Érckarom.

– Már megint? – sírta el magát Dundi Bandi. – Egyik fogságból a másikba esünk!

Közben feltűnt a kapuban André de Majré, Vipera és Pengecsőr báró alakja. Vipera testőrei, az Ördögrokolyán toborzott tengerészek és André de Majré talpnyalói követték őket.

Galléros Fecó összehúzott szemmel figyelte a három közeledő haramiát. Mindhárom rettegett rablóvezér, a saját birodalmának teljhatalmú ura, és mindhárom akar valamit a többiektől. Vipera, a fehér kabátos bandita azért jött Latorkúpra, hogy segítséget kérjen a hatalma visszaszerzéséhez Ördögrokolyán. Pengecsőr, a

kuvikbáró a tenger ura, ő és a baglyai fosztanak ki minden hajóst a környéken. Ő valószínűleg nem akar mást, csak még több pénzt és hatalmat, ezért akár hajlandó Viparának is segíteni. Végül itt van André de Majré, Egérország leghírhedtebb gonosztevője, aki bosszúból elrabolta a gyerekeket, és most értük jött Pengecsörhöz, aki fogva tartotta őket. De miért ilyen fontos neki Kisfecó és Rozi? Galléros Fecó képtelen volt választ adni erre a kérdésre. Nem tudta elképzelni, hogy Majré kapitányt kizárólag a személyes bosszú vezérelje. De akkor mit akar? Mik a tervei?

Nem kellett sokat várnia, hogy ezt is megtudja. A három rablóvezér ugyanis időközben odaért a Szélkirálynőhöz, és már a fedélzeten bámulták az összeterelt foglyokat.

– Látjátok? Mondtam én, hogy ez a Galléros Fecó különös képességű fickó! Ki más tudta volna Pengecsör várából kiszöktetni az összes foglyot észrevétlenül? Ha nincs szélcsend, már rég messze járnának, minket pedig ehetne a fene, hogy utolérjük őket!

– Ügyes trükk volt, elismerem – biccentett Vipera, aztán Fecóhoz fordult. – Sajnálom, barátom, hogy így alakult. Hasznodat vettem volna a csapatomban!

Fecó nem válaszolt. Este még nem sejtette, hogy Vipera el fogja árulni, most mégsem lepődött meg túlságosan. Már akkor tudta, hogy gazfickóval áll szemben, amikor elmesélte, hogyan nyerte el a Szélkirálynőt, majd kinevezte Fecót kapitánnyá. De nem volt ideje tovább töprengeni Vipera álnokságán, mert újra André de Majré vette át a szót.

– Van egy ajánlatom, Pengecsör! A kölyköket hagytad elszökni, de megbocsátom. Nekem úgyis Galléros Fecóra van szükségem, mert ez a csavaros eszű fickó fog engem Egérország trónjára juttatni. Eddig a gyerekeivel akartam sakkban tartani, most itt vannak helyette a barátai. Add nekem a tengerészeket, és én elfelejtem, hogy futni hagytad a két kölyköt.

Pengecsőr báró boldogan kapott az ajánlaton. Már így is nagyon nyomasztotta André de Majré jelenléte, félt, hogy a kapitány kártérítést követel majd, esetleg hosszabb ideig a várban marad vendégségben. Így most végre megszabadulhatott róle és a legényeitől, mivel Majré kapitány vissza akart térni Ördögrokolyára, hogy onnan keljen útra Egérország felé. Ezért aztán Pengecsőr báró boldogan beleegyezett, hogy átadja a foglyul ejtett tengerészeket.

– Vidd őket, André, és tégy velük, amit csak akarsz!

Miután ebben megegyeztek, elérkezett a búcsú ideje. Vipera mielőbb vissza akart térni Ördögrokolyára, hogy mőresre tanítsa Rekontra Pityur és társait. Tudta, hogy sikerrel jár majd, hiszen vele tart André de Majré hétpróbás követőivel, sőt a biztonság kedvéért Pengecsőr báró is melléjük adott két mérgezett karmú baglyot. Ilyen csapattal nem lesz nehéz visszaszereznie a hatalmát! Cserébe fizet néhány száz aranyat Majré kapitánynak és Pen-

gecsőrnek, hogy ők is nyerjenek az ügyön, aztán mindenki mehet a dolgára.

Pengecsőr hozatott a várból elegendő élelmiszert és bort, hogy a rablócsapat semmiből se szenvedjen hiányt az úton. Megbeszélték, hogy az Ördögrokolyán szerződtetett matrózok mellett a Szélkirálynő tengerészei fogják végezni a hajón a munkát. Persze mindenkit szigorúan őriznek majd, éjszakára pedig a raktárba zárják az egész társaságot. Egyedül Galléros Fecót féltek szabadon hagyni, ezért Majré kapitány úgy határozott, hogy a főárbóchoz kötteti. Ott legalább mindig szem előtt lesz, és nem tudja észrevétlenül eloldozni magát, mert állandóan lesz, aki rajta tartsa a szemét!

Mivel Viperá egyáltalán nem értett a hajózáshoz, André de Majré vállalta, hogy ő lesz a visszaúton a kapitány. Nem mintha sokat konyított volna a háromárbócosokhoz, de úgy vélte, éppen eleget tud ahhoz, hogy a Szélkirálynőt hazanavigálja. Ha pedig gondja támadna, hát itt van Fecó és Sebestyén, ők majd segítenek!

Már csak a szél feltámadását kellett kivárniuk. Estefelé kezdett lengedezni a szellő, de ez még mindig kevés volt ahhoz, hogy útra keljenek. Meg hát, igazán senkinek sem fűlött a foga az éjszakai hajózáshoz. Ezért a három rablófőnök úgy döntött, hogy még egy éjszakát falatozással és mulatozással tölt a várban, erős őrseget hagyva a Szélkirálynőn. A matrózokat a raktárba terelték, Artúrra rázárták Rumini és Balikó kabinját, Fecó pedig maradt a főárbóchoz kötve.

Ezernyi terv kergette egymást a fejében, összevissza cikáztak a gondolatai, de egyelőre képtelen volt kikecmeregni a szorult helyzetből. Fogcsikorgatva tűrte a fogságot, az éhséget, szomjúságot és az esti lehűlést, ám azt megfogadta, hogy nem hagyja annyiban! Akárhogy is, de megtalálja a módját, hogy visszaszerezze szabadságát és a Szélkirálynőt, és végre tisztességre tanítsa a sok elbizakodott gonosztevőt.

Harmincadik fejezet Rumini kapitány

Igaza volt Dendrottinak. A szélcsend másnap estig tartott, és még napnyugtakor is éppen csak éledezett a szellő. Rumini és társai alig várták, hogy Tégedille keresésére indulhassanak, de kényyszerűségből egész nap a Méregdomb-szigeten időztek.

Délelőtt Kisfecó nagy öröme a sekély tengeröbölben fürödtek, aztán lakomát rendeztek a környéken növő gyümölcsökből, végül Rumini vezetésével íjat és nyílveszőket fabrikáltak, hogy célba lövéssel múlassák az időt. Ebéd után, miközben Kisfecó szundikált, Rumini éjszaka rajzolt térképét tanulmányozták, hogy kiderítsék, vajon hol érdemes kezdeniük a keresést. Szerencsére Kavicsovics Aladár köpenyének feneketlen zsebében találtak egy hajóstérképet is a környező szigetekről, így volt mivel összevetni a hevenyészett vázlatot.

Rumini megállapította, hogy a környéken számtalan apró és négy nagyobb sziget található. A négy méretes földdarab neve Harunkutta, Méregdomb, Ezüsterdő és Ringóberek, a kisebbek viszont olyan parányiak, hogy nevet sem kaptak. Rumini számításai szerint Ezüsterdő szigetére kellett áthajózniuk, ha tényleg a berajzolt opálkutak középpontjában rejtőzik az elveszett királynő. Ezüsterdő egyáltalán nem volt messze, csakhogy közeli, északi partját sűrűn közrezárták a sziklaszirtek, zátonyok. A térkép tanúsága szerint egyedül a déli oldala felől lehetett megközelíteni, ehhez azonban előbb meg kellett kerülniük Ringóberek szigetét.

– Ha kell, hát megkerüljük – vonogatta a vállát Balikó. – Belefér, nem?

– Tényleg nem nagy ügy megkerülni, viszont közben Latorkúp közelébe kell merészkednünk. Nem lenne jó, ha meglátnának a baglyok! – magyarázta Rumini.

– Ugyan már! Nappal szinte teljesen vakok! Különben is, az Amandina ártatlan haláshajó, nem hiszem, hogy gyanút keltenénk!

– Hát jó – egyezett bele Rumini. – Ha jó szelet kapunk, reggel megpróbálhatjuk!

– És Harunkuttára vissza se megyünk? Feleslegesen izzadt a sok béka?

– Magunkkal visszük a mérget, ki tudja, mire lesz jó! – mondta Rumini. – Ha pedig Ezüsterdön nem bukkanunk a királynő nyomára, úgys vissza kell térnünk Harunkuttára, a kúrhoz!

Másnap hajnalban elégedetten állapították meg, hogy végre feltámadt a szél. Feltöltötték az Amandina készleteit friss gyümölcs-csel és vízzel, felpakolták az előző nap készült nyilakat, bűcsút vettek a békáktól, és tengerre szálltak. A munkabeosztás semmit sem változott: Rumini volt a kapitány, a köteleket Rozival együtt kezelte, Balikó kormányzott, Aladár pedig óvó bácsiként vigyázott a jókedvűen gügyögő Kisfecóra. Molli és Udinka is a kicsi körül sertepertélt, daloltak neki, szórakoztatták, amíg arra vártak, hogy Rozi elszabaduljon a munkából, és beálljon közéjük játszani.

Kedvező szél fújt, az Amandina vígan szelte a habokat. Mire a nap delelőre hágott, már majdnem sikerült is megkerülniük Ringóberek szigetét. A távolban kirajzolódott Latorkúp komor vára. Rumini távcsővel pásztázta a tengert, hogy időben észrevegye, ha a baglyok támadást indítanak, de közben figyelt a zátonyokra és mindenre, ami esetleg veszélyeztethette a kis hajó útját. Alig várta, hogy elkanyarodhassanak, és látótávolságon kívül kerüljön az ellenség főhadiszállása.

Nyugat felé fordulva egyszer csak különös fényjelenségre lett figyelmes. Mintha szivárvány játszana a vízfelszín fölött! Rumini eleget látott már ahhoz, hogy tudja: csak a prizmanók átlátszó teste és a víz képes így megtörni a fényt. Elképzelhetetlen volt azonban, hogy a prizmanók népe a távoli Napfényzirtről itt teremjen,

így Rumini inkább arra gondolt, hogy a vízfelszín alól sugárban feltörő víz kelti életre a szivárványt. De mitől tör fel víz a tenger alól? Rumini ujjongva kurjantotta a választ:

– Jönnek a bálnák! Úgy látszik, megkapták az üzenetet!

Balikó azonnal arra fordította a kormányt, Rumini és Rozi állított egyet a vitorla állásán, így hamarosan már szabad szemmel is láthatták az opálbálnák kékes fényben tündöklő hátát. A távcsővön halványan kirajzolódott Ámbrás Ambrus hajója is, a Plankton, amely hűségesen követte a bálnacsorda útját. A fiúk diadalmámmorban égtek, Rozi pedig izgatottan a korláthoz szaladt, hogy minél tüzetesebben szemügyre vegye a sosem látott, különleges állatokat, amelyek egyedül a világ ezen részén őshonosak.

– Amint hazaérünk, lerajzolom őket a Lényes Könyvbe! – fogadkozott magában.

Egyedül Aladár lába remegett a hatalmas állatok láttán, de csak magában motyogta, hogy már csak ez hiányzott, meg hogy soha többé nem hagyja el a kikötő biztonságos utcáit.

A bálnacsorda körülverte az Amandinát, óvatosan kerülgetve a hajótestet, miközben Cetli, a csapat vezetője kikukucskált a víz alól.

– Hahó, Rumini! Megérkeztünk! A pintyek szoltak, hogy szükség van ránk!

– Hamar ideértetek! – mosolygott Rumini. – Nagyon köszönjük! Éppen Ezüstdomb szigetére tartunk, mert azt gyanítjuk, hogy ott rejtőzik Tégedille királynő.

Cetli kíváncsian bámulta a kis egyárbócost.

– Fél órája azt hittem, hogy rosszul értettem az üzeneted. Képzeld csak, összetalálkoztunk a Szélkirálynővel. Kerestelek a fedélzeten, de csak a barátodat, Fecót láttam. Valaki hozzákötözte a főárbóchoz! Ezért gondoltam, hogy te mégis inkább másik hajón utazol.

Rumini megdöbbsent.

– Micsoda? Itt van a környéken a Szélkirálynő, és rajta Galléros Fecó?

El nem tudta képzelni, mi történhetett. Hiszen a Szélkirálynőt Balikó szerint egy Vipera nevű rabló szerezte meg, Fecót pedig utoljára a bálnavadáshajó foglyaként látta.

– Milyen messze vannak? – kérdezte izgatottan.

– Még utolérhetjük! – jelentette ki Cetli. – Ha akarod, megállítjuk őket!

Rumini bólintott. Nem hagyhatja meglógni őket, akárki kormányozza is most a Szélkirálynőt! De az is egyértelmű volt, hogy hárman nem bocsátkozhatnak harcba egy csapat rablóval, pláne ha azokat jól felfegyverezték!

Megkérte Cetlit, hogy várjon egy kicsit, és Balikóhoz fordult, hogy megbeszéljék a haditervet.

– Legalább azt tudnánk, hogy hányan vannak – húzta a száját Balikó. – Nagyon veszélyes rátámadnunk csak úgy.

– Nem vagyunk egyedül, Balikó! – győzködte a barátját Rumini. – Az opálbálnák megállítják őket, sőt, ha kell, akár támadnak is. Elég két-három ütés, hogy mindenki vízbe pottyanjon a fedélzetről!

– Összesen két puskánk van – rázta a fejét Balikó.

– De itt vannak a nyilak is, amiket Méregdombon készítettünk, a tégelyben pedig a sok békaméreg! Életveszélyesek vagyunk! – lelkesítette Rumini. – Ráadásul Ámbrás Ambrus is mindjárt ideér. Vele együtt kész flotta leszünk!

Most Rozi is közbeszólt.

– Én nem tudom, hogy kik és miért ejtették foglyul Fecót, de nem hagyhatjuk az árbóchoz kötve szenvedni! Rám is számíthatok a harcban!

– Ugyan, mit tudsz tenni? – húzta a száját Balikó. – Ide nem elég az altatódal!

– Vagyok olyan jó íjász, mint te! – vágott vissza mérgesen Rozi.

– És Kisfecő? Nem félsz, hogy megbesbesül?

Rozi egy pillanatig gondolkozott, aztán már mondra is a választ.

– Úgyis lassacskán ebédidő, utána pedig mindig aludni szokott. Gyorsan megetetem, Aladárral együtt lefekszik a kabinban, és mire felébred, már találkozhat is a papájával!

Balikó a fejét fogta.

– Komolyan mondom, Rozi, hogy rosszabb vagy, mint Rumini! Neki is mindig ilyen őrült ötletei vannak!

– Nekem tetszik Rozi terve! – húzta ki magát Rumini. – Simán megcsináljuk.

– Kétlem, hogy olyan simán – dűnnyögött Balikó –, de azért vágjunk bele! Én sem akarom magára hagyni Fecőt!

Aladár természetesen kézzel-lábbal tiltakozott, és az sem nyugtatta meg igazán, hogy ő addig a kabinban szundikálhat, amíg a többiek szembeszállnak a háromárbócos hajóval, de senki sem tördött az aggályaival.

Közben a Plankton is megérkezett, így Rumini egyeztetette a haditervet Ámbrás Ambrussal is. A bálnaőr kijelentette, hogy ha a bálnák hajlandók részt venni a csatában, ő is csatlakozik. Cetli megnyugratta: a bálnacsorda készen áll arra, hogy mindenben kövesse Rumini utasításait.

A terv nem volt túlságosan bonyolult. Rumini azt gondolta, hogy ha a bálnák körülveszik a Szélkirálynőt, a hajó kénytelen lesz megállni. Tulajdonképpen akár harc nélkül is megúszhatják a dolgot, mert talán elég a hajósokat megfenyegetni egy elsöprő bálnatámadással ahhoz, hogy megadják magukat. Ha nem tennék, a bálnák ugyanúgy támadnak, mint egy héttel korábban a Szilátengeren, amikor a Szélkirálynő a párzasi időszakban zavarta meg őket.

– És ha még ez sem elég? – firtatta Cetli. – Lehet, hogy löni fognak ránk, vagy menekülni próbálnak. Akkor elsüllyeszthetjük őket?

– Ne! – kérte Rumini. – Nem lehetne, hogy addig lökdösitek a hajót, amíg mindenki vízbe esik? Vagy bemenekülnek a kabinokba, akkor viszont mi Balikóval könnyedén megszállhatjuk a fedélzetet.

– És én mit csináljak? – érdeklődött Ámbrás Ambrus.

– Te csak gyere, és légy körülöttünk, hadd lássa az ellenség, hogy sokan vagyunk!

– Nem hinném, hogy megijednek a Planktontól, hiszen én egyedül utazom rajra!

– Azt ők nem tudják! Próbálj úgy csinálni, mintha többen lennétek! Esetleg néha vegyél át egy másik kabátot, vagy cserélgessd a sapkád, hogy ha távcsövön figyelnek, több tengerésznek tűnj!

– Indulhatunk? – kérdezte Cetli, mikor úgy tűnt, hogy már mindent megbeszéltek.

– Igen – bólintott Rumini. – De ne feledjétek, ha megadom a jelet, hagyjátok abba a támadást! Nem süllyedhet el a Szélkirálynő!

– Ne aggódj! Pontosan követjük az utasításokat! – fröcskölt barátságosan Cetli. – Éljen Rumini kapitány!

A többi cet is kiemelte fejét a habokból, hogy együtt kiálthassák:

– Éljen Rumini kapitány!

Kavicsovics Aladár rosszállóan csóválta a fejét, Rozi mosolygott, Ámbrás Ambrus a pipájával integetett, Balikó viszont a kormánykerék mögött elnevette magát.

– Na, barátom, ezt sem hittem volna! Szép kis karrier! Nemrégiben még hajósinas voltál, most meg egyszerre te lettél Rumini kapitány!

– Cumini kapitány! – kurjantott Kisfecó, mert rá is átragadt a többiek izgalma és lelkesedése.

Balikó úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult.

– Cumini! Hehehe, Cumini! Nem gond, ha ezentúl így hívlak?

– Figyelmeztetem, kormányos úr, hogy jó erőben vagyok! Ne akarja megismerni az öklöm erejét! – húzta ki magát szigorúan Rumini, de a szeme jókedvűen csillogott.

Cetli és a bálnacsorda alábukott a mélybe, hogy mielőbb utolérjék és megállítsák a Szélkirálynőt, Rumini kapitány pedig megadta a jelet, és az Amandina, nyomában a Planktonnal, megindult az opálbálnák mutatta irányba. Rumini, Balikó, Rozi és Ámbrás Ambrus, vagyis a flotta négy harcosa elszántan készülődött a csatára, bár közben Rozi arra is szakított időt, hogy megetesse és ágyba dugja Kisfecót.

Aladár mellé heveredett és elnehezülő pillákkal hallgatta Udinka és Molli altatódalát, miközben az Amandina olyan jókedvűen repült a szél hátán, mintha nem is tengeri csatába, hanem sétahajózásra indulna.

Harmincegyedik fejezet

A csata

Galléros Fecót emésztette a harag. Előző nap kötözték hozzá a főárbóchoz, és mire a Szélkirálynő másnap reggel felhúzta a horgonyt, már torkig volt a rabsággal. Minden tagja elgémberedett, éhes volt, fáradt és dühös. Olyan dühös, amilyen talán sosem volt még életében. Tudta, érezte, hogy ezt a gabszást nem szabad eltűrnie. De hiába száguldottak a gondolatai, ha közben tehetetlenül kellett ácsorognia a főárbóc tövében.

A Szélkirálynő legénysége a raktárba zárva töltötte az éjszakát, indulás előtt azonban mindenkit kitereltek a fedélzetre, hogy a munka javát ök végezzék, persze szigorú felügyelet alatt. Miközben Sajtós Pedro felkúszott az árbóckosárba, hogy elfoglalja szokásos őrhelyét, odasúgta Fecónak, hogy éjjel a raktárban mindannyian esküt tettek. Megfogadták, hogy akár életük árán is, de visszaszerzik a Szélkirálynőt!

Ehhez azonban elsőként Galléros Fecót kellett kiszabadítaniuk! Tudták, hogy az örök senkit sem engednek a közelébe, de Fecó egymaga is elboldogul, ha egy kis segítséget kap a szökéshez. Bár karját és lábát nem tudja mozgatni, de ha titokban sikerülne a kezébe csempészni egy kést, azzal ügyesen, lassan elnyisálhatná a saját kötelékeit.

A hallgatag Tubák, akire szűkszavúsága miatt többnyire senki sem figyelt, magára vállalta a feladatot. Egy óvatlan pillanatban, amikor csak Agyabugya unatkozott a főárbóc közelében, Tubák előkészítette a bicskáját, és megindult Fecó irányába.

- Hé, te meg hová méssz? – förmedt rá Agyabugya.
- Kell egy sekli – bökött Tubák a főárbóc felé.

Ha Agyabugya egy kicsit is konyított volna a hajózáshoz, tudta volna, hogy Tubáknak egyáltalán nincs szüksége a sekli nevű apró fémtárgyra, de mivel sejtelve sem volt a szó jelentéséről, vállrándítással nyugtázta a kijelentést, és fűtyörészve kapirgálta tovább a piszkot a körme alól.

Tubák elhaladt Fecó mellett, majd amikor a háta mögé érve takarásba került, a nyitott bicskát a tenyerébe csúsztatta. Aztán felkapott egy vasdarabot, ami ugyan nem sekli volt, de megfelelt, hogy a tudatlan Agyabugya gyanakvását eloszlassa. Miközben Tubák visszatért a kötelekhez, Fecó finom mozdulatokkal, alig észrevehetően máris nyiszálni kezdte a kötelékeit.

Tubák tudta, hogy ha Fecó kiszabadul, azonnal cselekedni kell, mielőtt a rablók észbe kapnak. Ehhez viszont nem árt, ha a többiek is felkészülnek. Ezért úgy határozott, hogy értesíti társait a dolgok alakulásáról. Komótosan elindult hát a tat irányába, ahol Dundi Bandi és Roland teljesített szolgálatot.

– Hé, hová mész már megint? – süvöltött Agyabugya.

– Hátraviszem a seklit – nézett rá csodálkozó tekintettel Tubák, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, és nem értene, hogy lehet bárki is olyan ostoba, hogy ezt megkérdezze.

– Ja, persze! – biccentett lazán Agyabugya, mint aki éppen csak egy pillanatra feledkezett meg arról, hogy a seklit hátra szokás vinni.

Tubák hátracaplatott, majd Roland mellé érve odasúgta a csodálkozó legénykének:

– Fecó hamarosan kiszabadul. Álljatok készen!

– Rendben – bólintott Roland. – Szólok a többieknek!

Éppen jókor kezdtek a matrózok szervezkedni és készülődni, mert néhány perc múlva Agyabugya rémülten felkiáltott a korlát mellett:

– Főnök! Egy bazi nagy hal vagy mi úszik itt!

– Egy bálma! De mekkora! – rikoltott Pimpó.

– Itt is van kettő! Körülvették a hajót! – hangzott a kiáltás a túloldaltól.

A Szélkirálynő megbillent, ahogy nekiütközött az egyik nagy testű állatnak. A hajó körül szinte gomolyogtak a bálnatestek, minden percben azzal fenyegetve, hogy felborítják a háromárbócost.

– Megállni! Vitorlákat bevonni! – üvöltött André de Majré, de a következő percben kis híján átesett a korláton, mert egy bálma jókorát taszított a hajótesten.

– Már megint az opálbálnák! – hökkent meg Dundi Bandi. – Nem arról volt szó, hogy csak párzási időben támadnak?

A fedélzeten hatalmas riadalom támadt. Az Ördögrokolyán szerződött tengerészek válrig állították, hogy opálbálnák évszázadok óta nem merészkedtek át a Szila-tenger békés vizeiről a Kartács-tenger szigetei közé. Senki nem látta még őket így gyülekezni, mintha támadást akarnának indítani a hajó ellen!

– Töltsétek meg az ágyúkat! – rendelkezett idegesen Vipera.

– Ilyen közel képtelenség löni – magyarázta Brúnó, de a fehér kabátos egér ordítani kezdett, így Brúnó vállvonogatva elindult a raktárba puskaporért. Ekkor harsant fel az árbóckosárban Sajtós Pedro hangja:

– Hajók a láthatáron!

Mindenki a távolba meredt, egyedül Galléros Fecó nyiszálta a köteleit rendületlenül. Ő felismerte Cetlit és az opálbálnacsordát, sejtette, hogy nem maguktól, szórakozásból érkeztek, de arról fogalma sem volt, hogy miért vállalkoztak ilyen hosszú útra. De azt nyomban átlátta, hogy a nagy kavarodás eltereli a rablók figyelmét, így remek alkalom kínálkozik a hajó visszaszerzésére.

A Szélkirálynő közben úgy billegett, mintha a legvadabb hullámok dobálnák, pedig csak a bálnák játszadoztak vele. Nem támadtak még, csak taszigálták a hajót, mintha azt próbálnák kipuhatólni, mennyire bírják a tengerészek a fedélzet imbolygását.

– Hozzatok szigonyokat és puskákat is! – pattogott André de Majré. – Ha nem tűnnek innen ezek a dögök, vérfürdőt rendezünk!

Miközben legényei a raktárban keresgéltek, Majré kapitány távcsövön keresztül figyelte a két közeledő hajót. Mivel ő személyesen sosem találkozott még Sajtos Rozival, nem ismerte fel, hogy a fedélzeten készenlétben álló egérlány éppen az a kölyök, akiért ilyen hosszú utat tett meg.

Amikor a két hajó hallótávolságon belül ért, felharsant egy hangtölcséren keresztül Rumini hangja.

– Hahó, Szélkirálynő! Hahó! – kiabálta. – A hajót körülvették a bálnák! Adják meg magukat, különben támadunk!

– Ezek kalózkodók! – hörgött Majré kapitány. – Ki hallott már ilyen pofátlanságot? Bálnákkal szövetkeznek?

A háta mögött készenlétben állt a két mérgezett karmú bagoly, akiket Pengecsőr báró adott a hajóra kíséretül. Majré kapitány végigmérte őket.

– Némítsátok el azt a fickót! Nincs kegyelem a kalózkodóknak!

A két kuvik máris a levegőbe emelkedett. Rozi az Amandina fedélzetén rémülten vette észre a közeledő madarakat.

– Gyorsan a nyilakat! – rendelkezett Rumini. – Én hozom a békamérget! Balikó, te tartsd az irányt, hogy célsozhassunk!

Rozi már hozta is a Méregdomb-szigeten készített nyilvesszőket. Jutott belőle mindkettejüknek. Az első nyilakat gyorsan bemártották a békák által kiizzadt sárgászöld méregbe, hogy felajzott íjakkal várják a baglyok érkezését. Rumini első nyilvesszeje süvítve szállt a vezérkuvik irányába. A hatalmas madárnak az utolsó pillanatban sikerült ugyan kitérnie, de Rozi lövése a szárnyát súrolta. Mire felocsúdott, újabb nyilvessző száguldott felé.

– Mérgezett nyilakkal lövöldöznek! – riadt meg a hátulról érkező bagoly, és igyekezett a társa mögé rejtőzni a levegőben. Ám a következő nyilvessző telibe találta. Csak azért nem sebesült meg,

mert a lövedék visszapattant a vastag bőrpáncélról, amit a kuvikok minden csatában magukra öltenek.

– Támadjunk már! – harsogott az első bagoly.

– Én ugyan nem! Ha eltalálnak, végünk! – huhogott a második, majd hirtelen elhatározással hátraarcot csinált, és elrepült Latorkúp irányába. A társa pillanynyi késlekedés után követte.

– Hurrá! Megfutamodtak! – kiabált mindenről megfeledkezve Rozi.

– Szélkirálynő! – kapta fel újra a hangtölcsért Rumini. – Adják meg magukat, vagy indulnak a bálnák!

– Ágyúkat tölts! – ordította válaszként egymás szavába vágva André de Majré és Vipera.

A fedélzeten zavar támadt. Vipera és Majré kapitány legényei készen álltak a parancs teljesítésére, de nem értettek az ágyútöltéshez, főleg nem a vésszesen billegő fedélzeten. Az Ördögrokolyán szerződtetett matrózok viszont egyáltalán nem akarták kockára tenni az életüket, így eszükben sem volt szembeszállni a bálnákkal. Inkább bemenekültek a legénységi kabinba, és magukra zárták az ajtót.

– Utolsó figyelmeztetés! – mennydörgött a távolban Rumini.

Talán még ez sem lett volna elég a Szélkirálynő matrózainak, hogy maguktól a rablók ellen forduljanak, ám ekkor felharsant Galléros Fecó hangja a hátuk mögött:

– Ez Rumini! Megismerem a hangját! Sebestyén, támadás!

Fecónak éppen ekkorra sikerült eloldoznia magát, és most két hatalmas ugrással a társai között termett. Sebestyén, Dundi Bándi, Roland, Tubák és a többiek hirtelen felbuzdulva szintén a megzavarodott gazfickókra vetették magukat. Bár a lázadó matrózok jó sokan voltak, a verekedésben mégis tapasztalatlanak bizonyultak. Az ellenségnek talán sikerült volna föléjük kerekednie, ha Galléros Fecó nem ugrik rögtön Viperára.

A fehér kabátos csirkefogót váratlanul érte a támadás. Igyekezett megfordulni, hogy szemből védje magát, de Fecó nem verekedni akart. Még nem. Hátról hatalmasat rántott a kígyóbőr kabát nyakán, majd a mancsában szorongatott bicskával végighasította. Még egy rántás, és a Vipera erejét megszázszorozó dzseki recsenve szakadt le a gazdájáról.

Fecó csak erre várt! Most már valóban összemérhette erejét és tudását a hétpróbás gazemberrel. Vipera magánkívül volt haragjában, ökle cséphadaróként csapkodott, míg Fecó higgadtan, pontos ütésekkel viszonzta az őrzöngő támadást. Fecó példáján felbuzdulva a Szélkirálynő legénysége is bátorságot merített. A bálnák, érzékelve a felfordulást, újra taszigálni kezdték a hajót. André de Majré két legénye megcsúszott és a vízbe pottyant, aztán követte őket Agyabugya is, aki szintén megkésve kapott a korlát után.

Miunderközben Rumini és Rozi felajzott fjakkal közeledett az Amandinán, míg Ámbrás Ambrus a másik irányból fenyegette a Szélkirálynőt.

A rablók helyzete egyre reménytelenebbé vált. Brúnó, a legizmosabb matróz André de Majréval viaskodott. Talán nem sikerült volna legyőznie a hírhedt rablóvezért, de ekkor támolygott ki a fedélzetre Misztrál Artúr, egy botra támaszkodva, hogy megnézzé

a csatazaj és hánykolódás okát. Törött lábát előző este sínbe tette Cincogi doktor, így a bot segítségével sikerült kikecmeregnie az ágyból. Ahogy kilépett a kabinajrón, éppen a verekedő André de Majré és Brúnó viadalába csöppent. Nem habozott soká! Egyik kezével az ajtófélfába támaszkodott, a másikkal meglengette a botot, és nagyot sózott vele André de Majréra. A rablóvezér összesuklott. Brúnó hálásan, lihegve mosolygott a bátor léghajósra.

Már csak Fecónak kellett diadalmaskodnia! Ám Vipera a kabátja nélkül is nagyon erős volt, és Fecó érezte, hogy most emberére akadt. Nem volt elég a sok súlyos ökölcsapás, Vipera legyőzéséhez taktikára és megfontoltságra is szüksége volt. Mindketten több sebből véreztek már, amikor a bálnák következő lökése a korlát-
nak vetette őket. Fecó tapasztalt tengerész lévén hamarabb visszanyerte az egyensúlyát. Ez a néhány pillanat elég volt ahhoz, hogy megragadja Vipera derekát, és átpenderítse a korlát fölé. A gazfickót a következő pillanatban elnyelték a habok.

A verekedők megtorpantak. Alig néhányan tartották még magukat, de Vipera vízbe esése reménytelenné tette az ellenállást. Fecó a hangtölcsérért rohant, hogy megkérje Ruminít: mielőbb állítsa le a bálnákat, akik minden lökéssel újabb veszélybe sodorták a Szélkirálynőt.

A rablók megadták magukat, a csatát a tengerészek nyerték! A felfoghatatlan boldogság és büszkeség tomboló jókedvvé szélesedett. A matrózok egymást ölelgették, kurjongattak, és könnyes szemmel integettek a közelgő Amandinának. De az örömujjongás akkor érte el a tetőpontját, amikor szabad szemmel is megpillantották a három elveszettnek hitt fiatal egeret: Ruminít, Balikót és Rozit! A hatalmas üdvivalgásban senkinek sem tűnt fel, hogy még a mindig zord és ellenséges Negró is azt süvölti:

– Éljen Rumini, éljen Balikó, éljen a Szélkirálynő!

Harmincketedik fejezet

Ezüsterdő

A viszontlátás és győzelem okozta mámorban egyedül Gal-léros Fecó őrizte meg annyira a hidegvérét, hogy gondoskodjon az ártalmatlanná tett rablók bezárásáról. De mihelyst az ellenségtől biztonságban tudták magukat, Fecó is csatlakozott az ünneplőkhöz. Alig győzte kivárni, hogy az Amandina elérje a Szélkirálynőt, legszívesebben átrepült volna a kis vitorlás fedélzetére, hogy mielőbb magához ölelhesse az elveszett gyerekeket és a barátait.

Rozi is alig bírt magával. Háromszor is beszaladt a kabinba, hogy megnézze Kisfecót, aki édesen aludt Kavicsovics Aladár hortyogása közepette. Rozi úgy döntött, hogy nem kelti fel őket, mert ha a kislány mély álmából felverik, esetleg nyugós lesz és duzzogni fog. Mindenki jobban jár, ha kivárják, amíg magától ébred fel. Így ugyan Fecónak be kell érnie alvó kislány látványával, de annál nagyobb lesz az öröm, amikor a kicsi végre kinyitja a szemét.

Fecó képtelen volt kivárni, hogy a két hajó szorosán egymás mellé érjen: amikor már elég közel voltak, bekapaszkodott a keresztrúdról lógó körélbe, és átlendült az Amandina fedélzetére. Ott felkapta és megölelte Rozit, aztán csak álltak egymásba kapaszkodva, és csurgott a könnyük a boldogságtól.

– Gyere, nézd meg a kicsit! – monda végül az egérlány. – A kabinban alszik!

Fecó lábujjhegyen követte Rozit a kajütbe, ahol végre megpillantotta a kislányt. Az elmúlt hónapok során a hajdan csöpp egérlány szépen gyarapodott, és Fecó döbbenetben látta, hogy milyen nagy lett. Persze kicsi volt még most is. Fecó fölé hajolt, és finoman, alig érezhetően megsimogatta az arcát. A kicsi elmosolyodott, nyújtó-

zott egyet, és kinyitotta a szemét. Csodálkozva meredt Fecóra, aki a könnyein át mosolygott rá vissza. Rozi odaguggolt az ágy mellé, és így szólt:

– Odanézz, kicsikém! Megérkezett a papád! Ugye, mondtam, hogy eljön értünk?

– Ugye – bólintott okosan Kisfecó, aki nem sokat értett az egészségből, de érezte a körülötte állókon a meghatottságot.

– Mondd azt neki, hogy papa! – súgta Rozi.

– Papa! – vágta ki diadalmasan a kicsi.

Most már Fecó is elnevette magát, aztán karjába vette a kisfiát. A bajusza megcsikizhette a nyakát, mert Kisfecó kacagni kezdett, és újra azt kiáltotta:

– Papa!

Vége-hossza nem volt az öleléseknek. Közben az Amandina és a Szélkirálynő elég közel került egymáshoz, hogy a tengerészek kényelmesen, kiabálás nélkül beszélhessenek. A Plankton is megérkezett, fedélzetén Ámbrás Ambussal, a jószívű bálnaőrrel. Cetli és a többi bálna türelmetlenül úszkált a három hajó körül. Az ártalmatlanná tett rablók is mozgolódni kezdtek a raktárban. Hiába tombolt a jókedv, és hiába sóvárgott mindenki, hogy egy finom ebéd mellett élménybeszámolót tartsanak, mert előbb sürgős döntéseket kellett hozniuk.

Rumini gyorsan elmondta, milyen nyomra bukkantak Tégedille kútjában, és hogy a bálnákat is azért hívta, hogy az életre kelteti topál királynőt az énekükkel köszöntsék.

– Ez még reménytelenebb, mint a kincskeresés – dohogott Negró. – Nehogy már egy évszázadok óta halott tündértől várjunk segítséget!

– Tégedille nem halt meg, csak elrejtőzött, és nem tud kitörni a bűvőhelyéről! – magyarázta türelmesen Rozi, de a fedélmester rosszkedvűen legyintett.

– Ilyenekkel inkább Fecó kisfiát traktáld. Ő tán még elhiszi!

– Figyelj, Negró, az, hogy életed első kincskeresése balul sült el, még nem jelenti azt, hogy kincsek nem léteznek – szólalt meg Balikó. – Különben mit remélsz? Nem tudhatjuk, hogy mi vár minket Ördögrokolyán. Lehet, hogy újra rablók támadnak ránk! A Szélkirálynőt ugyan visszaszereztük, de a kapitány még mindig beteg. A nyílméregbékák Latorkúpon raboskodnak. A raktárban egy csomó rabló tombol. Igazán elkelne egy kis segítség!

– A csata közben két baglyot elijesztettünk – tette hozzá Rumini. – Nem lenne jó, ha a társaikkal térnének vissza. Egy nagy bagolytámadást nem tudunk két íjjal és egy bálnacsordával visszaverni.

– Mert egy nem létező tündérrel igen! – epéskedett Negró, de senki sem figyelt rá.

Kákompilli, aki eddig csöndesen figyelt, most vészjóslóan magasba emelte a szárnyát.

– Pengecsőr biztos nagyon dühös lesz, és utánunk küldi az egész seregét! Mérgezett karmokkal, vérszomjasan erednek a nyomunkba!

Mindenki megborzongott a fenyegető szavak hallatán, de Galéros Fecó nyugodtan folytatta a kacska szárnyú kuvik gondolatát.

– Pengecsőr nyilván azt hiszi, hogy a győzelem után pánikszerűen visszamenekülünk a városba, ezért a nyílt tengeren fog ke-

resni. Álmában nem gondolná, hogy miután megszabadultunk a támadóktól, itt kóricálunk még a szigetek között. Ha felkutatjuk Tégedillét, közben a baglyokat is elkerülhetjük!

Negró tiltakozni akart, de végül mégsem szólalt meg. Bár Galléros Fecó ötleteitől időnként kiverte a víz, azok időnként mégis be szoktak válni. Ki tudja, hátha ez az újabb örütség is szerencsés fordulatot vehet?

– Én, mint első tiszt, azt mondanám, hogy kövessük Galléros Fecó és Rumini ötletét! – szólalt meg Sebestyén. – Ha tényleg létezik ez a tündérkirálynő, és ki lehet szabadítani, nagy szükségünk lesz a segítségére! Ha nem találjuk meg, még mindig visszatérhetünk a Pattantyús-szigetre.

– És mi lesz a rablókkal? – aggódott Negró.

– Hadd ücsörögjenek a raktárban! – vont vállat Fecó. – De az az öt matróz, akit Ördögrokolyán szerződtettünk, akár dolgozhatnak is. Ők eddig sem voltak ellenünk.

Hamarosan megegyeztek, hogy a három hajó a bálnák kíséretében Ezüsterdő szigetére vonul. Galléros Fecó az Amandinán marad, hogy együtt lehessen a kisleánnyal, és segítsen, ha bármilyen nehézség adódna a kis vitorlásra, aminek továbbra is Rumini a kapitánya. A Szélkirálynőn munkába állították a kabinban rejtőző matrózokat is. Szokás szerint Sebestyén kormányozott, de első tisztként ő helyettesítette a kapitányt is. Ámbrás Ambrus sereghajtóként követte a flottát. Bár felajánlották neki, hogy az egyik tengerész átszáll a Planktonra segíteni, a vén bálnaőr csak a fejét rázta. Az elmúlt évtizedek során hozzászokott már, hogy egyedül irányítsa a hajóját.

Rumini térképe szerint a környékbeli nyolc opálkút középpontja az Ezüsterdő-sziget északi csücskére esik, tehát itt kell Tégedille rejtekhelyét keresniük. A hajók ugyan csak dél felől tudják megközelíteni a földdarabot, ezért a tengerészeknek gyalog kell majd a királynő keresésére indulniuk, de Cetli és a társai bátran beúsz-

hatnak a zátonyok közé, így ők a vízben is eljuthatnak az északi parthoz.

Miután mindent megbeszéltek, felhúzták a vitorlákat, és elindultak a topálok ősi legendája nyomán a rég elveszett királynő keresésére.

Néhány óra alatt megkerülték Ringóberek szigetét, és sikerült elérniük Ezüsterdő déli partját. Egy védett öbölben horgonyt vetettek, partra szálltak, de még nem láttak neki rögtön Tégedille felkutatásának. Végre együtt volt a fáradt és éhes, de büszke és boldog társaság! Mindannyian megölelték az elveszettnek hitt Ruminit és Balikót, cuppanós puszikat nyomtak Rozi örömtől ragyogó pofijára, és kézzől kézre adták a jókedvűen kalimpáló Kisfecót. Rumini Misztrál Artúr mellé telepedett, az öreg hógylétéről érdeklődött, és megnyugtatta az utazót, hogy a léghajó a baleset ellenére is működőképes maradt. Ajtony útközben gyors ebédet készített, és most a parton, falatozás közben alkalmuk nyílt beszélgetni is. Nem tudtak ugyan sort keríteni minden kalandjukra, de a legkínzóbb kíváncsiságukat sikerült csillapítaniuk.

Ebéd után felkerekedtek, hogy átkutassák a szigetet, miközben az opálbálnák is útra keltek, hogy felderítsék a partvidéket, és megkeressék a legészakibb kiszögellést. A remény, hogy hamarosan feltárulhat az évszázadok óta rejtőző királynő titka, bizsergető érzéssel töltötte el a társaságot. Még Negró is érezte, ahogy percről percre úrrá lesz rajta az izgalom.

A sziget déli lankáit magas fű borította. A szélben végtelen zöld tengerként hullámozott a domboldal, amit csak itt-ott tört meg egy-egy kisebb facsoport. Kisfecó szívesen totyogott volna Rozi kezét fogva, de a magas fű közül ki sem látszott, így Fecó végül a nyakába ültette. Az út észak felé meredeken emelkedni kezdett, végül egy fensíkra érkezett, ahol egy kis bükkfaerdő állt. A fák magas, halványszürke törzse kecsesen nyúlt az ég felé, a lombkorona rez-

gő zöld ernyőként magasodott felettük. A fákon túl sziklaperem, ami egyenesen a tengerre nyílt. Ez volt a sziger legészakibb pontja.

A tengerészek a kaprató után kimelegedve, izzadtan álldogáltak a bükkfák tövében. Mindannyian jelre vártak, egy kiszáradt opálkútra vagy királynőt ábrázoló élettelen kőszoborra, amit megpróbálhattak volna életre kelteni. De nem volt itt más, mint a halkan susogó erdő és a mélyben a sziklák közt megtörő, zúgó-morajló tenger. A tengerészek érkezésére elnémultak a közelben csicsergő madarak, de néhány perc múlva újra dalolni kezdtek. Kisfecő elbűvölve nézte a fák ágai közt repdeső tarka csapatot.

– Mik ezek, pici papagájok? – húzta össze a szemét Rozi abban a reményben, hogy egy újabb ismeretlen madárfajt sikerült talál-
nia.

– Ezek amandina pintyek – brekegett a vállán Udinka. – Tudod, ilyenek laknak nálunk is, Méregdombon. Ők vitték a bálnáknak Rumini üzenetét.

– Amandina? – hökkent meg Balikó. – Éppen úgy, mint a hajónk?

– Igen! – kuruttyolt vidáman a békalány. – Az amandina pintyek ugyanolyan őslakók errefelé, mint mi vagy az opálhangyák.

– Sőt! – szólt közbe csillogó szemmel Galléros Fecő – Tovaren, akinél megszálltam Ördögrokolyán, azt mesélte, hogy az amandina pintyek Tégedille kedvenc madarai voltak. Minden reggel ők ébresztették a királynőt.

– Az jó – hümmögött Balikó. – Ha rájövünk, hol rejtőzik az úrnő, megkérhetjük a pintyeket, hogy a kedvenc reggeli dalát füttyüljék. Arra talán felébred.

– Ha már itt tartunk – szólalt meg Rozi –, a hangyák azt mondták, hogy ébredése után meg kell itatnunk és etetnünk a királynőt. Csak aztán jöhetnek a bálnák, hogy énekeljenek neki.

– Hoztam egy palack vizet az opálkútból – bölintott Rumini. – De fogalmam sincs, hogy mit szeret enni.

A matrózok tanácstalanul néztek Ajtonyra. A hajószakács szét-
tárta a mancsát. Szívesen készít gulyást, vagy mindnyájuk kedven-
cét, barátfület, de korántsem biztos, hogy a kényes ízlésű királynő-
nek, ráadásul több száz év éhezés után, éppen erre támad gusztusa.

– Én tudom, mi volt Tégedille kedvenc étele! – kiáltott fel Fecó.
– Tova említette, amikor a topál nyelv különleges szavairól beszél-
gertünk. Egy leves, amit úgy hívnak, hogy csorbacsille.

– Csodacsibe – kacagott a nyakában ülve Kisfecó.

– Na, kösz! – toppantott Ajtony. – Aztán honnan tudjam, hogy
mit kell beleaprítani ebbe a csodacsigába?

– Én tudom – nyíkkant meg a háta mögött zavartan Kavicsovics
Aladár. – A nagymamám gyakran főzött csorbacsillét. Ha meg-
vannak az alapanyagok, biztos el tudod készíteni.

Egy pillanatra mindenki felderült, de a sok reménykedő mosoly
hamar le is hervadt az arcokról. Hiszen jó, hogy minden készen áll
a királynő életre keltésére, csak éppen mit sem ér az egész, ha nem
találják meg a rejtkehelyet, ahol Tégedille elrejtőzött.

– Tudom, hogy a rejtély megoldása itt hever előttünk, csak nem
tudjuk, hol keressük – dünnyögte Rumini.

Rozi, aki mellette állt, megértően bólogatott. Neki is éppen az
járt a fejében, hogy a dalocska, amit Balikótól hallott, mindenre
választ adhat – ha tudnák, hogy értelmezzék a homályos jelentésű
verssorokat. Az opálkutakból visszaverődő holdfényre is rájörtek,
csak egy kicsit törni kellett a fejüket. Rozi gondolataiba mélyedve
dúdolni kezdte az ének utolsó négy sorát.

*Harminchárom ezüstszo-
lporzi testét – lelke pille.
Keresheted, mégsem sejtéd,
hol rejtőzik Tégedille.*

Negró dühösen ráfordult.

– Megőrülök ezektől az oszlopoktól! Vegyétek már észre, hogy nincs itt más, csak fű, bokrok, meg néhány tucát fa! Bolondot csináltunk magunkból!

Rumini nagy sóhajjal futtatta végig tekintetét a tájon. A fennsík, ahol a bükkös állt, szinte kiemelkedett a környező szigetek és szirtek közül. A hatalmas, szürke törzsű szálfák királyi méltóságot sugároztak maguk körül, szinte uralták a szigetet. Különös, hogy mennyire más hatást tud kelteni egy-egy facsoport! A gyümölcsöktől roskadozó, kusza lombú narancsfák szinte dzsungelt alkornak, az ágas-bogas, rücskös törzsű, vén tölgyfák a régi idők tündérlakta erdeit idézik, ezek az égbe nyúló, ezüstös bükkök pedig oszlopcsarnokként merednek ki a földből.

– Ó, hiszen itt van! – motyogta Rumini, majd izgatottan megragadta Rozi kezét. – Számoljuk meg gyorsan a fákat!

– Miért? – nézett rá megütközve az egérlány, de aztán követte Rumini pillantását, és hirtelen megértette.

A bükkfák ezüstitörzse a harminchárom ezüstoszlop! Nem véletlenül röpködnek tehát a királynő kedvenc énekesmadarai a lombok közt – ők is érzik az úrnő jelenlétét!

– Igen-igen, megvan! Harminckettő és harminchárom! – ért a számolás végére diadalmasan Rumini.

– Hogy itt, ezek a fák? Miféle újabb ostobaság ez? – csattant fel Negró, amikor megértette a fiatalok lelkesedését. – Nincs itt semmiféle királynő!

– Majd reggel kiderül! – ujjongott Rumini, aki biztosan érezte, hogy a siker küszöbén állnak.

Galléros Fecó egyetértett. Balikó és Rozi szintúgy. Dundi Bandi, Frici, Roland és Brúnó gyanakodva méregette a fákat. Sebesytén a fejét rázta. Nem sok reményt fűzött a sikerhez.

Dolmányos papa csendesesen megkérdezte, hogy vajon fejszével és fűrészsel fogják-e kiszabadítani a királynőt. És ha igen, vajon melyik fát kell először kivágniuk? Negró mielőbb vissza akart tér-

ni a Szélkirálynőre, hogy meghúzza a kulacsát ennyi bolondság után. Mindenki aggályoskodott, összevissza beszélt és magyarázott, mígnem a nagy hangzavarban Kisfecó sírva fakadt.

– Azt javaslom, hogy térjünk vissza a Szélkirálynőre, és ott beszéljük meg a dolgot! – szólalt meg Fecó. – És hogy ne összevissza cselekedjünk, nevezzük ki Ruminit a kutatók kapitányának. Nélküle sosem bukkantunk volna Tégedille nyomára!

– Így sem bukkantunk rá! – mormolta Negró, de nem szólt hangosan, mert a többiek mind elfogadták Fecó javaslatát.

Izgatottan, remények és kétségek közt hányódva tértek vissza a Szélkirálynőre vacsorázni. Mindenki kíváncsian várta, milyen ötlettel áll elő evés után újdonsült kapitányuk. Egyedül Negró nem volt hajlandó tovább foglalkozni az üggyel.

– Majd pont ez a csibész lesz itt a kapitány! – morogta. – Az kéne még csak!

Harmincharmadik fejezet Tégedille

Rumini hosszasan faggatta Kavicsovics Aladárt, hogy nem ismer-e olyan topál dalokat, mondákat, legendákat, amelyek támpontot adhatnának a királynő életre keltéséhez. De a térképárus búsán rázta a fejét. Régen elfelejtette már, milyen meséket mesélt neki a nagyanyja! Misztrál Artúr és Ámbrás Ambrus hiába ismerte jól a környéket, ők sem tudtak új ötlettel előállni.

Molli elrepült, hogy a hajóra hívjon néhány amandina pintyet a bükkerdőtől, hátha ők tudnak a fában rejtőző királynőről. Udinka Rozi vállára ülve kuruttyolt. Azt magyarázta, hogy Méregdomb szigetén a nyilméregbékák ösükként tisztelnek néhány vénségesen vén fát. Ezeket rendszeresen öntözik, törzsüket gyümölcslével kenégetik, ünnepnapokon pedig tarka virágokból font koszorúkkal díszítik.

Rozi tünődve hallgatta a békalány brekegését, miközben megpróbálta elképzelni, hogyan kerülhetett Tégedille a bükkfák belsejébe. A Balikótól tanult ének szerint az üldözők elől menekült, de sem az ég, sem a föld, sem a bozótos nem tudta elrejteni.

*Ám mielőtt összerogyna,
opáleső hull az égből,
s a királynő megmenekül
az üldözők seregétől.*

Talán az opálesőben feloldódott a teste, mintha cukorból lett volna, a vízcseppek magukkal sodorták a föld alá, de mivel ott sem maradhatott, bükkfák sarjadtak belőle. Azóta is ott rejtőzik a harminchárom fa törzsében, de magától nem tudja elhagyni fakéreg börtönét.

Rozi nagyot sóhajtott. Olyan ez, mint egy gyönyörű mese. Varázslatok, csodatevő eső, rejtélyes dalok és a királynő, aki a szeretetével nem tudta megvédeni népét a rájuk zúduló sok gonoszságtól. Úgy belemerült a gondolataiba, hogy szinte észre sem vette Ruminit, aki megelégtelte a faggatózást, és most odatelepedett mellé.

– Ha a te meséd volna, hogy folytatnád Tégedille történetét? – kérdezte.

Rozi elmosolyodott.

– Éppen ezen töröm a fejem! Talán azt mondanám, hogy a nép összegyűlt a királynő ligetében, hogy új életre keltse az úrnőt. A testéből nőtt fákra virágkoszorút akasztottak, a hajnal első sugaránál behintették őket a legfinomabb opálporral, aztán körbeálltak, megfogták egymás kezét, és miközben a nap felkúszott az égre, ősi dalaikkal hívták Tégedillét. Ő pedig meghallotta a gyönyörű éneket, és annyira vágyakozni kezdett az övéi közé, hogy egyszeriben sikerült kilépnie a fák törzséből.

– És aztán mi történt? Testet öltött?

– Nem tudom, Rumini. Talán – válaszolt Rozi.

– Rendben van, megpróbáljuk! – jelentette ki határozottan Rumini. – Úgy teszünk, ahogy mondtad, és alaposan felkészülünk a fogadására.

Megkérte Aladárt, hogy még aznap este segítsen Ajtonynak elkészíteni a csorbacsille levest. Szerencsére a három hajóról össze tudták szedni a hozzávalók javát. Szükség volt még néhány fűszernövényre, de Cincogi doktor vezetésével szinte mindet megtalálták a sziget déli oldalán. Rumini emlékezett, hogy Ámbrás Ambrus hajóján akadt még egy zsák opálpor. A bálnaőr ezt készséggel a rendelkezésére bocsátotta, hogy legyen mivel meghinteni a bükköst. Rozi vállalta, hogy a matrózok segítségével fon harminchárom virágkoszorút, amelyekkel hajnalban a fák törzsét díszíthetik. Az ügyes kezű Dolmányos papa, Dundi Bandi, Roland és Balikó is segített, sőt végül még Kavicsovics Aladár is beszállt a munkába, bár hat ujjával időnként belegabalyodott a virágok szárába.

Cetli az öbölben körözött, így Rumini csak lesétált a partra, és a barátja máris odaúszott hozzá.

– Hajnalban az egész csorda jöjjön az északi sziklákhöz! – kérte a matrózfiú. – Ha megadom a jelt, énekeljete a királynőnek! De úgy zengjetek ám, hogy a ti dalotokból kell az életben maradáshoz erőt merítenie!

– Így lesz! – biccentett Cetli, azzal máris elevickélt, hogy mielőbb értesítse a társait.

Közben az amandina pintyek is megérkeztek. Tarka tolluk vidáman csillogott a lemenő nap fényében, csőrük be nem állt, csicsergett, csacsogott az egész csapat. Mindannyian a bükkös lombjai közt fészkeltek, mégsem tudtak arról, hogy a fák belsejében egy régen eltűnt királynő élne. Tégedille kedvenc dalát azonban ismerték, mert a sziget összes madara évszázadok óta megtanulja a szüleitől még pelyhes fióka korában. A csivitelő csapat vállalta, hogy másnap hajnalban eldalolják a bükkfák ágain.

Már csak az volt a kérdés, hogyan fognak opálport hinteni az égbe nyúló fákra. Molli túl pici volt ahhoz, hogy egyedül végezze a munkát, de a pintyek megígérték, hogy éneklés előtt segítenek. Rumini ellenőrizte, hogy tele van-e a kulacsa forrásvízzel. Közben a leves is elkészült a Szélkirálynő konyhájában, ínycsiklandó illata betöltötte az egész hajót.

Most már minden készen állt a terv végrehajtására, csak a hajnalt kellett kivárniuk. Kákompilli javaslatára nem gyújtottak tüzet, hanem visszavonultak a hajók kabinjába, nehogy magukra vonják az éjszaka portyázó baglyok figyelmét.

Szerencséjük volt. Pengecsőr rablókuvikjai valóban Ördögroky környékén kutatták a tengert, és nem jutott eszükbe Latorkúp közelében keresni a társaságot. Így az éjszaka teljes békében és nyugalomban telt. A raktárba zárt gazfickók is kaptak némi vacsorát, aztán őket is elnyomta buzgóság, így a szigeten mindenki jóízűen aludt, kivéve a Szélkirálynőn egymást váltó őroket.

Pitymallatkor mindannyian talpon voltak már. Felpakolják az opálport, a koszorúkat, a fenséges illatokat árasztó csorbacsillelevest, majd útra keltek. Hamarosan elérték a bükköst, ahol az izgatott amandina pintyek várakoztak. Rozi vezetésével minden bükkfára koszorút akasztottak, aztán Molli és a pintyek felszáll-

tak, hogy opálport szórjanak a lombok közé. Rumini a sziklákhöz sétált, és lenézett a mélybe. Odalent a megbeszéltek szerint már gyülekeztek a bálnák. Ajtony néhány ágból tüzet rakott, éppen csak akkorát, amin egy kicsit megmelegíthette a levest. Most már igazán nem volt más hátra, mint életre kelteni Tégedillét.

Mindannyian körbeálltak, megfogták egymás kezét. Rozi Ká-kompilli szárnyába kapaszkodott, másik oldalán Rumini állt, de ott volt a körben Kavicsovics Aladár, Ámbrás Ambrus, sőt, még a törött lábú Misztrál Artúr is, akit tűzoltófogással cipeltek fel a szirttetőre.

– Először énekeljük el Tégedille menekülésének balladáját – javasolta Rozi.

Csengő hangján máris rázendített, és aki csak tudta a szöveget, mind vele énekelt. Aztán következtek a pintyek. Rumini intésére belefogtak a leggyönyörűbb dalba, amit madarak valaha énekeltek. Olyan lágyan és édesen zengett a hangjuk, hogy Rozinak könnybe lábadt a szeme. Talán a dal hatására, talán csak egy enyhe reggeli fuvallat miatt, de megrezdültek a fák levelei, és finoman, szinte észrevétlenül szitálni kezdett az opálpör. A pintyek újra belekezdtek a királynő énekébe, miközben a tengerészek áhítatosan figyeltek.

De nem történt semmi.

– Bolondot csináltunk magunkból – dűnnyögte az orra alatt Negró.

– Mindjárt sikerülni fog! Érzem! – mondta Rozi, de hiába zendült fel a dallam harmadszor is, csak a lombok zúgása felelt rá.

A körben állók tanácstalanul néztek egymásra, aztán Ruminire, Rozira és a felkoszorúzott, ezüstitörzsű fákra. Tényleg olyan ostobák voltak, hogy komolyan vettek egy tündérmesét?

– Talán hívnunk kéne! – súgta Rozi Rumini fülébe.

A matrózhú bólított, megköszörülte a torkát, és fennhangon megszólalt.

– Tégedille királynő! Hallasz minket? Azért gyűltünk össze, hogy visszahívjunk a világba! A népednek és Opálföldének nagy szüksége volna rád!

A fák ágai megremegetek, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha a törzsek is megmozdultak volna, de megint nem történt semmi. Rumini hívására sem érkezett válasz.

Kákompilli, aki eddig töretlenül hitt Rozi meséinek erejében és igazában, sírva fakadt. Eleinte csak halkán szípigott, de ahogy úrrá lett rajta a szomorúság, képtelen volt türtőztetni magát, és hangos zokogásba kezdett.

– Úgy szerettem volna, hogy eljöjjön a királynő! Csak ő segíthetne legyőzni a sok gonoszt! Itt mindenki rosszat akar egymásnak, de ő mindig jó volt. Miért nem jöhet vissza, hogy valaki végre vigyázzon ránk?

Rozi vigasztalóan simogatta meg a tollait, de Kákompilli úgy nekikeseredett, hogy képtelen volt abbahagyni a sírást. Sárga szeméből kövér könnycseppek gördültek alá. És ahogy a föld beitta a sós bagolykönyeket, a harminchárom bükkfa egyszeriben meg rázkódott, és sejtelmes, opálos fény ragyogta be a törzsek körül a levegőt. A fényesség egyre fokozódott, amíg egészen elvakította a körben állókat. A hatalmas csillogás szinte égetett, ezért mindannyian eltakarták a szemüket. Aztán hirtelen langyos szellő támadt, andalítóan zsongott a fülekbe, miközben puhán simogatva körüljárta a facsoportot. Végül megállt a levegő, elhalványult a fény, és amikor a tengerészek az arcuk elé emelt ujjaik mögül kikukucsáltak, egy gyönyörű, opálfényes lebernyegbe bugyolált nőalakot pillantottak meg a fűben.

– Tégedille! – suttogta Rozi megilletődve.

A királynő erőtlenül emelte fel a fejét, de olyan gyenge volt, hogy visszahanyatlott.

– Rumini! Gyorsan a vizet! – bökte oldalba Rozi a tátott szájjal bámuló matrózhűt.

Rumini felocsúdott, Tégedille mellé térdelt, és óvatosan megtitatta a kulacsából. Az úrnő hálás mosollyal köszönte meg a segítséget, majd bágyadtan felült. Most következett Ajtony, aki pironkodva, zavartan állt elő a csorbacsillével.

– Nem ismerem az eredetit – motyogta –, de talán azért ehető.

Miközben a királynő belekortyolt a jó meleg levesbe, Rumini a szirttetőhöz lépett, és intett a lent várakozó bálnáknak. Cetli megadta a hangot, majd felharsant a bálnakórus. A tenger továbbította a hangokat, a környező sziklák is ezt visszhangozták, és a levegő megtelt a bálnák áhítatos, szívbe markoló énekével.

Tégedille újra elmosolyodott, de ezúttal nem bágyadtan és szomorúan, hanem olyan szívmengetően, hogy Kákompillinek felszáradtak a könnyei, és legszívesebben a magasba emelkedett volna örömeiben. Aztán az úrnő felállt, és egyenként odalépett a körben álló, megilletődött utazókhöz. Mindenkire rámosolygott, és hat ragyogó ujjával végigsimította a homlokukat. Az érintésétől

ujjongással teltek meg a szívek, és a kis társaság egyszeriben boldognak és elégedettnek érezte magát.

Misztrál Artúr csodálkozva állapította meg, hogy újra képes mozgatni törött lábát, Negró jókedvre derült, és Cincogi doktor is úgy érezte, hogy rövidlátó szeme élesebben látja a világot. De a legnagyobb csodát Kákompilli tapasztalta. Kacska szárnya és sánta lába egyszeriben megerősödött, sorvadt izmai akkora erőről duzzadtak, hogy hirtelen muszáj volt a levegőbe röppennie. Soha nem sikerült még a fák ágai fölé emelkednie, de most néhány szárnycsapással maga mögött hagyta az egész szigetet, és életében először szabadon vitorlázott a levegőben. Ráfeküdt egy légáramlatra, aztán hirtelen alábukott, és könnyű, fenséges mozgással tért vissza a földre. Rozi megölelte a boldogságtól sugárzó madarat.

Tégedille pedig csak mosolygott, mosolygott rendületlenül, közben az amandina pintyek is rázendítettek, és Rumininek úgy tűnt, hogy még a bimbózó virágok is kibontják szirmukat a királynő közelében.

– Sikerült! – akarta kiáltani, de képtelen volt megszólalni, csak vigyorgott boldogan, és azt sem vette észre, hogy újra megfogja Rozi kezét.

Balikónak ugyan feltűnt a dolog, de Tégedille őt is jóságos hangulatba ringatta, így eszébe sem jutott kinevetni a barátját.

Harmincnegyedik fejezet

Cérna, ámbra és egy csokor virág

Tégedille nem beszélt. Talán még nem sikerült visszanyernie a hangját, vagy a több száz éves hallgatás után nem találta a szavakat, mindenesetre egész nap nem szólalt meg. Mosolyogva figyelt a körülötte sürgölődőkre, meghallgatta Udinka brekegését, Kákompilli hálálkodását és Kavicsovics Aladár motyogását, aki hetet-havat összehordott a nagymamája meséiről és Ördögrokolya bűnözőiről, végül könnyes szemmel megfogadta, hogy soha többé nem árusít hamisított kincses térképeket.

Galléros Fecó közben összehívta a Szélkirálynő legénységét, hogy megvitassák a tennivalókat. Egyértelmű volt, hogy mielőbb vissza kéne térniük Ördögrokolyára a kapitányhoz, de közben a segítségre szorulókról sem feledkezhetek meg. Udinka a megbeszélés elejétől kezdve olyan kétségbeesetten ugrabugrált, hogy Fecó végül átadta neki a szót.

– Fecó, Rumini – brekegett a békalány –, én eddig olyan türelmes voltam! De Toxinetti és még vagy száz béka raboskodik Latorkúpon! Megígértétek, hogy kiszabadítjuk őket!

– Nyugodj meg, Udinka, hamarosan rájuk is sor kerül! – biztatta Rumini, de a békalányt nem lehetett lecsillapítani.

– Ki tudja, mit művelnek velük a baglyok! Lehet, hogy meg vannak számlálva a percek!

– Na, azért ne túlozz! – morgott Negró. – Szerintem ostobaság volna visszatérni Latorkúpra! Örüljünk, hogy egyszer kijutottunk élve!

– Megígértem, hogy segítünk! – húzta ki magát Rumini.

– Én amúgy is szívesen ellátnám a baját Pengecsőrnek! – tette hozzá Fecó. – Arról nem is beszélve, hogy ha rendet teszünk Latorkúpon, akkor többé nem kell a baglyoktól tartanunk.

– Rendben – biccentett Rumini. – Ha a békákat kiszabadítottuk, hazavisszük őket Méregdombra, és akkor egyúttal Artúr is visszajut a ballonjához.

– Kiszabadítjuk? – horkant fel Negró. – Mintha az olyan egyszerű volna!

– Nem lesz semmi gond, ha Tégedille velünk tart! – legyintett Rumini.

– Komolyan azt hiszed, hogy ez a bágyadt nőszemély erősebb egy csapat fegyveres bagolynál? – förmedt rá a fedélzetmester.

Rumini bólogatott. Ezt látva Negrót kis híján megütötte a guta, de mivel senki sem állt mellé, nagy duzzogva elhallgatott, és csak magában morgott tovább:

– A végén még nekem kell hálásnak lennem, hogy belerángatnak ebbe az örültségbe!

Közben Cincogi doktor emelkedett szólásra.

– Nem szabad elfelejtenünk az ámb-
rakencér sem, amit Kalendula anyónak
ígértünk! Nélküle talán sosem
fogjuk magához téríteni a kapi-
tányt!

Rumini máris jelentkezett.

– Beszélek Cetlivel, mielőtt a
bálnacsorda visszatér a Szila-ten-
gerre, hátha kaphatunk egy kis
ámbrát.

– Én pedig megkérem Tégedillét,
hogy tartson velünk Latorkúpra, és se-
gítsen megmenteni Udinka társait –
ajánlotta Galléros Fecó.

– Ha beleegyezik, holnap reggel akár indulhatunk is! – zárta le a beszélgetést Sebestyén, majd Negróhoz fordult. – Irányítod az előkészületeket?

– Naná! – húzta ki magát Negró. – Végre egy értelmes hozzá-
szólás!

Tégedille időközben kiült a szirttetőre, hogy megcsodálja a tengert, opálfényű haja vidáman lobogott a szélben, miközben amandina pintyek énekeltek körülötte. Fecó tisztelettudóan szólította meg az úrnőt, beszélt neki Pengecsőrről, a környéken fosztogató rablókról és gazfickókról, végül megkérdezte, hogy hajlandó lenne-e segíteni. A királynő ábrándos tekintettel mérte végig, aztán biztatóan elmosolyodott.

– Sajnos nincs túl sok fegyverünk, de talán így is le tudjuk győzni a kuvikbárót – tette hozzá Fecó.

Tégedille vékony kezével végigsimított Fecó arcán, és a matrózlegény szavak nélkül is megértette, hogy semmi oka az aggodalomra, mert ahol a királynő jóságos alakja megjelenik, ott nem győzedelmeskedhet többé a gonoszság. Fecó ugyan elképzelni sem tudta, hogy fogja a gyenge, sápadt tündér felvenni a harcot egy egész csapat ellenséggel, de a Tégedilléből áradó melegség és szeretet olyan erővel vette körül, hogy nem tudott kételkedni az igazában.

Fecó elégedetten tért vissza a Szélkirálynőre, hogy segítsen a készülődésben, de hamar elpárolgott a jókedve, amikor Negró állta útját a kabinajtóban, kezében Vipera kettéhasított kabátjának darabjaival.

– Most találtam ezt a rongyot a fedélközben – recsegte a fedélzetmester. – Kukába vele!

– Azt már nem! – rémült meg Fecó. – Add csak ide!

– Ugyan, mihez kezdesz vele? Ez még felmosórongynak sem alkalmas! – fintorgott Negró, majd undorodva Fecó kezébe nyomta a két bőrdarabot.

Fecó eltűnődött. Milyen jó lenne, ha vissza lehetne állítani a kabát hajdani erejét! Biztosan adódik még olyan helyzet, amikor a csodálatos ruhadarab jó szolgálatot tehet! Csakhogy a láthatatlaná tevő kalap is elvesztette a varázserejét, amikor Rumini közönséges cérnával varrta össze, ezért Fecó attól félt, hogy az alabástromkígyó-bőr is meggyengülhet, ha nem a megfelelő módon ölti össze a szétszakadt részeket. Ám ekkor eszébe jutott a láthatatlaná tevő kalap megjavításának története, amit már számtalanszor hallott Balikótól. Rögtön tudta, hogy csakis ő tud most segíteni. Szerencsére a matrózfiú éppen felbukkant a kabinsor oldalán.

– Mond csak, Balikó, mit csináltál a varázscérnával, amivel Metamor várában megvarrtad a kalapot? – kérdezte Fecó.

Balikó fürkészve nézett.

– Mire készülsz? Gondolom, nem a vitorlát akarod beszegni.

– Vág az eszed, mint a borotva – kacintott Fecó. – Volna itt egy kis öltögetnivaló.

Balikó a Fecó kezében lógó két szakadt bőrdarabra bámult, majd elvigyorodott.

– Csinos! Te aztán értesz a divathoz, Fecó!

– Vipera dzsekije csodákra képes – lengette meg Fecó a két rongydarabot –, persze csak akkor, ha újra kabátformát ölt.

– Varázsereje van? – ámult Balikó.

– Az ám – mosolygott Fecó.

– Milyen?

– Hatalmas.

– Jó, de milyen? – türelmetlenkedett Balikó.

– Győzhetetlen.

– Jó-jó, de mit tud?

– A varázserő maga a varázserő. Akkora pofonokat oszthatsz vele, hogy az ellenfeled elszáll.

Balikó eltátotta a száját.

– Varázslatos erő, érted már? Százszor erősebbek lesznek az izmaid – nevetett Fecó. – Na, odaadod azt a cérnát?

– Akkor helyettem is te fogsz cipekedni – nyugtázta elégedetten Balikó. – Odaadom, naná!

Balikó Fecóval a nyomában besietett a kabinjába, és fontossággal teljes tudatában addig kotorászott a hátizsákjában, amíg végül megtalálta az aranyos fényű, különös tapintású cérnát. Fecó rögtön befűzött egy szálat a tübe, és máris nekilátott a munkának. Varrás közben mesélt Balikónak az alabástromkígyó-bőrről, így a matrózfiú alig várta, hogy a saját szemével is megtapasztalja, mire képes a kabát. Amint az utolsó öltés is a helyére került, Fecó magára öltötte a hófehér dzsekit, és Balikóval partra szállt, hogy kipróbálja, működik-e a különleges ruhadarab.

Dundi Bandi, Brúnó és Roland éppen a hajó közelében sürgölődött: két ládat telipakoltak a szigeten növő gyümölcsökkel, és most ezeket próbálták felcipelni a fedélzetre. Galléros Fecó kérésére letették a súlyos terhet, és lihegve, szuszogva figyelték, mi következik. Mindhármuknak tátva maradt a szája, amikor Fecó könnyedén felkapta a két hatalmas dobozt, és úgy suhant fel velük a konyhába, mintha szárnya nőtt volna.

– Sosem mondtátok, hogy ilyen erős! – tátotta el a száját Dundi Bandi. – Még szerencse, hogy barátok vagyunk. Nem szívesen lennék az ellensége!

Miközben Fecó a kabáttal bíbelődött a Szélkirálynőn, Rumini Cetlivel beszélgetett. A matrózfiú egy vízbe nyúló sziklán ülve a lábát lógázta, nagy testű barátja pedig körülötte úszkált. A bálna meghallgatta Rumini kérését, hogy adjon egy kis darab ámbrát a kapitány meggyógyításához, de nem tűnt túl lelkesnek az ötlettől.

– Tudod te, mi az az ámbrá egyáltalán? – kérdezte végül.

Rumini a fejét rázta.

– Valami bálnacucc – nyögte ki végül. – Levedlett bőr vagy zsi-radék talán.

– Nem egészen – hümmögött Cetli. – Az ámbra a cetek gyomrából jön elő, szóval, ha szükséged van rá, akkor előbb...

– Ajjaj! – csúszott ki Rumini száján. – Hol fog kijönni?

– Fel kell öklendeznem – vallotta be Cetli. – Szóval? Biztos, hogy olyan nagyon szeretnéd?

– A magam részéről már egy picit sem szeretném – fintorgott Rumini. – De mit csináljak, ha a kapitánynak szüksége van rá?

– Csak azt nem tudom, hogy kezdjünk hozzá? – tűnődött Cetli. – Történetesen remekül érzem magam. Egyáltalán nincs hányingerem.

– Van olyan étel, amitől undorodsz? – kérdezte készségesen Rumini.

– Van. De eszembe sincs a számba venni! – rémült meg a bálnafű.

– Akkor mit szólnál, ha megcsiklandoznám a torkod? Attól is lehet öklendezni!

– Mivel akarod megcsiklandozni? – nézett gyanakodva Cetli.

– Egy faággal, tollseprűvel vagy egy köteg fűvel. Mivel szeretnéd?

– Jaj, Rumini, egyáltalán nem könnyű a barátodnak lenni!

– Érdekes, Balikó is mindig ilyeneket mond – vigyorgott Rumini.

Cetli tanácstalanul pislogott. Mentőötletre várt, ami úgy segít felöklendeznie az ámbrát, hogy közben nem kell megküzdenie undorral és rosszulléttel. De nem érkezett mentőötlet, csak Sajtos Rozi és Kisfecó, akik épp a délelőtti sétájukról tértek vissza egy hatalmas csokor különleges erdei virággal.

– Nézd, Rumini, milyen gyönyörű virágot szedtünk! – csacsogott Rozi, amint közelebb értek. – Kisfecó egészen odavan az illatától!

– Megsagol, ijjat! – magyarázta a kicsi, és Rumini orra alá dugta a csokrot.

A matrózfiú engedelmesen beleszippanzott a szirmok közé.

– Tényleg nagyon finom! – mosolygott Kisfecóra.

– Hihetetlen – dünyögött Cetli. – Sosem értettem, miért szagolgatják a földlakók a növényeket. A halak és algák illata még hagyján, na de holmi színes növényé!

– Próbáld ki te is! – nevetett Rozi, és lehajolt, hogy Cetli is megszagolhassa a csokrát. A bálnafiú szusszant egyet, de a következő pillanatban undorodva megrándult a teste, és öklendezni kezdett.

– Pfuj, hiszen ez rémes! – hörögte, azzal nagy csobbanással a víz alá merült.

A parton állók döbbsen figyelték, ahogy a sziklák között úszkálva össze-összerándul a teste.

– Igazán sajnálom! – motyogta Rozi. – Nem gondoltam, hogy rosszul lesz tőle!

Rumini összehúzott szemmel bámulta a vizet, aztán Rozira kacintott:

– Ne sajnáld! Nem is tudod, mekkorát segítettél!

Cetli negyedóra múlva tért vissza, száját kitértette, és egy félcipónyi szürke masszát köpött a vízre.

– Tessék, az ámbra! – mondta. – Nem túl gusztu, de a vadászok szerint aranyat ér.

– Ne haragudj! – szabadkozott Rozi, de Cetli jókedvűen legyintett. – Hidd el, sokkal jobb volt, mint ha mézes kenyeret kellett volna ennem!

Az egérlány értetlenül pislogott, de Rumini megígérte, hogy a hajóhoz visszafelé úton mindent elmagyaráz. Azrán óvatosan a zsebkendőjébe kötötte az ámbrát, és megköszönte Cetlinek a segítségét.

– Nem mondom, hogy szívesen, máskor is – nevetett a bálnafú –, de azért persze igen. Most viszont megyek, és keresek egy kis finomságot, hogy megnyugtassam szegény, háborgó gyomromat!

Azzal újra a víz alá bukott, és elúszott, Rumini és Rozi pedig két oldalról kézen fogta Kisfecót, és beszélgetve visszasétáltak az öbölbe. A Szélkirálynőn azóta is zajlott a munka. Negró a kapitány kabinját takarított ki Tégedille számára, mire Rozi felajánlotta a frissen szedett virágokat, hogy azzal tegyék a kis fülkét még lakályosabbá.

Amíg a legénység ekképpen készülődött, Tégedille tovább erősödött a parton: apránként elfogyasztotta az egész lábos csorbacsille levest, hallgatta a pintyek dalolását, sétálgatott, a tengert nézte, és mire leszállt az este, többé nem tűnt gyengécske virágszálnak, sokkal inkább erőteljes, nagy hatalmú úrnő hatását keltette. Bár Negró mindenáron be akarta tesseklni a kabinba, a királynő úgy döntött, hogy az éjszakát a bükkfák közt tölti a szabadban, hogy reggel újra a madarak dalára ébredhessen.

Másnap hajnalban a matrózok búcsút vettek Ámbrás Ambrustól és az egyre türelmetlenebb bálnáktól, akik még egy utolsó dalt énekeltek Tégedille tiszteletére, majd alábuktak a mélybe, hogy visszatérjenek otthonukba. Miután a nagy testű állatok kellőképpen eltávolodtak a parttól, és a Plankton is apró ponttá zsugorodott a láthatáron, a többiek is hajóra szálltak. Tégedille elfoglalta a felvirágozott kabint, Rumini, Balikó, Dundi Bandi és Roland az Amandina fedélzetén kelt útra, a többiek a királynővel utaztak a Szélkirálynőn.

Kicsit félve, de várakozással telve, nagy elszánással vágott neki a két vitorlás a tengernek Latorkúp irányába.

Harmincötödik fejezet

Az izzasztó

Sajtos Pedro egész úton az eget kémlelte, hogy időben észrevegye, ha a baglyok támadást indítanak, de hosszú ideig nem történt semmi. Már felsejlett a távolban a sziklaszirtre épült tornyos vár, amikor az első járőrök megjelentek a magasban. A hattagú kuvikcsapat fenyegetően körözött a Szélkirálynő felett, vezetőjük, Érckarom kis híján belegabalyodott a vitorlákba, olyan alacsonyra merészkedett.

– Vipera! – huhogott szigorúan a fedélzeten sertepertelő Fecónak. – Pengecsőr báró jelentést követel!

– Vipera már a kagylókkal alszik! – kiáltott vissza Fecó. – A rablók ideje lejárt! Eresszétek szabadon a várban raboskodókat!

Fecó szavait követően a hat bagoly figyelmeztetés nélkül, egyszerre támadt a hajóra. Érckarom egyetlen szárnyjelzésére ráverték magukat a tengerészekre, hogy méregtől csöpögő karmukkal minél több sebet ejtsenek, de legnagyobb megdöbbenésükre képtelenek voltak a matrózok közelébe férkőzni. Mintha erős mágnes taszította volna el őket a fedélzeten állóktól. Tégedille kiterjesztett karral, haragtól lángoló szemmel állt a főárbócnál.

– Visszavonulás! – hörgött Érckarom, miután harmadjára sem sikerült elérnie Galléros Fecót. – Riasztanunk kell Pengecsőrt!

Azzal a járőrcsapat a magasba emelkedett, és elviharzott Latorkúp irányába.

– Felséges királynő, csodát tettél! Köszönjük! – fordult Fecó Tégedilléhez.

A királynő azonban nem mosolygott. Az erőfeszítéstől kimerülten, szomorúan nézett a matrózfiú szemébe.

– Bocsásd meg a kérdést – folytatta óvatosan Fecó –, de több tucat fegyveres támadóval szemben is lesz erőd megvédeni minket?

Tégedille válasz helyett fáradsan lehunyta a szemét.

– Értem – hűmmögött Fecó. – Felkészülünk a támadásra!

A matrózok az út hátralevő részében fegyvereiket élesítették, evezőket, husángokat helyeztek készenlétbe, és megtöltötték az ágyúkat. Latorkúp soktornyú vára gyorsan közeledett, így a Szélkirálynő rövidesen lőtávolon belül került.

– Lőhetjük a várat? – érdeklődött Frici, aki alig várta, hogy végre elsüthessék az ágyúkat.

– Várjunk még! – rázta a fejét Fecó. – Jó lenne békésen partra szállni a kikötőben!

Ám a következő pillanatban a vár lőrésein fehér füstfelhő bodorodott. Az ágyúdörgést egy pillanattal később hallották csak meg, a következő másodpercben pedig négy csobbanás jelezte a hajó mellett becsapódó lövedékeket.

– Egész jól céloznak! – állapította meg Fecó, és intett Fricinek, hogy készüljenek az ellentámadásra.

De mielőtt a Szélkirálynő ágyúit elsütötték volna, Tégedille nyugodt, légies léptekkel a korláthoz sétált. A várfalon közben újabb lövések dördültek. A süvítve érkező ágyúgolyók azonban nem találták el a hajót, mert a közvetlen közelébe érve, színes szikrákat hányva szétpukkantak. Tégedille tenyerét a vár felé emelve egyenként változtatta tűzijátékká a nehéz vasgolyókat, miközben a Szélkirálynő egyre közelebb ért a sziklákhöz.

– A mindenit! Ezzel a trükkel cirkuszban is felléphetne! – rátotta el a száját Frici.

Már a kikötőbe is befutottak, sőt a horgonyt is leeresztették, mire a várbeliek felhagytak a hiábavaló ágyúzással, és a bagolycsapat támadásra lendült. Bőrpáncélos, mérgezett karmú rablóbanda zúdult a hajóra. A matrózok töltött fegyverekkel, kardokkal várták a támadókat, ám ekkor újabb különös dolog történt. Tégedille,

aki ébredése óta egyetlen szót sem szólt, most kinyitotta a száját, és kristálytisza hangon énekelni kezdett. Az amandina pintyek dalát zengte, ősi topál nyelven, a matrózok számára érthetetlen szöveggel, de aki csak hallotta, megfélelkezett minden másról. A matrózok leeresztették fegyvereiket, a baglyok zavartan, tétován repkedtek, és szemmel láthatóan teljesen megfélelkeztek a támadásról. Néhányan leereszkedtek a keresztrúdra, hogy jobban hallják a gyönyörű énekszót.

Aztán Tégedille egyszer csak elhallgatott, kimerülten az árbóc-
nak támaszkodott. és ha Galléros Fecó el nem kapja, talán még
össze is esett volna a fáradtságtól. A matrózok felkészültek, hogy
most tényleg fel kell venniük a harcot a támadókkal, de a baglyok-
ból végleg elszállt a harci kedv, jóindulatú pislogással figyelték az
eseményeket. Fecó leültette Tégedillét, a matrózoknak pedig pa-
rancsot adott a támadásra.

A hajó ellen küldött csapat ugyan megszelídült Tégedille hang-
jától, de Fecó biztos volt abban, hogy Pengecsőr és a többi kuvik-
harcos a várfalakon belül készül a védelemre. Jól emlékezett még
az erős a várkapura, amit se szép szóval, se dorongokkal nem lehet
kinyitni. Egyetlen esélyük a bejutásra a kapu betörése volt. Fecó
ezért odairányította a hajó ágyúit, majd egymás után öt lövést
adott le a bejáratra. Három ágyúgolyó célba is talált, és ez elég volt
ahhoz, hogy a vastag, vasalt fakapu recsegve szilánkokra törjön.

– Gyerünk, előre! Irány a vár! – kiáltott Fecó, és a feltüzelt ten-
gerészek rohamra indultak Latorkúp ellen.

Közben az Amandina is kikötött a Szélkirálynő mögött, így
Rumini, Balikó, Dundi Bandi és Roland is csatlakozott a legény-
séghez. Udinka Rumini vállán foglalt helyet, izgatott vartyogással
figyelve a partra szállást.

– Gyerünk, Rumini, rohanj a várba! Keressük meg Toxinettit!

– Nyugi, előbb jussunk át a kapun!

De Udinka nem bírta magát.

– Indulj már! Ne lazálj! – pattogott türelmetlenül.

– Ha nem nyugszol, zsebre váglak! – figyelmeztette Rumini, aki
hamar megelégette a békalány ugrabugrását.

– Inkább szedd a lábad! – méltatlankodott Udinka, ám Rumini
szigorú pillantása beléfojtotta a szót, és úgy döntött, hogy oko-
sabb csendesen kuporogva várakozni.

Fecó és Sebestyén a már jól bevált tűzoltófogásra kulcsolta
kezeit, hogy a lehető legkényelmesebben tudják magukkal vinni

Tégedillét. Egyedül Kavicsovics Aladár, Kisfecó és Rozi maradt a fedélzeten. A lány ugyan mindenáron részt akart venni a békák kiszabadításában, de Fecó kérésére mégis beleegyezett, hogy vigyáz a kicsire. Mollit azonban nem lehetett eltántorítani. Megígérte Rozinak, hogy minden eseményről beszámol majd, azzal szárnyra kapott, és a többiek után repült.

A kaput harcias bagolycsapat őrizte. Egyetlen pillanatra sem hátráltak meg a tengerészek fegyverei elől, ám amikor újra felcsendült Tégedille dala, rémült menekülésbe kezdtek. Már csak egy maroknyi védő állt ellen a támadóknak, rájuk azonban szemmel láthatóan nem hatott a tündérdallam és a királynőből áradó jóság. A legádázabb, legkeményebb harcosok voltak ők, élükön Pengecsőrrel és Érckarommal, de ott volt a kegyetlen Toka, Békanyűvő és Barnatoll is.

Dundi Bandi, aki időnként még a saját árnyékától is megijedt, most szinte szárnyakat kapott a lelkesedéstől. Tégedille mellett elpárolgott a félelme, és számára korábban ismeretlen harci kedv kerítette hatalmába.

– Előre! Mentsük meg a békákat! – harsogta torkaszakadtából.

Ennek hallatán Érckarom szemében gonosz fény villant. Közben társai kitartóan igyekeztek eltorlaszolni az utat, a gonosz kuvik szárnyra kapott, és egyenesen az izzasztóhoz röppent. Az ajtó zárva volt, az őrség jó negyedórája elmenekült már. Érckarom elővette a kulcsát, és már bent is volt a vár legtitkosabb és leggonoszabb helyiségében. Száz rémült szempár figyelte az érkezését.

Az izzasztó közepén hatalmas kemence állt, körülötte kis ketrecek, amiben a Méregdombról elrabolt békákat tartották fogva. Ha a várbelieknek friss méregre volt szükségük, begyűjtötták a kemencébe, és a ketrecekben sínylődő, forróságtól izzadó békák hátáról összegyűjtötték a gyöngyöző méregcseppeket. A rabok teste állandóan száraz volt a sok melegtől, kimerülten, keservesen tengették napjaikat a baglyok fogságában. Nem csoda hát, hogy

Toxinetti és társai minden alkalommal megrettentek a kuvikok érkezésétől, hiszen az rendszerint újabb kínokat és forróságot jelentett számukra.

Érckarom váratlan megjelenése rémüléssel tölrötte el a foglyokat. Mire készül a kegyetlen bagolykapitány? A feldühödött kuvik azonnal a kemencéhez ugrált, meggyújtotta az odakészített fahasábokat, majd újabb és újabb ágakat vetett a tűzre.

– Azt hiszitek, hagyom, hogy megszökjete? – huhogta gyűlölettel. – A szabadítók csak egy rakás parazsat találnak majd! Mire ideérnek, mind kipurcantok!

Még egy utolsó hasábot hajított a lángok közé, azzal kiment, és bezárta maga mögött az ajtót. A tűz pattogva égett, a szokatlanul nagy máglya pillanatok alatt elviselhetetlenül felforrósította a levegőt.

– El fogunk égni! Megfulladunk! – kuruttyoltak a ketrecbe zárt rabok.

Egyedül Toxinetti őrizte meg a lélekjelenlétét.

– Préseljétek át magatokat a rácsok között! – harsogta. – Most nincsenek itt az örök, hogy észrevegyék! Ha a legtávolabbi sarokban meglapulunk, talán túléljük a forróságot!

Néhány békának sikerült kiszuszakolnia magát a ketrecből, de a többség tehetetlenül vergődött tovább. Néhányan beszorultak a rácsok közé, ők még keservesebben jajgattak. Toxinetti, miután saját magát átpréselte a szűk résen, megpróbált segíteni a többieknek is, de mindannyian érezték, hogy az izzó hőségben nem sokáig bírják már.

Közben a támadók átjutottak a kapun, és szétszéledtek a várban. Tégedille rendületlenül énekelt, és már egyetlen bagoly sem tudott ellenállni a hangjának. Csupán Érckarom és Pengecsőr nem adta meg magát. Mindketten felröppentek a vár tetejére, olyan magasra, ahol már nem hallották tisztán a tündérkirálynő dalát, és on-

nan nézték, ahogy a matrózok birtokukba veszik a várat. Tudták, hogy Latorkúpon nem maradhatnak tovább.

– Megkeserültek ezt még! – harsogott Pengecsőr, mielőtt végleg elmenekült volna.

– Mondjatok búcsút a kis mérgeseknek! – röhögött Érckarom, azzal egy hirtelen mozdulattal a tengerbe hajította az izzasztó kulcsát.

Galléros Fecó Ruminire nézett.

– Gyere! Nagyon rossz érzésem támadt!

Rozi leírásából pontosan tudták, merre keressék a békák börtönét. Az izzasztóhoz érve látrák, hogy a kulcslyukon füst szűrődik ki. Udinka kétségbeesett siránkozásba kezdett, és most még Rumini sem szólt rá.

– Gyorsan a vascsöppentőt! – nézett Fecóra.

– A hajón maradt! – csapott a homlokára a barátja. – Eszembe sem jutott, hogy itt is szükségünk lehet rá.

– Akkor a békáknak vége. Ide másképp nem jutunk be! – mondta Rumini, és próbaképpen nekifeszült a vastag faajtónak, de érezte, hogy nem tévedett. Az izzasztóba betörni talán még faltörő kossal is nehéz lett volna. Udinka keservesen zokogott a vállán.

– Várj, engedj oda! – mondta Fecó, és most ő veselkedett neki a hatalmas ajtónak. Izmai pattanásig feszültek, erejét megkészszerelte a kétségbeesés, és a kígyóbőr kabát ezt a nagy erőt még százszorosára erősítette. Fecó összeszorított szájjal feszítette vállát az ajtónak, és Rumini döbbenet hallotta, ahogy a törhetetlen fa megreccsen. Még két lökés, és az ajtó beszakadt Fecó hatalmas nyomása alatt. A két legény máris beprézelte magát a lyukon. Szinte mellbe vágta őket a forróság, de legalább elég világosság volt ahhoz, hogy rögtön felmérjék a helyzetet.

A kiszabadult békák egy teknő menedékébe húzódtak, és ott pihengtek tikkadtan. A ketrecekbe szorult állatok helyzete viszont válságos volt. Ők olyan közel voltak a tűzhöz, szinte lélegezni sem

tudtak már a forróságtól. Toxinetti hősiiesen próbálta kiszabadítani őket a rácsok fogságából.

– Toxinetti, eljörtem érted! – sikkantotta Udinka, és levetette magát Rumini válláról.

Miközben a teknő alatt lapító békák kiugráltak a szabad levegőre, Rumini és Fecó a rácsos vasajtókat próbálta kinyitni, majd amikor nem jártak sikerrel, egyszerűen felkapták a ketreceket, és kihordták a szabadba. Az udvar hűvösében már nyugodtan ki tudták nyitni a zárat. Cincogi doktor langyos vizet hozatott, azzal spriccelte a félig alélt békákat. A többiek legyezgették és itatgatták a tikkadt társaságot. Udinka a kókadtt Toxinetti körül sürgött izgatottan.

Rumini és Galléros Fecó, miután az utolsó rabot is kimentette az izzó katlanná vált izzasztóból, kormosan, megperzselte farkincával állt az ajtó előtt. Dundi Bandi őket is megkínálta egy kulacs vízzel. Mindketten mohón kortyolták a hús folyadékot, aztán Rumini végigmérte Fecót, és kedvetlenül elhúzta a száját.

– Azt hiszem, búcsút mondhatsz a szép fehér gúnyádnak.

Fecó most vette csak észre, hogy a kemence közelében a kígyóbőr kabát feketére perzselődött.

– Próbálj lenyomni a földre! – kérte a kiségeret.

– Velem akarsz bunyózni? – hökkent meg Rumini. – A bagolycsapat nem volt elég?

– Látni szeretném, mi lett a kabáttal!

Nekigyürköztek, de képtelenek voltak földhöz vágni egymást. Két perc erőlködés után leeresztették a karjukat.

– Na? – kérdezte Rumini kíváncsian.

– A kabátból kiégett minden erő – lihegett Fecó, aztán vidáman Ruminire kacsintott. –Te viszont egész jól megizmosodtál!

Eközben a várban maradt baglyok megszelídülve, jóindulattal figyelték, amint a matrózok birtokba veszik Latorkúpot. Egyikük Fecóhoz röppent, és jelentkezett, hogy szívesen összeszedné

a támadás során elhullajtott fegyvereket. Egy másik kijelentette, hogy segít a konyhán ebédet főzni, ketten pedig önszántukból rakarítani kezdtek. Kákompilli, aki éveken át szenvedett a várban élők kegyetlenségétől és szívtelenségétől, most döbbenet figyelte, mekkora változáson mentek keresztül a társai.

– Csak attól félek, hogy mi lesz, ha Pengecsőr visszatér! – mondta Tégedillének.

– Nem fog visszatérni – nyugtatta meg a királynő. – De ha igen, akkor sem kell attól tartanod, hogy a régi hívei újra mellésezgődnék. Ezek a baglyok már nem akarnak harcolni és gonoszkodni.

– Remélem is! – dünnyögte bizonytalanul Kákompilli, de azért a maga részéről elhatározta, hogy mindenkin rajta fogja tartani a szemét.

Harminchatodik fejezet

Az ámbrakence

Pengecsőr és Érckarom megfutamítása csak a kezdete volt Tégedille diadalmas visszatérésének. Miután a várat rendbe tették, és meggyőződtek arról, hogy az ott maradt kuvikokból kiszállt a gonoszság, a királynő magához hívta Kákompillit.

– Szeretném, ha mostantól te lennél Latorkúp parancsnoka és a környék védelmezője! Segítesz a bajbajutottakon, téged keres majd, akinek gondja támad, az itt maradó kuvicsapat pedig minden parancsodat teljesíti. Vállalod?

Kákompilli nem találta a szavakat. Könnybe lábadt szemmel bólogatott, miközben az járt a fejében, hogy időnként a mesék mégiscsak valóra válnak. Jól emlékezett még Sajtos Rozi történetére a Kákompilli nevű bagolyról, aki szárnyakat kapott egy jó tündértől, hogy az állatok védelmezője legyen.

Kákompillinek az is eszébe jutott, hogy talán maga Rozi idézte elő a csodát. Mollit, a parányi prizmatündért is ő varázsolta elő a párnája alól, aztán Tégedille életre keltésében is nagy szerepe volt, így aztán Kákompilli közverve neki köszönhette a szárnyai gyógyulását is! Ettől a gondolattól a bagolyfiú különösen izgatott lett. Szerette volna megköszönni az egérlánynak azt a sok csodát, amelynek részesévé válhatott. De hogyan? A nagy töprengésben szinte meg is feledkezett Tégedilléről, aki mosolyogva figyelte a tollas bagolyképen átsuhanó érzelmeket.

– Adj neki személyes ajándékot, amiről mindig te jutsz az eszébe! – javasolta a királynő, aki kimondatlanul is jól értette Kákompilli gondolatait.

– Azt szeretném, ha minden meséje valóra válna, és örökké csak mesélne! – hebegett lesütött szemmel a bagoly.

– Akkor ajándékozz neki egy meseíró tollat!

Kákompilli hálás tekintettel nyugtázta az ötletet, és máris kirántotta gyógyult szárnya legszebbik tollát. Tégedille hat ujjával végigsimította, mire a toll opálfényben kezdett tündökölni.

– Ha kihegyezed a végét, és koryvasztasz mellé egy üveg opáltintát, a világ legszebb meséit írhatja majd vele! – mosolygott a királynő, aztán magára hagyta Kákompillit, aki már a tintához szükséges

anyagok beszerzésén törte a fejét.

Közben Cincogi doktor segítségével az izzasztóból szabadult nyilméregbékák is erőre kaptak. Miközben a bőrén keletkezett hólyagokat borogatták, Toxinetti háladalt írt megmentőjükéről, a gyönyörű és bátor Udinkáról, aki azt sem tudta, hová legyen zavarában, amikor fél óra múlva mind a száz társa fennhangon zengte a fülbemászó dallamot. Hát még, amikor szerelme, Toxinetti ünnepelesen megkérte a kezét! A szószátyár békalány csak pislogott, és percekig szóhoz sem jutott örömeiben. Utána viszont olyan jókedvre derült, hogy be nem állt a szája, és addig kuruttyolt, amíg a többiek megfenyegették, hogy ha nem hallgat el, kizárják a várból éjszakára. Mindannyian tudták, hogy hajnalban útra kelnek, és végre hazatérnek a Méregdomb-szigetre!

Napkelte után a tengerészek búcsút vettek a várban maradó Kákompillitől.

– Elküldöm majd neked a tollal írt meséket, jó? – súgta a fülébe Rozi, miközben megölelte.

– Nagyon várom! De, ugye, szó lesz benne az életre keltett tündérr királynőről is? – kérdezte reménykedve a bagolylegény.

– Hát persze! Meg a bátor kuvikról is, akinek a könnyei a királynőt magához térítették!

Rozi még egyszer végigsimított ujjával a bagolylegény szárnyán, és Kákompilli tudta, hogy most már biztosan nem fordul rosszra a sorsa. Aztán a Szélkirálynő és az Amandina felhúzta a horgonyt, és a hajnal óta fújó déli széllel elvitorláztak Méregdombra.

A nyílméregbékák boldogsága nem ismert határt. Olyan vidáman vartyogtak és ugrándoztak egész úton, hogy csak úgy zengett a hajók körül a tenger. De Misztrál Artúr is türelmetlenül leste a Méregdomb-sziget felbukkanását! Amióta Tégedille meggyógyította törött lábát, semmi másra nem vágyott, mint hogy végre a levegőbe emelkedhessen kedves ballonjával!

A sziget lakói a hajók érkezésére a kis öbölbe sereglettek.

– Megáll az eszem! – pattogott Dendrotti, amikor a fedélzetről leugráltak rég halottnak hitt társai Toxinetti és Udinka vezetésével.

– Megállna, ha volna! – vágott vissza kacagva Udinka, ám Dendrotti annyira boldog volt a visszatérők látványától, hogy szó nélkül elengedte a megjegyzést a füle mellett.

A matrózok is partra szálltak, hogy üdvözöljék a szigetlakókat, aztán megtöltsék hordóikat a méregdombi opáلكúr vizével. Miután a békák kiörvendezték magukat, Tégedille is elsétált a kúthoz, hogy megmártózzon az opálos fényű vízben. Könnyedén, mintha kis hal volna, merült a mélybe, aztán kiült a kút kávájára, és úgy megrázta nedves haját, hogy opálfény borult a vidékre.

Rumini belekarolt Misztrál Artúrba, és elvezette a rendbe hozott léghajóhoz.

– El sem hiszem, hogy működik! – szipogott az öreg, miután végigtapogatta a Rumini által kicserélt köteleket. – Pompásan megjavítottad, fiam! Nem is tudom, hogy köszönjem meg!

– Én köszönöm, hogy magaddal hoztál – mosolygott Rumini, és megölelte a könnyező világutazót.

Galléros Fecót Rozi és Kisfecó partra sodródásának története érdekelte, így feltétlenül meg akarta nézni a barlangot, ahol a vihar után elaludtak, de az üreget is meg kellett mutatni neki, hogy a saját szemével lássa, hol húzták meg magukat a gyerekek a portyázó baglyok elől.

Délutánra járt már az idő, mire sikerült búcsút venniük a Méregdomb-szigettől és lakóitól, hogy a két vitorlás folytathassa útját a Pattantyús-szigetre. Mielőbb vissza akartak érní Ördögrokolyára, mert a kapitány miatt érzett aggodalmuk immáron nem ismert határt! Tudták ugyan, hogy Kalendula anyó vigyáz rá, mégis szerették volna látni, ahogy az ámbrakence hatására Bojtos Benedek magához tér.

A visszaút három napig tartott. Tégedille kedvéért kikötöttek néhány útjukba eső, topálok lakta szigeten, ahol az őslakók ujjongva fogadták a királynőt. A tengeri út során is köréjük sereglettek a vízi élőlények, néhol halrajok ugráltak, máshol sirályok köröztek a Szélkirálynő és az Amandina körül. Tégedille visszatérésének híre megelőzte az utazókat, így a két vitorlást zászlókkal és virágokkal integető, éljenző tömeg várta Ördögrokolya kikötőjében. A város minden lakója látni akarta a topál úrnőt, akinek létezését évszázadok óta legendának vélték. Persze a hatujjú topálok voltak a legboldogabbak, ők ősi dalukat énekelve várakoztak a parton. Köztük volt Tilletavi Tovaren is, aki büszkeségtől dagadó mellkassal feszített a többiek között.

– Az én hajóm kíséri a királynőt! – magyarázta a körülötte állóknak, amikor a Szélkirálynő és az Amandina feltűnt a láthatáron.

Rekontra Pityu, a hamiskártyás, aki Vipera rávollétében a gazfickók vezetője lett, dölyfösen állt a kikötőben. Mellette hű csatlósai, Pacal, a zsebtolvaj és Zabos Lóri, a betörő. Majd adnak ők annak az ismeretlen nőszemélynek, aki ekkora csinnadrattával érkezik! Még hogy életre kelt tündérrirálynő! Jó, hogy nem rögtön a Mikulás!

– Te, Pityu! – szólalt meg Pacal, miközben szája szélét nyalogatva bámulta a tömeget. – Mi lenne, ha én egy időre felszívódnék?

– Maradj csak itt mellettem! – válaszolt Pityu. – Mi dolgod?

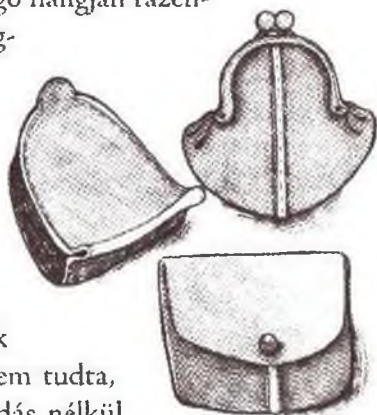
– Csak pár percre mennék – magyarázta Pacal. – Rengeterg a meló! Nem mindennap adódik ennyi bámészkodó!

– Ezt nevezem szorgalomnak! – biccentett elismerően Rekont-ra. – Más lébecol, neked meg ilyenkor is a munkán jár az eszed! Derék legény vagy, Pacal koma!

– Kösz, Pityu! – vigyorgott Pacal. – Térülök-fordulok! Öt perc, öt zseb! Mire a nyanya partra száll, én is itt vagyok!

Azzal Pacal máris elvegyült a tömegben, hogy észrevétlenül kizsebelje a Tégedillére várakozókat. Szerencséje volt. Mindenki a közelő hajókat nézte, aztán a kikötésre, zászlólengetésre és éljenzésre koncentrált, így Pacal könnyűszerrel elemelt öt pénztárcát, három kis bőrbukszát, amelyekben néhány arany- és ezüsttallér lapult, és éppen egy terebélyes asszonyság válltáskájában kotorászott, amikor Tégedille virágkoszorúval a hajában megjelent a Szélkirálynő korlátjánál. Mosolyogva integetett az izgattottan morajló tömegnek, aztán csengő hangján rázendített a dalra, amellyel Latorkúp baglyait is megszelídítette.

A tömeg néma csendben, áhítatos figyelemmel hallgatta az énekét, és Pacal egyszer csak azon kapta magát, hogy kihúzza a kezét az asszonyság táskájából, mert rettentően elszégyelli magát. Aztán megérezte, hogy a köpenyét igencsak lehúzza a többi zsákmánya. Maga sem tudta, hogy mit csinál, de szinte gondolkodás nélkül tért vissza frissen kirabolt áldozataihoz. Egyenként

elővette az ellopott tárcákat, amelyiket tudta, észrevétlenül visszacsúsztatta a gazdája zsebébe, a többit személyesen adta vissza a tulajdonosának.

– Izé, elnézést! – motyogta, miután megbökte az illetőt. – Nem maga veszítette el ezt a bukszát? Itt találtam a lába mellett a földön!

A szerencsés alakok nem győztek hálálkodni a „becsületes” megtalálónak, aki szeretetteljes, szerény mosollyal bizonygatta, hogy igazán nem nagy dolog, az ő helyében más is ugyanígy tett volna. Miután mindent visszaszolgáltatót, elégedetten tért vissza Rekontra Pityuhoz és Zabos Lórihoz, akik szintén furcsa ábrázattal álldogáltak a tömegben.

– Nyugtass meg, barátom, hogy nem loptál ezektől a kedves városlakóktól! – aggódott Pityu.

– Dehogyan! – szörnyülködött Pacal. – Hát úgy ismeresz engem?

– Nem is tudom – tűnődött Pityu. – Olyan furcsa lett egyszeriben minden.

Miközben a csirkefogók ekképpen tanakodtak, Tëgedille a Szélkirálynő matrózainak kíséretében partra szállt. Galléros Fecó már messziről integetett Tilletavi Tovarennek, Sebestyén viszont a tömeg szélén ácsorgó, megilletődött, örömkönnyeit morzsolgató Kalendula anyót vette észre.

– Nézzétek, az anyó! – mutatta a társainak. – Menjünk oda hozzá!

Az öregasszony boldogan csapta össze a tenyerét a matrózok láttán.

– Lám, édes fiacskáim, ez az igazi csoda! Az ázott, kifosztott, reményvesztett tengerészek visszahozták nekünk a királynönket! Ezerszeres hála mindőtöknek!

– Hogy van a kapitány? – érdeklődött Cincogi doktor, akit a hálálkodásnál sokkal jobban izgatott Bojtos Benedek állapota.

– Békésen alszik azóta is! Nem sikerült magához térítenem – hümmögött az anyó.

– Szereztünk ámbrát! – kurjantott Balikó Dundi Bandi és Frici háta mögül.

Kalendula anyó elégedetten nyugtázta a hírt.

– Tudjátok, fiúk, nem sok reményt fűztem a kincskeresés sikeréhez, de amikor megérkezett a hír, hogy Tégedille visszatért, rögtön tudtam, hogy nektek köszönhetjük! De hogy még ámbrát is sikerült szereznetek!

– Kincset bezzeg nem találtunk! – dörmögte az orra alatt Negró, de nem szólt hangosan, mert a tömeg mámoros jókedve némiképp rá is átragadt.

Tégedille körül még javában zajlott az ünneplés, de Kalendula anyó felkerekedett a matrózokkal, hogy kis kunyhójában mielőbb kikeverhesse a kapitány számára az ámbrakencét. A többi hozzávalót szerencsére otthon is megtalálta gyógynövényes dobozkáiban. Opálpör is akadt az egyik tégelyben, így azonnal neki tudott látni a munkának. Cincogi doktor felajánlotta, hogy segít a kenőcs elkészítésében, mert szörnyen érdekelte a csodálatos gyógyszer működése.

A doktor és az anyó egy bő órán át kevergette az összetevőket, amíg végül összeállt az illatos, halványzöld színű, opálfényű kence. Kalendula anyó először a kapitány halántékát és homlokát, aztán a szíve fölött a mellkasát dörzsölte be, végül megkérte Cincogi doktort, hogy segítsen a maradék kenőcsöt szétszlatni a beteg egész testén.

A matrózok lélegzet-visszafojtva figyelték a hatást. Az első öt percben nem történt semmi, aztán finoman megremegtek a kapitány ujjai, rezegni kezdett a bajsza, majd kis rángások futottak végig az orra és a szája körül.

– Éledezik már! – súgta Balikó Rumini fülébe, és izgalmaiban alaposan megrángatta a barátja ruháját.

– Én is látom! – méltatlankodott Rumini.

Negyedóra is eltelt, mire Bojtos Benedek váratlanul kinyitotta a szemét. Bizonytalanul körülnézett, majd amikor a tekintete megakadt Ruminin és Galléros Fecón, megkönnyebbülve elmosolyodott.

– Ó, milyen rémeset álmodtam! – sóhajtotta. – Képzeljétek, fiúk, álmomban belezuhantatok a tengerbe, én meg azt hittem, hogy örökre elveszítettünk benneteket. Utána pedig... – a kapitány lehunyt szemmel igyekezett visszaemlékezni – igen, utána még valami szörnyűség történt. El se mondom, akkora butaság!

– Csak nem azt álmodta, uram, hogy elveszett a Szélkirálynő? – kérdezte Balikó.

– Gondolatolvasó vagy? – ámult a kapitány, aztán nyugtalanul vakargatni kezdte az állát, mintha valami nem lenne egészen rendben. – Micsoda ostobaság az én koromban efféléket álmodni! – motyogta.

– Ne aggódjon, kapitány úr, a Szélkirálynő békésen himbálódzik a kikötőben! – jelentette Negró. – Minden készen áll az indulásra.

– Akkor jó! – nyugodott meg Bojtos Benedek, ám hirtelen újra aggodalmas arcot vágott. – De akkor most hol vagyunk, fiúk? Miért nem vagyunk a fedélzeten?

– Nyugodj meg, kapitányom, minden a legnagyobb rendben! – csitította Cincogi doktor. – Most igyál egy kis gyógyteát, aztán pihened kell!

– Úgy bizony! – bólogatott Kalendula anyó. – Holnap reggel mindent elmesélnek majd ezek a derék gyerekek!

A kapitány megnyugodva visszahanyatlott a párnájára, és újra mély álomba merült.

– Ne aggódjatok! – mosolygott Kalendula anyó. – Reggel frissen, üdén, magától fog felébredni, és délutánra az ereje is visszatér majd. Akkor pedig bátran elmondhatjátok neki az összes kalandot.

– Lesz mit mesélnünk! – somolygott Balikó, és ezúttal Ruminin is tökéletesen egyetértett.

Harminchetedik fejezet

A búcsú

Másnapra minden megváltozott Ördögrokolyán. Reggel egyik újság sem adott hírt éjszakai rablásról, fosztogatásról, betörésekről, a város lakói jókedvűen ébredtek, bizakodva tették a dolgukat, több házból vidám énekszó hallatszott. A lapok a városi rémhírek helyett Tégedille csodálatos visszatérésével voltak tele, több újságíró pedig hajnal óta a Szélkirálynő mellett várakozott a kikötőben, hogy interjút készíthessen a topál úrnő megmentőivel.

Tégedille az éjszakát a város előljárójának házában töltötte, de reggel első útja a főtérre vezetett, hogy találkozzon az alattvalóival. A nép köré sereglett, egyesek bátortalanul meg is szólították, mások ajándékot, virágokat hoztak, de voltak, akik csak ültek, bámulták, és azt remélték, hogy újra eléneklí az előző napi dalokat.

Az egész város megváltozott. Jókedvű, derűs alakok jártak az utcán, mindenki széles mosollyal köszöntötte a szembejövőket. Az alvilág hírhedt alakjai vagy kereket oldottak éjszaka, vagy úgy ébredtek reggel, mintha kicserélték volna őket. Rekontra Pityu elhatározta, hogy szerez egy kis mutatványosbódét, amiben kártyatrükkökkel fogja szórakoztatni a közönséget, Pacal kitalálta, hogy kertésznek áll, és telepít egy kis parkot a kikötő közelében, Zabos Lóri, a betörő pedig ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy ezután tőtfedő munkásként keresse a kenyerét.

De a legnagyobb csoda akkor történt, amikor a Szélkirálynő raktárából előhozták a napok óta ott raboskodó gazfickókat. André de Majré és a többiek kimerülten, meggyötörten hunyorogtak a napon. Bár Fecónak egész úton gondja volt arra, hogy a foglyok ne éhezzenek és szomjazzanak, a hosszú hánykolódás a sötét rak-

tárban megtörte őket, mindannyian kóvályogva, ernyedten várták, hogy ítéletet mondjanak felettük. Tégedille hozzájuk lépett, finom, ezüstös ujjait a fejükre tette, majd így szólt:

– Ezek a legények szívesen dolgoznának a városunkban. Ők fogják rendben tartani a játszótereket, felsöprik az utcákat, újságot hordanak, ha kell, szemetet szednek. Nagyszerű segítők lesznek a munkásainknak!

– Hadd legyenek parkőr! – kérte André de Majré. – Gyerekkorom óta szeretném összegereblyézni ősszel a száraz leveleket!

Tégedille mosolyogva bólintott, és a gazfickók szíve hálával telt meg.

Tilletavi Tovaren meghívta magához a Szélkirálynő teljes legénységét, Kavicsovics Aladárral és Kalendula anyóval együtt, hogy finom vacsora mellett beszélgessenek, és kifaggathassa a matrózokat a kalandjaikról. Addigra a kapitány is erőre kapott, így ő is részt vett a vendégségben, ahol ámulva kapkodta a fejét a kacifántos történetek hallatán. Kisfecó közben a nagyok közt totyogott, időnként felkéredzkedett Fecó vagy Rozi ölébe, meghuzigálta Negró bajsját és Sebestyén farkincáját, egyszóval ő is remekül mulatott.

A kövérkező napon nem maradt más hátra, mint búcsút venni Tégedillétől és Ördögrokolyától, felpakolni a friss árut, amit Egérországba szállítanak majd, végül felhúzni a horgonyt, és a sok viszontagság után útra kelni.

A topál királynő nagy szeretettel fogadta a búcsúra érkező tengerészeket. Egyenként megszorította a matrózkezeket, külön köszönetet mondott mindenkinek, és halkán váltott néhány szót az elé járulókkal. Amikor Negróra került a sor, a fedélzetmester elvő-

rösödött, kis híján hasra esett a saját lábában, és olyan zavartan állt a királynő előtt, hogy nemcsak Rumini és Balikó, de még Sajtos Rozi is kuncogni kezdett.

– Kíváncsi vagyok, mit mondott neki Tégedille! – súgta Rozi a fiúknak.

– Talán azt, hogy többet ne súroltassa fel a fedélzetet, mert a végén még elkopik a padló! – találgatott Rumini.

– Vagy, hogy ezentúl dupla vacsora járjon a legénységnek! – tette hozzá Balikó.

– Ne reménykedj, Balikó! – fintorgott Rumini. – Szerintem még Tégedille varázsereje is kevés ahhoz, hogy a jó öreg Negró megjuhászodjon!

– Ugyan! – ellenkezett Rozi. – Ha Tégedille úgy akarja, bárkit megváltoztat. Gondolj csak Majré kapitányra meg a bunyós barátaira!

– André de Majré kismiska Negróhoz képest! – legyintett fölényesen Rumini.

– Fogadjunk! – húzta ki magát Rozi.

– Jó, fogadjunk! – egyezett bele Rumini. – Mibe?

– Legyen valami finom! – javasolta Balikó.

– Jó ötlet! – bólintott Rumini. – Benne vagy, Rozi? Ha Negró megváltozik, kérhetsz tőlem valamit!

– Jó-jó, de micsodát?

– Sütit, csokit, csókot – sorolta pimasz ábrázattal Balikó, aztán gúnyos nevetéssel ugrott félre, amikor Rumini hozzávágta a táskáját.

– A győztes rendel – nyújtotta a kezét Rozi, ügyet sem vetve Balikóra.

– Rendben – biccentett Rumini, de ő a szeme sarkából végig Balikót leste, nehogy újabb merényletet kövessen el.

– Elvágjam a kezeteiket? – merészkedett közelebb Balikó, de a barátja felemelt mutatóujja megállította.

– Te csak ne vágj el semmit, mert mára elvágta magad nálam!
– jelentette ki Rumini, majd tüntetően elfordult a még mindig vi-
gyorgó Balikótól.

Másnap hajnalban a Szélkirálynő felhúzta a horgonyt, és útra
kelt Egérváros irányába. Leginkább Galléros Fecó sürgette az in-
dulást, hiszen alig várta, hogy otthon végre újra együtt legyen a
család, és Johanna is megnyugodhasson, hogy megkerültek az el-
veszett gyerekek.

Amikor a hajó már a nyílt vízen járt, a vitorlák feszültek, és
éppen nem akadt sürgős tennivaló, Balikó, Rumini, Rozi és Fecó
letelepedett beszélgetni. Kisfecó körülöttük sertepertélt, Mollí pe-
dig Rozi vállán ücsörgött. Aztán hirtelen felsóhajtott.

– Most, hogy végre mindenki hazatér az otthonába és minden
rendbe jött, ugye, én is megismerhetem majd a népemet?

– Persze, Mollikám, hiszen megígértük, hogy elviszünk Nap-
fényszirtre!

– Otthon bérelhetünk egy vitorlást, és meg sem állunk a
prizmanók országáig! – tette hozzá Fecó.

– Mi is kellünk hozzá! – bökte oldalba Rumini. – Ha jól emlék-
szem, csak mi tudjuk az utat Balikóval!

– Annál jobb, akkor együtt megyünk! – mosolygott Fecó. –
Balikó már úgysis gyakorlott kormányos, belőled pedig kiváló ka-
pitány vált.

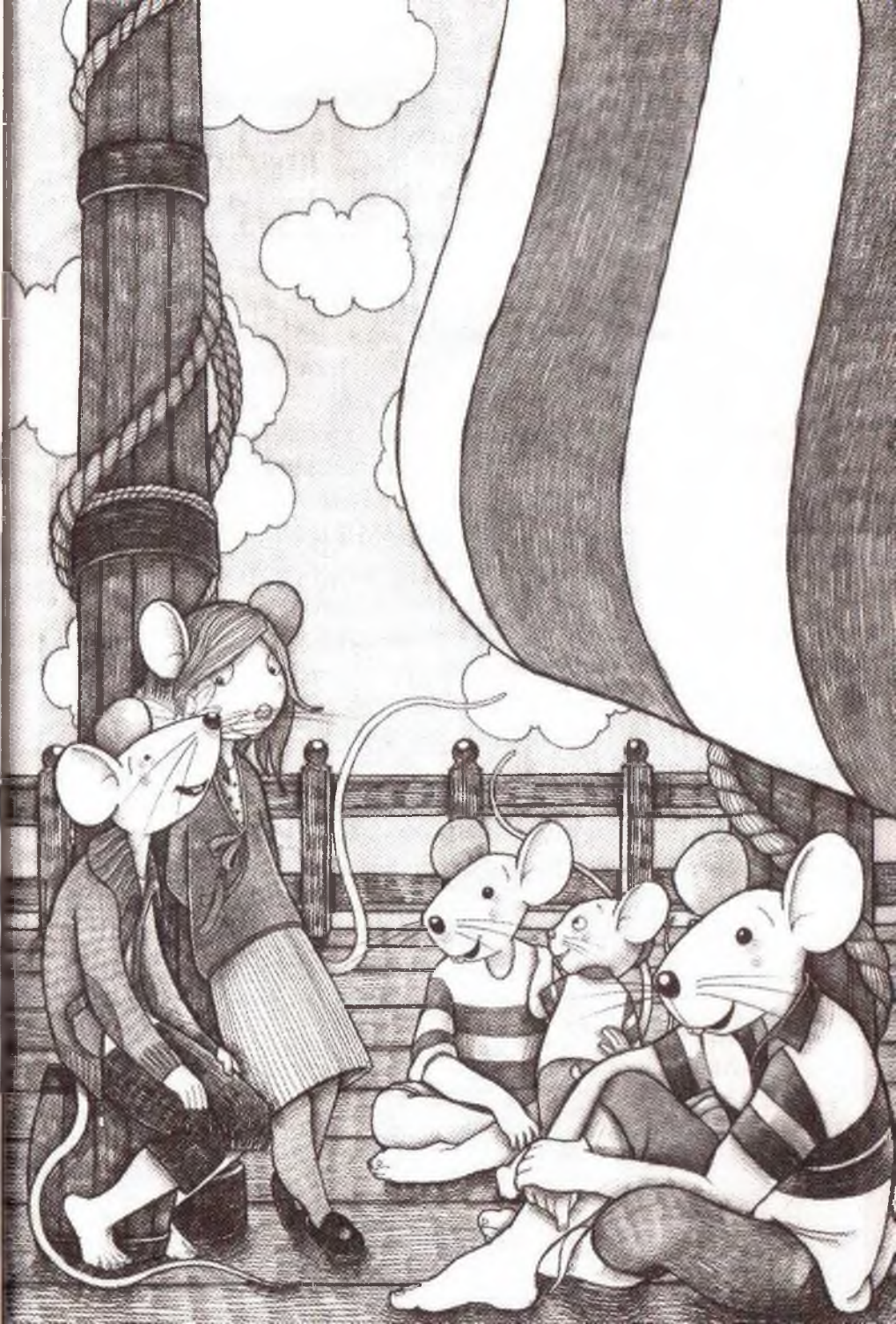
Rumini éppen tiltakozni akart, amikor a hátuk mögött megje-
lent Negró. Balikó behúzott nyakkal Ruminire kacsintott.

– Igen, Negró? – fordult Rumini megadóan a fedélzetmester-
hez. – Nem csináltunk semmi rosszat, csak beszélgetünk!

– Semmi gond, gyerekek, beszélgessetek tovább! Most nem
muszáj dolgoznotok!

Rumini eltátotta a száját, Balikó viszont gonoszul oldalba bökte
Rozit.

– Jól gondold meg, mit kérsz!

Rumini megrémült. A végén még szégyenszemre elveszíti a fogadást! Készségesen talpra ugrott hát, és Negróra nézett:

– Felsúroljam a padlót?

– Ugyan, Rumini, hagyd csak! – rázta a fejét a fedélzetmester.

– Akkor nyilván azt akarod, hogy hagymát pucoljak! – találgatott Rumini.

– Nem-nem.

– Vagy sikáljam fényesre a rézkilincseket? – ajánlotta, szinte könyörögve Rumini.

– Pihenj csak, Rumini, ne strapáld magad! – veregette vállon nyájasan Negró, azzal fütyörészve továbbsétált.

– Hölgyem és uraim! – emelkedett szólásra drámai arckifejezéssel Balikó. – Eredményhirdetés következik! A fogadás nyertese... ki nem találnátok... Saaajtooooooos Roziiii! Nos, kisasszony, mit kér a vesztestől? Csak nem egy...?

– Majd Rumininek elmondom! – vágta rá az egérlány.

Fecó elnevette magát.

– Azt hiszem, lemaradtam valamiről!

– Ó, nem, a java még hátravan! – vigyorgott Balikó. – Gyerünk, Rozi! Vonszold be Ruminit a kabinba, és súgd meg neki, mit kérsz a győzelemért!

– Van a hátizsákomban pár édesség, amit a kikötőben vettem. Választhatsz! – egyezett bele Rumini, és kényszeredetten feltápázkodott. – Jár a jutalom! El sem hiszem, hogy Negró megváltozott!

Rozi és Rumini beballagott a kabinba.

– Nekem is hozhattok valamit! – kiáltott utánuk Balikó, de amint Ruminiék beléptek a kis fülke ajtaján, izgatottan Kisfecóhoz fordult.

– Szaladj az ajtóhoz, kukucskálj be, és nézd meg, mit ad Rumini Rozinak!

– Jó, sajadok! – egyezett bele a kicsi.

– Ej, Balikó! – csóválta a fejét mosolyogva Fecó. – Leskelődni tanítod a kisfiamat?

– Most mit vagy úgy oda? – vont vállat Balikó. – Te nem akarsz tudni, mi történik?

– Az ő dolguk – jelentette ki Fecó.

– Azt már nem! – heveskedett Balikó. – Rumini az én barátom. Nem árt, ha tudom, mit művel! Mármint a csokijával.

Kisfecó közben sarkon fordult, és vidáman rohant vissza.

– Na, kicsi, mit láttál? Mi volt? – firtatta Balaikó.

– Cumini. Jozi.

– Jó-jó, de csokit vagy csókot adott neki?

– Csocsit. Csocsót – sorolta Kisfecó, majd amikor meglátta Balikó kétségbeesett arcát, kacagva sorolta tovább:

– Csocsit, csocsót, csucsát, csecsét!

– Azt hiszem, van még mit tanulnod, amíg igazán okos leszel! – sóhajtott Balikó.

– Otos jeszej! – bólogatott egyetértően Kisfecó, aztán bekuporodott a papája ölébe, és többé ügyet sem vetett a mérgelődő Balikóra.

Tartalom

Első fejezet – A Szélkirálynő útra kel	5
Második fejezet – Menekülés	14
Harmadik fejezet – Misztrál Artúr	21
Negyedik fejezet – Latorkúp	31
Ötödik fejezet – Kákompilli	39
Hatodik fejezet – Az opálbálnák	46
Hetedik fejezet – A tenger mélyén	56
Nyolcadik fejezet – Vipera	64
Kilencedik fejezet – A bálnavadászok	72
Tizedik fejezet – Ámbrás Ambrus	81
Tizenegyedik fejezet – Gonosz tervek	88
Tizenkettedik fejezet – Az opáldrazsé	94
Tizenharmadik fejezet – A vihar	105
Tizennegyedik fejezet – A léghajó	112
Tizenötödik fejezet – Kalendula anyó	119
Tizenhatodik fejezet – A találkozás	129
Tizenhetedik fejezet – Kavicsovics Aladár	137
Tizennyolcadik fejezet – A portya	146
Tizenkilencedik fejezet – Harunkutta	153
Huszedik fejezet – Galléros Fecó	163

Huszonegyedik fejezet – A csónak utasai	171
Huszonkettedik fejezet – Két új barátság	179
Huszonharmadik fejezet – A kísértethajó	186
Huszonnegyedik fejezet – Fecó kapitány	195
Huszonötödik fejezet – A terv	203
Huszonhatodik fejezet – Az egyezés	211
Huszonhetedik fejezet – A térkép	220
Huszonnyolcadik fejezet – A várbörtön	229
Huszonkilencedik fejezet – Cseberből vederbe	237
Harmincadik fejezet – Rumini kapitány	244
Harmincegyedik fejezet – A csata	251
Harminckettedik fejezet – Ezüsterdő	258
Harmincharmadik fejezet – Tégedille	268
Harmincnegyedik fejezet – Cérna, ámbra és egy csokor virág	276
Harmincötödik fejezet – Az izzasztó	284
Harminchatodik fejezet – Az ámbrakence	293
Harminchetedik fejezet – A búcsú	301

Kedves Olvasók!

2006-ban jelent meg az első Rumini kötet, aztán követte a második, harmadik, végül tíz év alatt nyolcrészesre duzzadt a sorozat. Ebben a tíz évben Rumini és barátai mindvégig velem voltak, még akkor is, amikor látszólag nem történt semmi, nem jelent meg új rész, vagy éppenséggel egészen más könyvön dolgoztam. Ők mindig az eszemben jártak, a kalandjaik és a velük kapcsolatos gondolataim borostyánként hálózták be az elmúlt évtizedemet. Nagyon élveztem a munka minden szakaszát, az ötletek kibontakozásáról kezdve a végső simításokig. Bátran állíthatom, kalandos évek állnak mögöttem!

Sok mindenkinek tartozom köszönettel és hálával ezért.

Először is, hálás vagyok Lilunak, a nagylányomnak, mert óvodás korában addig nyüzött egeres meséért, amíg ki nem találtam Ruminit. Lilu nélkül sosem bontott volna vitorlát a Szélkirálynő!

Köszönöm Tamásnak, aki végig mellettem állt és támogatott, hogy bármikor írhassek, amikor kedvem tartja.

Köszönet illeti a szüleimet is, akik szintén mindent megtettek, hogy legyen időm írni a gyerekek mellett.

Bori, Dalma és Vilmos is sokat segített, néha azzal, hogy figyelmesen hallgatták és véleményezték a kéziratként felolvasott történeteket, máskor azzal, hogy nagyvonalúan hagyják, hogy „anya írjon”.

Köszönöm Bálintnak a szívből jövő, hatalmas lelkesedést, amivel meggyőzte a szüleit: érdemes a Pagonynak kiadni az első kötetet.

A Pagony Kiadónak köszönöm a bizalmat és közös munkát, Eszternek és Péternek külön hála a rengeteg buzdításért, beszélgetésért, szerkesztésért, tördelésért!

Köszönöm Kálmán Annának, hogy tíz éven át kitartóan készítette a szebbnél szebb képeket, amelyek minden gyerek fantáziáját beindították!

Köszönöm nektek, kedves Olvasók a sok-sok lelkesedést és szeretetet! Annyi mosolyt, levelet, rajzot és ajándékot kaptam tőletek az elmúlt évek során, hogy még hosszú időn át kitart – jut belőle minden napra! Köszönöm a szülőknek, akik megvásárolták a sorozat soron következő részeit és kitartóan felolvasták gyerekeiknek a hosszú fejezeteket!

Külön köszönöm a pedagógusoknak és könyvtárosoknak, hogy annyi munkával, ötlettel, vicces feladatsorral, vetélkedővel csináltak-csinálnak kedvet a gyerekeknek az olvasáshoz!

Köszönöm a Pesti Magyar Színház társulatának, dolgozóinak és Méhes László rendezőnek, hogy színre állították a Ferritszigeti kalandokat – az előadás nagy lendületet adott a későbbi részek megírásához.

Nem is tudok felsorolni mindenkit, aki így vagy úgy hozzájárult a Rumini sikeréhez, pedig sokan vannak még: hűséges barátok, kitartó és lelkes munkatársak, támogatók, családtagok, művészek, kollégák, méltatók, jóakarók, „nyakamra járó” és a folytatást sürgető gyerekek, végül maguk a szereplők, akiknek időnként eszükben sem volt szót fogadni nekem!

Mindnyájatoknak köszönöm a kitartást, buzdítást és a tőletek kapott rengeteg szeretetet!

Berg Judit

2016. április

Már megjelent:

Rumini

Rumini Zúzmaragyarmaton

Rumini és a négy jogar

Galléros Fecó naplója

Rumini Ferrit-szigeten

Rumini Datolyaparton

Rumini a Fényvizeken

ISBN 978-963-410-138-3

© Berg Judit - Kálmán Anna – Pozsonyi Pagony Kft. 2016

www.bergjudit.hu

www.kalmananna.hu

www.rumini.hu

Megjelent a Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Budapest, Pozsonyi út 26.) kiadásában.

www.pagony.hu

Szerkesztette: Kovács Eszter

Feladós kiadó: Banyó Péter

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.

Produktions vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabas Nyomda Zrt.

Vezérgazgató: Vágó Magdolna

www.dabasinyomda.hu

Munkaszám: 160271

EGÉRSZÁG

Opáلكattan

Szélkirálynő

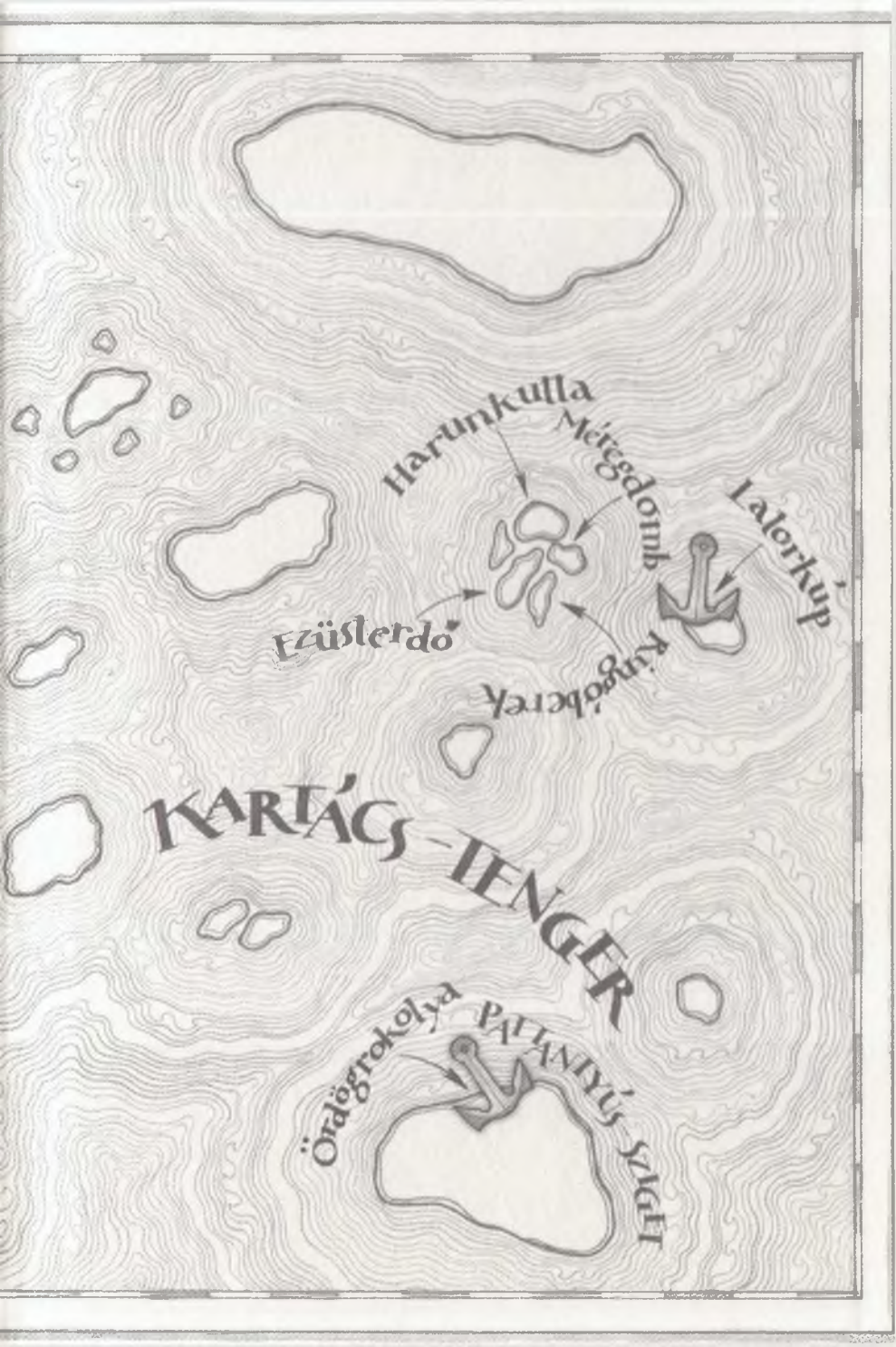
Plankton

NY K

D

SZIA-TENGER

Harankulla

Meigdom

Lalerkup

Ezüslerdo

Kingöberék

KARAG-TENGER

Ördögökölyá

PATANIYÚ SAGIT

Megérkezett a nyolcadik Rumini!

Galléros Fecó csatlakozik a Kartács-tengerre tartó Szélkirálynőhöz, hogy elrabolt kislia és Sajtos Rozi nyomába eredjen. Újra együtt hát a legénység! De egy végzetes baleset során Rumini és Fecó eltűnik, később a Szélkirálynő is végveszélybe kerül, ráadásul nem kevesebb, mint három gonosz keresztezi hőseink útját: Pengecsőr báró, André de Majré és Vipera.

Bár a helyzet gyakran válik reménytelenné, hőseink mégis mindig megtalálják a kiutat, néhol a szerencse, máskor jó szándékú barátok segítségével. Földön, vízen, levegőben zajlanak a váratlan és sorsfordító események, amelyek megálíthatatlanul sodorják a jól ismert tengerészeket az utolsó nagy megmérettetés felé. Kálmán Anna különleges rajzain opálbálnák, amandina pintyek, mérgezett karmú baglyok és nyílméregbékák kelnek életre, akik mind fontos szerepet játszanak a történet alakulásában.

És hogy hogyan lesz Ruminiból kapitány?
Ez is kiderül a sorozat legújabb részéből!

ISBN 978 963 410 138 3

9 789634 101383

3490 Ft

